

BIBLIATANULMÁNYOK

*Ézsaiás:
Vigasztaljátok
népemet!*

Írták: Roy E. Gane

2021. január, február, március

Copyright © Hetednap Adventista Egyház, 2020

Copyright © Roy E. Gane, 2020

Felelős kiadó: Ócsai Tamás

A Bibliatanulmányokat a Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának Felnőtt Szombaticskolai Osztálya készíti, a Szombaticskolai Kéziratokat Elbíró Nemzetközi Bizottság általános felügyelete alatt, amelynek tagjai szerkesztő-tanácsadóként is szolgálnak. A közzétett *Bibliatanulmányok* a bizottság véleményét is tükrözik, tehát nem kizárólag a szerző(k) elgondolásai olvashatók bennük.

©2020 A Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciája®. Minden jog fenntartva. Senki vagy semmilyen intézmény nem jogosult arra, hogy a *Bibliatanulmányok* bármely részét vagy egészét átszerkessze, megváltoztassa, módosítsa, adaptálja, lefordítsa, kinyomtassa vagy kiadja a Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® előzetes, írott engedélye nélkül. A Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® divízióirodái kaptak felhatalmazást arra, hogy meghatározott irányelvek mellett intézkedjenek a *Bibliatanulmányok* fordításával kapcsolatban. A fordítás és a kiadványok szerzői joga továbbra is a Generál Konferenciánál marad. A Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® bejegyzett védjegye a „hetednap adventista” és az „adventista” kifejezés, valamint a lángot ábrázoló logó, amelyek a Generál Konferencia előzetes engedélye nélkül nem használhatók.

Fordította: *dr. Zarka Dávid*

Korrektor: *Dr. Gyetvainé Gerlai Krisztina*

Felelős szerkesztő: *Zarkáné Teremy Krisztina*

Kiadja a Hetednap Adventista Egyház

2119 Pécel, Ráday u. 12.

Ügyintézés: *Dr. Tokics Imréné*

E-mail: tmaria@adventista.hu

Telefon: 06-30-530-7279 (munkaidőben)

Nyomdai előkészítés: *Ecsedi Gabriella*

Nyomdai munkálatok: *Szóllósy Műhely, Debrecen*

Felelős vezető: *Szóllósy Botond*

ISBN 978-963-9930-75-9

TARTALOM

Előszó	4
1. tanulmány: Identitásválság	6
2. tanulmány: A vezetés válsága	14
3. tanulmány: Amikor a világunk darabjaira hullik	22
4. tanulmány: Nehezebb úton	30
5. tanulmány: A Békesség Fejedelme	38
6. tanulmány: Isten szerepében	46
7. tanulmány: Az asszírok veresége	54
8. tanulmány: Vigasztaljátok népemet!	62
9. tanulmány: Szolgálni és menteni.	70
10. tanulmány: Megtenni a lehetetlent	78
11. tanulmány: A szeretet háborúja	86
12. tanulmány: Népek reménysége	94
13. tanulmány: A Föld újjászületése	102
Reggeli dicséret	110

Ajánlott internetes oldalak:

Generál Konferencia:

- www.adventist.org

Transzeurópai Divízió:

- www.ted-adventist.org

Newbold College:

- www.newbold.ac.uk

Magyar Unió:

- www.adventista.hu

Dunamelléki Egyházterület:

- <http://det.adventista.hu>

Gyere ahogy vagy:

- www.gyereahogyvagy.hu

Tiszavidéki Egyházterület:

- <http://tet.adventista.hu>

Advent Kiadó:

- www.adventkiado.hu

Adventista Teológiai Főiskola:

- www.atf.adventista.hu

Ifjúsági Osztály:

- www.ifiinfo.hu

Reménység Evangélizációs Központ (REK):

- www.remenyvtv.hu

Bibliatanulmányok:

- www.bibliatanulmanyok.hu

White Könyvtár:

- www.white-konyvtar.hu

Vigasztaljátok népemet!

Ézsaiás próféta szavai elhangzásuk pillanatától kezdve belevésődtek, sőt beleágyazódtak a tudatunkba. Felejthetetlen kijelentések, nemcsak tartalomban, hanem reménységben és ígéletben is gazdagok, mint például „*Immánuel*”, azaz velünk az Isten (Ézs 7:14; vö. Mt 1:23), „*Mert egy gyermek születik nekünk*” (Ézs 9:5, RÚF), „*Emelkedjék föl minden völgy*” (Ézs 40:4, RÚF) és „*a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg*” (Ézs 53:5, RÚF). A szavak képeket alkotnak és visszhangot keltenek. Gyenge, jelentéktelen szavak gyenge, jelentéktelen képeket szülnek. Hatásos, kifinomult és megfontolt szavak hatásos, kifinomult képeket és hangos, tiszta visszhangot adnak. Ez természetesen magyarázza, hogy miért szólnak hozzánk Ézsaiás szavai olyan határozottan és tisztán, még huszonzét század elteltével is.

Példának okáért a szenvedő Szolgáról szóló versében (Ézs 52:13–53:12) a próféta a Messiás képét nagyobb felbontásban hívja elő, mint amit bárhol másutt láthatunk az Ószövetségben. Pusztán ez a szakasz is elegendő az „evangélium prófétája” név igazolására. Emellett megdöbbentő pontossággal *nevezi meg Círuszt*, másfél évszázaddal azelőtt, hogy a perzsa király meghódította volna Babilont (Ézs 44:28–45:6), ami miatt egyes tudósok *Ézsaiás próféta könyvének* nagy részét egy későbbi, „második Ézsaiásnak” tulajdonítják. Ez azonban hiábavaló próbálkozás azok részéről, akik nem tudnak túllátni az emberi képzelet értelmi keretein.

Ézsaiás ihletett könyve isteni gondolatok méltó irodalmi kifejezője, amelyek annyival magasabbak a világi gondolatoknál, mint az ég a földnél (lásd Ézs 55:9). Sajátságos módon fonódik össze élénk képvilága, páratlan költői ritmusa, kiegyensúlyozottsága a beethoveni drámai ellentétekkel, illetve a mélyenszántó témák gazdag, folyamatosan visszaköszönő, fokozatosan kibontakozó szimfonikus folyamával. Alig akad párja a könyvnek a világi vagy a vallásos irodalomtörténetben, még fordításban is – ami ugyan sokat veszít a héber nyelv gondolatokat idéző szójátékaiból és betűrímeiből.

Ismerjük Ézsaiás ékesszóló, költői, érzelmekben gazdag és erőteljes szavait, de vajon ismerjük-e az embert és a világot, amelyben írt, imádkozott és prófétált? A pusztító veszedelem időszaka volt, amikor a kegyetlen Asszír Birodalom a hatalma tetőfokára tört. Ám még ennél is rosszabb, hogy Júda, a kiválasztott nép erkölcsi téren egyre mélyebbre süllyedt. A kapzsiság és a nyomor viaskodott az utcákon. A gazdagságért és a túlélésért vívott küzdelemben egyesek hamis eufória kábító füstjét szívták, míg mások elkeseredésükben sorvadtak el. Ézsaiás nemzete identitásának (önazonosságának) megőrzésére törekedve igyekezett a tagadás állapotából kivezetni és a valóságnál lehorgonyozni a maradékot. Ezért hívta a népet: figyeljenek Istenükre, Izrael Szentjére, a menny és a föld Teremtőjére, aki név szerint ismeri őket, aki megígérte, hogy megszabadítja őket a túztól, ám csak

akkor, ha hallgatnak rá – és engedelmessé válnak neki! Ézsaiás királyokat tanácsolt. Amikor Isten maradékának vékony fonala az asszír légiónok által fenyegetett egyetlen városba szorult, akkor az ő prófétai kijelentései erősítették Ezékiás királyt, hogy keresse a csodát, Jeruzsálem egyetlen reménységét (*Ézsaiás próféta könyve* 36. és 37. fejezete). Amennyiben Jeruzsálem akkor esik el, nem pedig egy évszázaddal később, a babilóniaiak előtt, az asszír politika értelmében a meghódított népeket szétszórták volna, attól pedig szertefoszlott volna Júda nemzeti identitástudata. Így nem maradt volna fenn a zsidó nemzet, amiből pedig a Messiás, a világ Megváltója származott.

Ebben a negyedévben Ézsaiásra, a szavaira, történelmi korára, jövődöleéseire, de legföböképpen az Istenére tekintünk, aki így szölt akkor, mint ahogyan ma is ezt mondja nekünk: „*Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy*” (Ézs 43:1)!

Dr. Roy Gane a bibliai héber nyelv és az ószövetségi tárgyak professzora a Hetednapí Adventista Egyház Andrews Egyetemének Teológiai Szemináriumán, a Michigan állambeli Berrien Springsben.

Clifford R. Goldstein

szerkesztö

Néhány megjegyzés a magyar kiadáshoz

Tanulmányunkban a bibliai idézeteket többnyire a Károli-féle fordításban közöljük. Más idézeteknél zárójelben olvasható a forrás megjelölése. Számos idézet, valamint a bibliai könyvek neve és rövidítése az újonnan revideált Károli-bibliafordítás (rövidítve: ÚRK, Budapest, 2012, Veritas Kiadó) szerint szerepel. Szintén gyakran idézünk még a Magyar Bibliatársulat 2014-ben kiadott, revideált új fordításából (rövidítve: RÚF). Ha az idézetben egy, az oldalon már ismertetett műre hivatkozunk, akkor használjuk az i. m. (idézett mű) rövidítést.

Érdemes ellátogatni a Bibliatanulmányok internetes oldalára: www.bibliatanulmanyok.hu. A weboldal formátuma letisztult és könnyen áttekinthető, egy helyen megtalálunk rajta minden szolgáltatást: az **írott tanulmányt**, a **Tanítói mellékletet**, a **White-idézeteket**, a **hanganyagot**, valamint a **hetenkénti videobeszélgteéseket** és a **Misszió DVD-t**. Az oldal nemcsak számítógépen, hanem táblagépen és okostelefonon is elérhető.

Az érdeklödöket várjuk a Facebook Bibliatanulmányok csoportjában az alábbi címen: <https://www.facebook.com/groups/bibliatanulmanyok/>.

Az adott heti bibliatanulmánnyal kapcsolatos beszélgetés megtekinthető a PAX Tv adásában csütörtökönként 17.00 órai kezdettel, valamint a Bibliatanulmányok honlapján, illetve kérhető e-mailben, videóüzenetként.

Továbbra is szeretettel ajánlom a Tanítói mellékletet és a White-idézetek gyűjteményét, mindkettö külön kiadványként is beszerezhető.

Zarkáné Teremy Krisztina
a magyar változat szerkesztöje

Identitásválság

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Ézsaiás 1; 5:1-7

„No jertek, törvénykezzünk, azt mondja az Úr! ha bűneitek skarlátpirosak, hófehérek lesznek, és ha vérszínűek, mint a karmazsin, olyanok lesznek, mint a gyapjú” (Ézs 1:18).

Eltévedni a feledés földjén. Ha Írországban egy szűk, sövénykerítéssel szegélyezett országúton vezetnénk, előfordulhatna, hogy az utat egy tehéncorda torlaszolja el, amint éppen hazafelé poroszkálnak az elropogtatott lakoma után. A tehenek akkor is bemennek a gazdájuk istállójába, ha nincs velük a pásztor. Tudják, hogy hová és kihez tartoznak.

Amikor az üzletben egy kislány elkeveredik az édesanyjától és felkiált: „Elvesztettem az anyukámat!”, talán nem tudja pontosan, hol is van vagy hol jár épp az édesanyja, de az üzletben sétáló anyukák tengerében biztosan felismeri egyedül azt, aki az övé.

Az ír tehenektől (sőt az elveszett kislánytól) eltérően a júdaiak sajnálatos módon elfeledték, hogy mennyei Urukhoz tartoznak, és ezzel együtt megfeledkeztek igaz identitásukról (önazonosságukról) is, arról, hogy a szövetséges nép tagjai. *„Fiakat neveltem, s méltóságra emeltem, és ők elpártolának tőlem. Az ökör ismeri gazdáját, és a szamár az ő urának jászlát; Izráel nem ismeri, az én népem nem figyel reá” (Ézs 1:2-3)!*

Ezen a héten Isten munkáját figyeljük meg, ahogyan vissza akarja állítani népét a maga oldalára.

„HALLJÁTOK EGEK...!” (ÉZS 1:1-9)

Ézsaiás próféta könyve rövid bevezetőjében megtaláljuk a szerző nevét (Ézsaiás, Ámós fia), az üzenete forrását („látomás” [RÚF]) és a tárgyát (Júda és fővárosa, Jeruzsálem, négy király uralkodása idején). Ézsaiás a honfitársait nevezi meg célközönségként, akik az ő idejében éltek. Hozzájuk szólt a próféta, a saját helyzetükkel és sorsukkal kapcsolatban.

Megemlítve a négy királyt, akiknek korában tevékenykedett, Ézsaiás leszűkíti a hallgatóságát, és a könyvét egy meghatározott időszak történelmi, illetve politikai eseményeihez kapcsolja. Ez az időkeret *Királyok második könyve* 15-20. fejezeteihez és *Krónikák második könyve* 26-32. fejezeteihez köthető.

Olvassuk el Ézs 1:2 versét! Mi itt az üzenet lényege? Mit mond az Úr? Hogyan figyelhető meg ugyanez a gondolat a szent történelem egészében? Elmondhatjuk ezt a mai keresztény egyházzal is? Magyarazzuk meg a válaszungkat!

Figyeljünk fel arra, hogy Ézsaiás üzenete a következő szavakkal kezdődik: „Halljátok egek, és vedd füleidbe föld” (vö. 5Móz 30:19; 31:28)! Az Úr nem arra utal, hogy maga a menny és a föld képes lenne meghallani és megérteni a szavait, inkább a nyomatékosítás kedvéért mondja ezt.

Amikor az ókorban egy közel-keleti király, mint például egy hettita császár politikai egyezséget kötött egy kisebb hatalmú uralkodóval, akkor tanúként szólította az isteneit, hogy hangsúlyozza, figyelik és büntetik a megálapodás áthágását. Viszont amikor Mózes idejében a királyok isteni Királya kötött szövetséget az izraelitákkal, nem hívott tanúként más isteneket. Mint egyedül igaz Isten az eget és a földet szólította, hogy töltsék be ezt a szerepet (lásd még 5Móz 4:26).

Olvassuk el figyelmesen Ézs 1:1-9 szakaszát! Foglaljuk össze Júda bűneit! Figyeljünk fel külön arra is, hogy mi lett a vétkeik következménye! Miben volt Júda bűnös, és mi történt emiatt? Ugyanakkor milyen reménységet kínál a 9. vers?

BŰNÖS SZERTARTÁSOK (ÉZS 1:10-17)

Olvassuk el Ézs 1:10 versét! Miért használta az Úr Sodoma és Gomora képviselőjét? Mit akart egyértelművé tenni?

Olvassuk el Ézs 1:11-15 részét! Mit mond itt az Úr az embereknek? Miért utasította el népe imádatát?

Vér tapadt a kezekhez, amelyek áldozatot mutattak be és imádkoztak, azaz erőszakosak voltak és elnyomtak másokat (Ézs 1:15; 58:3-4). Megvetették az izraeliták Védelmeszójét, mivel rosszul bántak a szövetség közösségének más tagjaival. Az Urat sértették az emberek ellen elkövetett bűnökkel.

Természetesen maga Isten állította fel a szertartások istentiszteleti rendszerét (Mózes harmadik könyve 1-16. fejezetei) és jelölte ki Jeruzsálemet annak megfelelő helyszínként (1Kir 8:10-11). A szertartásoknak viszont az volt a célja, hogy annak a szövetségnek a keretén belül működjenek, amit az Úr létesített a néppel. Istennek az Izraellel kötött szövetsége tette lehetővé, hogy közöttük lakjon a szentélyben/templomban. Így az ott bemutatott szertartások és imák csak akkor voltak érvényesek, ha az iránta és a szövetsége iránt való hűséget fejezték ki. Szertartásosan hazudtak, akik anélkül mutattak be áldozatokat, hogy megbánták volna a szövetségi közösség más tagjai ellen elkövetett igazságtalan tetteiket. Az áldozataik így nem csupán érvénytelenek, hanem tulajdonképpen bűnök voltak! Szertartásos cselekedeteik a hűségről szóltak, de a viselkedésük bizonyította, hogy megszegték a szövetséget.

Olvassuk el Ézs 1:16-17 verseit! Mit parancsolt népének az Úr? Ebben az összefüggésben hogyan tekinthetők ezek a versek párhuzamosnak azzal, amit Jézus mondott Mt 23:23-28 szakaszában? Milyen üzenetet találunk ezekben az igeszakaszokban és a szövegkörnyezetükben?

A MEGBOCSÁTÁS ÉRVE (ÉZS 1:18)

Olvassuk el többször is Ézs 1:18 versét, majd írjuk le, hogy értelmezésünk szerint mit mond itt az Úr (olvassunk tovább néhány verssel a teljes kép kedvéért)!

Isten erős bizonyítékot adott arra, hogy a júdaiak, a vádlottak megszegték a szerződést (Ézs 1:2-15). Kérte őket, hogy újuljanak meg (Ézs 1:16-17). Ez a felhívás azt érzékeltette, hogy van remény. Elvégre miért buzdítanánk egy halálbüntetést érdemlő bűnöst, hogy változtassa meg az útját? Hogyan mondhatnánk a halálsoron levő rabnak, hogy „vezessétek jóra az erőszakoskodót, pártoljátok az árvák és az özvegyek ügyét”? Ám amikor Isten azt mondja: „No, jertek, törvénykezzünk” (Ézs 1:18), akkor látjuk, az Úr még mindig beszélni akar népével, bármilyen mélyre süllyedtek is, még mindig rá akarja venni őket a megtérésre, hogy eltérítse őket a gonoszság útjáról.

Az Úr azt mondja, hogy *skarlátpiros bűneitek fehérré lesznek*. Miért vörös a bűn? Mert ez a nép kezéhez tapadó „vér” színe (Ézs 1:15). Ezzel szemben a fehér a tisztaság, a halálos büntől mentes tudat színe. Itt Isten felajánlja nekik, hogy megváltoztatja őket. Hasonló kifejezésekkel élt Dávid király is, amikor azért kiáltott Istenhez, hogy bocsássa meg a bűnét, azt, hogy elvette Betsabét és megölette a férjét (olvassuk el Zsolt 51:9, 16 verseit). Ézs 1:18 versében Isten felajánlja, hogy megbocsát népének.

Hogyan szolgál a megtérés melletti érvként Isten ajánlata, a megbocsátás? Vö. Ézs 1:18 és 44:22 verseit!

Most már látjuk, hogy mi célt szolgáltak Istennek a népéhez intézett kemény, figyelmeztető szavai. Nem elutasítani, inkább magához visszaterelni akarta őket. A bűnbocsánat felkínálása az a nyomós érv, amivel alátámasztja a kérését, hogy erkölcsileg tisztítsák meg magukat (Ézs 1:16-17). A bűnbocsánat teszi lehetővé, hogy megváltozzanak az Ő ereje által. Itt láthatjuk az új szövetség magvait, amelyekről Jer 31:31-34 része is jövendöl. A megbocsátás képezi az Istennel való új kapcsolat alapját. „Pirosban” kezdünk, olyan adósságunk van, amit nem tudunk megfizetni. Azonban ha alázattal elismerjük, hogy szükségünk van a bűnbocsánatra, készen állunk mindent elfogadni Istentől.

ÉLNI VAGY MEGEMÉSZTETNI (ÉZS 1:19-31)

Olvassuk el Ézs 1:19-31 szakaszát! Milyen téma tűnik fel itt, amit az egész Bibliában láthatunk?

Figyeljük meg Ézs 1:19-20 verseinek logikai szerkezetét: *ha* a nép úgy dönt, hogy kész Istennek engedelmeskedni, akkor a föld javaival fognak *élni* (Ézs 1:19). Viszont *ha* elutasítják a megbocsátást és helyreállítást tartalmazó ajánlatát, illetve *ha* fellázadnak ellene, akkor fegyver *emészt* meg őket (Ézs 1:20). Övék a választás. Ezek a versek tehát feltételes áldásokat és átkokat tartalmaznak.

Ézsaiás próféta könyve 1. fejezete az adott helyzetre alkalmazva megismétli Mózes szavait 5Móz 30:19-20 részéből, abból az időből, amikor Isten megkötötte a szövetséget Izraellel: „*Bizonyosságul hívom ellenetek ma a mennyet és a földet, hogy az életet és a halált adtam előtökbe, az áldást és az átkot*”.

Figyeljük meg Mózes szavait! Vegyük észre, hogy nincs köztes terület! Vagy élet, vagy halál. Vagy áldás, vagy átok. Vajon miért csak e kettő közül választhatunk? Miért nem lehetséges semmiféle kompromisszum?

Mózes szavai foglalják össze a figyelmeztetéseknek, áldásoknak és átkoknak azt a sorozatát, ami a szövetségkötést zárja le *Mózes ötödik könyve* 27-30. fejezeteiben (vö. *Mózes harmadik könyve* 26. fejezetével). A szövetség elemei: 1) Isten értük végrehajtott tetteinek az elismérlése, 2) feltételek/kikötések (parancsolatok), amelyeket be kell tartani, hogy fennmaradjon a szövetség, 3) hivatkozás a tanúkra és 4) áldások és átkok, amelyek figyelmeztetik a népet, hogy mi történik akkor, ha megszegik a szövetség feltételeit.

Azt fedezték fel a kutatók, hogy ezek a részelemek ugyanilyen sorrendben szerepelnek a nem izraelita népek, mint például a hettiták politikai megállapodásaiban is. Tehát Isten olyan szerkezetet használt az izraelitákkal való szövetségkötéskor, amit értettek, és ami a lehető leghatásosabb módon mutatta meg nekik, hogy milyen a természete a kölcsönös kötelezettségeket tartalmazó kapcsolatnak, amibe készültek belépni, és melyek a következményei. Káprázatosak voltak a lehetséges előnyök, de ha Izrael megszegi az ígérteit, akkor rosszabb helyzetbe kerül, mint amiben valaha volt.

Tapasztaltuk-e már a keresztényi utunk során a fentihez hasonlóan az áldások és az átkok elvét?

AZ A BIZONYOS SZERELMES ÉNEK (ÉZS 5:1-7)

Olvassuk el a fenti versekben található éneket! Mi a mondanivalója ennek a példázatnak?

Isten csak a 7. versben, a példázat végén magyarázza meg a jelentését. Példázattal segít a népnek tárgyilagosan önmagukra nézni, hogy megmutathassa nekik valódi állapotukat. Eredményesen használta ezt a módszert Dávid király esetében (lásd 2Sám 12:1-13). Szerelmes éneknek nevezi ezt az üzenetet, amivel már a lelegején bemutatja, hogyan viszonyul népéhez. A jelleméből, a szeretetből (1Jn 4:8) fakad a velük való kapcsolata, és szeretetet vár viszonzásul is. Ám „szóló” helyett Isten „vadszólót” kapott, ami a héberben „bűzös dolgokat” jelent.

Mit ért az Úr Ézs 5:4 versében azon, hogy „Mit kellett volna még tennem szőlőmmel; mit meg nem tettem vele?”

A következő versekben így szól az Úr: „Megmondom én nektek, most mit tesztek szőlőmmel: kerítését lerombolom, hogy lelegejék, kőfalát kidöntöm, hogy összetiporják! Hagyom, hogy elvaduljon” (Ézs 5:5-6, RÚF).

Amikor bűnt követünk el, Isten nem vág el minket azonnal magától, nem vonja meg tőlünk védelmét, nem pusztít el. Türelmesen lehetőséget ad arra, hogy éljünk a bocsánatával (lásd 2Pt 3:9). Nem határolódik el senkitől, aki felel a hívására. Mindaddig kérlel bennünket, amíg van lehetőség rá, hogy választ kapjon. Nem veszi véglegesnek az elutasító választ, mivel tisztában van azzal, hogy tudatlanok vagyunk, a bűn megtévesztett minket. Ám ha semmire sem megy velünk, végül elfogadja a döntésünket, és engedi, hogy maradjunk úgy, ahogy mi akarjuk (lásd Jel 22:11).

Amennyiben kitartóan elutasítjuk Isten kérését, amit Lelke által intéz hozzánk, végül átléphetjük azt a határt, ami után már nincs visszatérés (Mt 12:31-32). Veszélyes dolog elfordulni Krisztustól (Zsid 6:4-6)! Isten csak egy bizonyos határig mehet el, ugyanis tiszteli a szabad akaratunkat.

Vegyük az Ézs 5:4 versében található gondolatot, azt, hogy „Mit kellett volna még tennem szőlőmmel...?”, és vizsgáljuk meg a keresztfényében! Isten önmagát ajánlotta fel a bűneikért való áldozatul, a saját testével fizetett meg azért, mert áthágtuk a törvényét. Mi többet tehetett volna annál, mint amit ott viselt el értünk? Hogyan ad üdvbizonyosságot és kellő löketet a megtérésre, ha a keresztnél időzünk?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ézs 1:4 versével kapcsolatban Ellen White a következőt írta: „A magukat Isten népének valló emberek eltávolodtak tőle, elveszítették bölcsességüket és megzavarták az értelmüket. Látásuk beszűkült, mert elfeledték, hogy az Úr korábban megtisztította őket régi bűneiktől. Nyugtalanul és bizonytalanul forgolódtak a sötétségben, megkísérelték kiirtani az elméjükből a múltban megélt szabadság, bizonyosság és boldogság emlékeit. Mindenféle elbizakodott, vakmerő örütségbe merültek, szembeszegültek Isten gondviselésével, csak súlyosbítva vétkeiket. Sátán vádjaira hallgattak, amiket Isten jelleméről mondott, Őt magát pedig úgy mutatták be, mint akiben nincs irgalom és megbocsátás” (*The SDA Bible Commentary*, 1. köt. 1137. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Hogyan „moshatjuk meg” magunkat? Mit jelent ez a kifejezés? (Lásd Fil 2:12-13!)
- 2) Hogyan alkalmazta a helyzetre, fejtette ki és használta fel Jézus a szőlőskert szerelmes énekét (Mt 21:33-45; Mk 12:1-12; Lk 20:9-19)? Milyen tanulságokat találhatunk ebben hetednap Adventistaként?
- 3) Milyen kapcsolat van az Isten által felkínált megbocsátás és a változás között, amit Ő visz végbe az életünkben? Melyik jön előbb? Az átalakulás után kapunk bűnbocsánatot, vagy a megbocsátás után változunk meg? Miért fontos tudni a sorrendet?
- 4) A fenti idézetben Ellen G. White leírja, hogy a nép szembeszegült „Isten gondviselésével”. Mit jelent ez?

ÖSSZEFOGLALÁS: Amikor a nép elfeledkezik Istenről és természetesnek veszi áldásait, az Úr emlékezteti őket, hogy felelősek a vele kötött szövetségükért. Irgalmából rávilágít a helyzetükre, figyelmeztet védelme elhagyásának pusztító következményeire, illetve buzdítja őket, hogy engedjék, hadd gyógyítsa és tisztítsa meg őket.

ÉZSAIÁS ELHÍVÁSA

„Jaj nékem, elvesztem, mivel tisztátalan ajkú vagyok és tisztátalan ajkú nép közt lakom: hisz a királyt, a seregeknek Urát látták szemeim” (Ézs 6:5)!

„Ézsaiás korában a bálványimádás már senkit nem lepett meg. Lásd Ézs 2:8-9. A bűnös szokások annyira elterjedtek a társadalom minden rétegében, hogy az a kevés ember, aki hú maradt Istenhez, sokszor már-már elvesztette bizalmát és engedett a csüggedésnek, a kétségbeesésnek. Úgy rémlett, hogy Isten Izráellel való szándéka megghiúsul, és az engedetlen nép Sodoma és Gomora sorsára jut.

Nem csoda, hogy ilyen állapotok láttán Ézsaiás visszariadt a felelőségtől, amikor Uzziás uralkodásának utolsó évében Isten megbízta, hogy vigye el intő és feddő üzenetét Júdának. Jól tudta, hogy konok ellenállással fog találkozni. Feladatát reménytelennek látta, amikor a reá bízott nép nyakasságára és hitetlenségére gondolt. Felismerte, milyen alkalmatlan a helyzet megoldására. Eldobja-e reményt veszve megbízatását, és hagyja, hogy Júda zavartalanul imádjá bálványait? Ninive istenei uralják a földet, dacolva a menny Istenével?

Ilyen gondolatok kavarohtak fejében, amikor Ézsaiás a templom csarnokában állt. Egyszer csak... látomás tárult Ézsaiás elé a magas trónon ülő Jahvéról... Miközben Ézsaiás Urának dicsőségét és fenségét szemlélte ebben a látomásban, lelkét Isten tisztaságának és szentségének érzete töltötte el. Milyen éles ellentét volt Teremtőjének páratlan tökéletessége és azoknak a bűnös élete között - önmagát is beleértve -, akik régóta Izrael és Júda választott népe közé tartoztak!...

A próféta feladata világos volt: emelje fel szavát, és tiltakozzék az elhatalmasodó bűnök ellen... Isten ígérete, amely szerint Izráellel szándéka végül megvalósul, bátorságot öntött Ézsaiás szívébe... E látomás emlékét vitte magával hosszú és fáradságos szolgálata során végig. Hatvan éven át - vagy még tovább is - a reménység prófétájaként állt Júda fiai előtt, és egyre bátrabban hirdette az egyház győzelméről szóló jövendöléseit” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, 191-193. o.).

A vezetés válsága

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Ézsaiás 6

„Uzzijjá király halála évében láttam az Urat, amint egy trónon ült. Magasztos volt és felséges; palástja betöltötte a templomot” (Ézs 6:1, RÚF).

Amikor megkérdezte Konfuciusztól az egyik tanítványa, hogy a jó kormányzatnak milyen elemei vannak, ő ezt felelte: „Elegendő étel, elegendő fegyver és a köznép bizalma.”

A tanítvány erre azt kérdezte: „Viszont ha nem lenne más választásunk, és el kellene vetnünk e három közül egyet, melyiket választanád?”

„A fegyvereket” – mondta Konfucius.

A tanítvány folytatta: „Ha pedig a maradék kettő közül is el kellene hagynunk az egyiket, akkor melyiket mellőznéd?”

„Az ételt – felelte Konfucius. – Mert már régidőktől fogva az éhség volt minden ember sorsa, de valóban elveszett a nép, amely nem bíz a vezetőiben” (Michael P. Green, szerk.: *1500 Illustrations for Biblical Preaching*. Grand Rapids, Mich., 1989, Baker Books, 215. o.).

Ezen a héten Júda vezetési válságát és az abból eredő sajnálatos következményeket vizsgáljuk meg.

MEGHALT A KIRÁLY, ÉLJEN A KIRÁLY!

Ézs 6:1 verse Uzziás király halálát említi. Olvassuk el *Krónikák második könyve* 26. fejezetét, majd válaszoljunk erre a kérdésre: Mi a jelentősége Uzziás király halálának?

Többféle megközelítésből is beszélhetünk a király haláláról.

Uzziás uralma hosszú és sikeres volt, „amikor azonban megerősödött, vesztére felfuvalkodott” (2Krón 26:16, RÚF), és füstölőáldozatot akart bemutatni a templomban. A papok viszont annak rendje szerint megállították, mivel az Árontól való papi származás hiányában erre nem volt felhatalmazása (2Krón 26:18), a király pedig feldühödött. Abban a pillanatban, amikor tiltakozott a feddés ellen, az Úr belpoklossággal sújtotta. Úgy is „maradt halála napjáig, és egy elkülönített házában lakott poklosan, mert kizárták az ÚR házából” (2Krón 26:21, RÚF). Milyen ironikus, hogy éppen abban az évben, amikor a tisztátalan király meghalt, Ézsaiás látomásban látta a halhatatlan, isteni Királyt a házában/templomában! Szembetűnő az ellentét Uzziás és Ézsaiás között. A király elbizakodottan, rossz indítékkal (büszkeségből) fordult a szentség felé, de rituális értelemben tisztátalanná vált, ezért el lett zárva a szentségtől. A próféta viszont engedte, hogy Isten szentsége utána nyúljon. Alázattal elismerte gyengeségét. Erkölcsi tisztaság után vágyott, amit meg is kapott (Ézs 6:5-7). A Jézus példázatában szereplő adószedőhöz hasonlóan ő is megigazultan távozott: „mert valaki felmagasztalja magát, megaláztatik; és aki megalázza magát, felmagasztaltatik” (Lk 18:14).

Szembetűnő a hasonlóság Uzziás leprás teste és népének erkölcsi állapota között: „...nincs e testben épség, csupa seb és dagadás és kelevény” (Ézs 1:6).

Uzziás király körülbelül Kr. e. 740-ben bekövetkezett halála nagy válságot jelöl Isten népének vezetésében. Egy teljhatalmú uralkodó halálakor az országa sebezhetővé lesz a hatalomváltás idején. Júda viszont különösen veszélyeztetett helyzetben volt, mert III. Tiglat-Pileser néhány évvel azelőtt, Kr. e. 745-ben lépett Asszíría trónjára, és azon nyomban a hadak útjára indult, ami a nemzetét legyőzhetetlen szuperhatalommá tette, veszélyeztetve a Közel-Kelet összes népének függetlenségét. Ebben a válságban Isten azzal bátorította Ézsaiást, hogy Ő továbbra is a helyzet magaslatán áll.

Olvassuk el figyelmesen 2Krón 26:16 versét! Mennyiben fenyeget minket ugyanennek a dolognak a veszélye? Hogyan védhet meg bennünket ettől a csapdától az, ha a keresztnél időzünk?

„SZENT, SZENT, SZENT” (ÉZS 6:1-4)

Figyeljünk fel arra, hogy mi történt *Ézsaiás próféta könyve* 6. fejezetének első négy versében! A király hatalmas politikai felfordulás idején halt meg (az asszírok háborúba indultak). Félelmetes idő lehetett volna ez Ézsaiás számára, ha nem tudja, kinek a kezében van az irányítás. Mi történt ezután? Ézsaiás látomásban ragadtatott el. Isten sugárzó dicsőségét szemlélte, amint a trónon ül, hallgathatta a ragyogó szeráfok („lángoló lények”) karát, akik azt kiáltották: „Szent, szent, szent”. Érezte, hogy rázkódik alatta a föld, és a templomot betöltő kavargó füstön át szemlélte a jelenetet. Elkápráztató látvány lehetett ez a próféta számára. Ekkor már bizonyára tudta, kinek a kezében van az irányítás az összes külső esemény ellenére.

Hol volt az Úr ebben a látomásban (lásd Ézs 6:1)? Miért itt mutatta meg magát Ézsaiásnak és nem valahol máshol (lásd 2Móz 25:8; 40:34-38)?

Ezékiel, Dániel és János is száműzetésben volt, amikor megkapták *Ezékiel próféta könyve* 1. fejezetének, Dán 7:9-10 szakaszának, illetve *A jelenések könyve* 4-5. fejezeteinek látomásait. Ézsaiáshoz hasonlóan nekik is külön vigasztalásra és bátorításra volt szükségük, hogy megértsék: Istené az irányítás, még akkor is, amikor a világuk darabokra hullik. (Dániel és Ezékiel a népüket legyőző pogány nemzet foglya volt, Jánost pedig ellenséges politikai hatalom száműzte egy magányos szigetre.) Ezek a látomások kétségkívül megadták nekik azt, amire szükségük volt ahhoz, hogy hűségesek maradjanak a válsághelyzetben is. „Miközben Ézsaiás Urának dicsőségét és fenségét szemlélte ebben a látomásban, lelkét Isten tisztaságának és szentségének érzete töltötte el. Milyen éles ellentét volt Teremtőjének páratlan tökéletessége és azoknak a bűnös élete között – önmagát is beleértve –, akik régóta Izráel és Júda választott népe közé tartoznak” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, 191-192. o.)! Istennek az ézsaiási próféciában kihangsúlyozott magasabb rendű szentsége képezi az üzenet alapvető részét. Az Úr szent, és szentséget követel a népétől is, amit csak akkor ad meg nekik, ha megtérnek, elfordulnak az addigi gonoszságuktól, illetve, ha hittel és engedelmességgel alárendelik magukat neki.

Mindannyian voltunk már elkeserítő helyzetben, amikor kívülről nézve úgy tűnt, hogy minden elveszett. Idézzük fel, az Úr hogyan tartott meg minket és a hitünket a válság idején, még akkor is, ha Ézsaiással ellentétben mi nem kaptunk látomást a dicsőségéről! Mit tanultunk meg ezekből az esetekből, amit elmesélhetnénk másoknak is?

ÚJ SZEMÉLYISÉG (ÉZS 6:5-7)

A szentélyben/templomban egyedül a főpap léphetett be az engesztelés napján Isten jelenlétébe, a szentek szentjébe, azt is csak a tömjén védelmező füstfellegében, különben meghalt volna (3Móz 16:2, 12-13). Ézsaiás meglátta az Urat, pedig nem volt főpap és nem is mutatott be illatáldozatot! A templomot betöltötte a füst (Ézs 6:4), emlékeztetve arra a fellegre, amelyben az engesztelés napján Isten dicsősége jelent meg (3Móz 16:2). A megilletődött Ézsaiás azt gondolta, hogy vége az életének (vö. 2Móz 33:20; Bír 6:22-23), és felkiáltott, mert elismerte a saját és népe bűnösségét (Ézs 6:5). Ez hasonlított a főpap vallomására az engesztelési ünnepen (3Móz 16:21). „Mintha a belső szentélyben az Isten jelenlétéből áradó fény teljes világosságában állt volna, rádöbrent arra, hogy tökéletlenségével és erőtlenségével semmiképpen sem tudja teljesíteni küldetését” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, 192. o.).

Miért használt a szeráf az oltárról származó eleven, vagyis égő szenet Ézsaiás ajkának megtisztításához (Ézs 6:6-7)?

A szeráf elmagyarázta, hogy Isten elveszi a próféta bűnterhét és bűnét, ha a szénnel megérinti az ajkát (Ézs 6:7). Nem nevezte meg a bűnt, de nem kell feltétlenül csak helytelen beszédre gondolni, ugyanis az ajkak nemcsak a beszédet, hanem az egész embert jelképezik. Ézsaiás az erkölcsi megtisztulás után már képes volt tisztán dicsőíteni Istent.

A tűz a tisztítás eszköze, mivel elégeti a tisztátalanságot (lásd 4Móz 31:23). Ám az angyal az oltár különleges, szent tüzeből származó szenetet használt, amit maga Isten gyújtott meg és személyesen is őrzött (3Móz 6:12). A szeráf tehát megszentelte és megtisztította Ézsaiást. Azonban van itt még más is. A szentélyben vagy a templomban végzett istentisztelet során azért vették az oltárról a szenetet, hogy meggyújtsák a füstölőáldozatot. Vessük össze ezzel 3Móz 16:12-13 szakaszát, ahol a főpaprak el kellett vennie az oltárról a szénrel teli tömjénezőt, hogy azzal gyújtsa meg a fűszereket! *Ézsaiás próféta könyve* 6. fejezetében az angyal viszont Ézsaiásra teszi a szenetet, nem a fűszerekre. Uzziás illatáldozatot akart felajánlani, itt azonban a próféta lett a fűszer! A szent tűz meggyújtja a fűszereket, hogy szent illat töltse be Isten házát, hasonlóképpen a prófétát is lánggra lobbantja, a szent üzenet terjesztésére készíti. Nem véletlen, hogy a 6. fejezet következő verseiben (Ézs 6:8 versében és az azt követő szakaszban) Isten elküldi Ézsaiást a népehez.

SZENT KÜLDETÉS (ÉZS 6:8)

„Majd az Úr szavát hallottam, amint ezt kérdezi: *Kit küldjek el, ki lesz a követünk? Én ezt mondtam: Itt vagyok, engem küldj!*” (Ézs 6:8, RÚF)!

Megtisztulása után a próféta azonnal felelt Isten hívására, aki képviselőt keresett magának. Az Újszövetség fogalmai szerint Ézsaiást apostolnak, azaz „küldöttnek” nevezték volna. Ám érdekes módon a könyv nem azzal kezdődik, mint néhány más prófétai írás, hogy Ézsaiás az elhívását írná le (vö. Jer 1:4-10; *Ezékiel próféta könyve* 1–3. fejezetek). Más szóval, Isten bizonyára már korábban, a 6. fejezet eseményei előtt elhívhatta őt prófétának. A Biblia azt mutatja be, hogy az Úrral való találkozás bátorítást adhat a küldöttnek a szolgálatának kezdete után is (Mózes: *Mózes második könyve* 34. fejezete; Illés: *Királyok első könyve* 19. fejezete). A többi esettől eltérően, amikor Isten azt mondta valakinek, hogy legyen próféta, *Ézsaiás próféta könyve* 6. fejezetében Ézsaiás maga jelentkezik a különleges küldetésre. Úgy tűnik, az első öt fejezet mutatja be azt az állapotot, amikor az Úr először elhívta, ami után Isten kezdő löketet adott a szolgálatának azzal, hogy bátorította a templomban és megerősítette megbízatását szóvivőjeként.

Isten a templomában bátorította Ézsaiást. Van a Szentírásban másutt is bizonyíték arra, hogy Isten szentélye a bátorítás helye? Olvassuk el *A zsoltárok könyve* 73. fejezetét (lásd Zsolt 73:17), *Zsid* 4:14-16, 10:19-23 verseit és *A jelenések könyve* 5. fejezetét! Mit üzennek ezek a szakaszok?

Isten szentélye nem csupán hatalmas erőt áraszt, hanem ez az a hely, ahol a hozzánk hasonló gyenge és gyalgó emberek menedéket találhatnak. Megnyugodhatunk annak tudatában, hogy Isten a megmentésünkért fáradozik Krisztus, a Főpap által!

János megölt áldozati bárány jelképében is látta Krisztust (Jel 5:6). Nem volt szép látvány. A leírás viszont kiemeli, hogy bár Krisztus feltámadt a halálból és a mennybe ment, továbbra is magával hordozza a kereszt eseményét. Felemeltetett, hogy magához vonzzon mindenkit az oltárnál.

Hogyan találtunk már bátorításra, amikor hittel és imádkozva léptünk be Isten templomába? *Zsid* 4:16 verse hív bennünket: bátran közeledjünk Isten trónjához, hogy „*irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítségül.*” Mit válaszolnánk, ha valaki megkérdezné tőlünk, hogyan találtunk már irgalmasságot és kegyelmet, amikor szükségünk volt rá?

RÉMISZTŐ FELSZÓLÍTÁS (ÉZS 6:9-13)

Miért bízott Isten olyan különös üzenetet a prófétára, hogy azt vigye el a népének, amikor újból szolgálatra szólította (Ézs 6:9-10)?

Nehogy azt gondoljuk, hogy Ézsaiás félrehallott valamit, vagy ez jelentéktelen üzenet lenne! Jézus is idézte ezt a szakaszt annak magyarázatára, hogy miért példázatokkal tanított (Mt 13:13-15). Isten nem akarja, hogy bárki is elvesszen (2Pt 3:9). Ez magyarázza, miért küldte Ézsaiást Júda népéhez - illetve Jézust a világba. Nem pusztítani akar, hanem az örök megváltásra vágyik. Viszont amíg egyesek elfogadják a hívását, mások még elszántabban ellenállnak neki. Mindezek ellenére Isten tovább kérlel, még több és több lehetőséget ad a megtérésre. Csakhogy minél tovább áll ellen az ember, annál jobban megkeményedik. Így bizonyos értelemben Isten tetteitől keményedik meg a szívük, pedig Ő éppen meglágyítani szeretné a szívüket. Az Úr szeretete irántunk sosem változik, de a szeretetére adott egyéni válaszunk a döntő tényező. A szolgálattevőnek, mint Mózesnek, Ézsaiásnak, Jeremiásnak, Ezékielnek vagy akár Krisztusnak az a szerepe, hogy tovább kérleljen, még akkor is, ha az emberek elutasítják az üzenetet. Az Úr ezt mondta Ezékielnek: *„Akár hallgatnak rá, akár nem törődnek vele - hiszen engedetlen nép ez -, majd megtudják, hogy próféta volt közöttük”* (Ez 2:5, RÚF). Istennek, valamint a szolgáinak is a szerepe elegendő lehetőséget biztosítani az embereknek ahhoz, hogy kellő figyelmeztetést kapjanak (vö. Ez 3:16-21), még ha végül a pusztulást és a száműzetést választják is (Ézs 6:11-13).

Ennek fényében hogyan érthetjük Isten szerepét a fáraó szívének megkeményedésével kapcsolatban?

Isten azt mondja 2Móz 4:21 versében, hogy *„én pedig megkeményítem az ő szívét”*. Ez az első abból a kilenc esetből, amikor az Úr kijelentette, hogy megkeményíti a fáraó szívét. Azonban úgyszintén kilenc alkalom volt, amikor a fáraó keményítette meg a saját szívét (lásd például 2Móz 8:15, 32; 9:34). A fáraónak egyértelműen volt szabad akarata, különben nem keményíthette volna meg a saját szívét. Viszont Isten is megkeményítette a fáraó szívét, ami azt jelzi: Ő keltette azokat a körülményeket, amelyekre reagálva a fáraó meghozta a döntéseit, hogy elutasítja az Istentől kapott jeleket. Amennyiben a fáraó nyitottan fogadta volna azokat, akkor nem megkeményedik, hanem meglágyult volna a szíve azoktól.

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„A bűnös szokások annyira elterjedtek a társadalom minden rétegében, hogy az a kevés ember, aki hű maradt Istenhez, sokszor már-már elvesztette bizalmát és engedett a csüggedésnek, a kétségbeesésnek. Úgy rémlett, hogy Isten Izráellel való szándéka meghiúsul, és az engedetlen nép Sodoma és Gomora sorsára jut.

Nem csoda, ha ilyen állapotok láttán Ézsaiás visszariadt a felelősségtől, amikor Uzziás uralkodásának utolsó évében Isten megbízta, hogy vigye el intő és feddő üzenetét Júdának. Jól tudta, hogy konok ellenállással fog találkozni. Feladatát reménytelennek látta, amikor a reá bízott nép nyakasságára és hitetlenségére gondolt. Felismerte, milyen alkalmatlan a helyzet megoldására. Eldobja-e reményt veszítve megbízatását, és hagyja, hogy Júda zavartalanul imádjá bálványait? Ninive istenei uralják a földet, dacolva a menny Istenével” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, 191. o.)?

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Mit felelnénk, ha egy szkeptikus vagy ateista ember megkérdezné tőlünk: „Hogyan tudnád bizonyítani, hogy valóban Istené az irányítás?”
- 2) Miért szenvednek ártatlan emberek, ha Istené az irányítás? Ézs 1:19-20 szakasza vajon azt jelenti, hogy *ebben az életben* csak jó dolgok történnek Isten hűséges népével, a lázadókkal meg csupán rossz dolgok? Vessük ezt össze *Jób* könyve 1. és 2. fejezetével, illetve *A zsoltárok könyve* 37. és 73. fejezetével! Hogyan egyeztethető össze Isten jelleme és a sok rossz, ami az emberekkel történik? Szükség van egyáltalán erre?
- 3) Miért van olyan sok kapcsolódási pont az engesztelési ünnep és *Ézsaiás próféta könyve* 6. fejezete között? Gondoljuk végig azt, hogy Isten ezen az évenkénti ítéleti napon tisztította meg népe hűséges tagjait bűneiktől (3Móz 16:30) és szabadította meg a közösséget a hűtlenektől (3Móz 23:29-30)!

ÖSSZEFOGLALÁS: Ézsaiás a bizonytalanság és az emberi vezetés gyengeségének fájdalmasan nyilvánvaló idejében nagy jelentőségű látomást kapott a világegyetem legfőbb Vezetőjéről. A próféta megrémült alkalmatlansága miatt, de Isten kegyelmével megtisztította és erőt adott neki, így készen állt arra, hogy az ellenséges világban az Ő követe legyen.

DZSIDA JENŐ: EGYSZERŰ VERS A KEGYELEMRŐL

Csodákat próbáltam:
arannyal, ezüsttel
hívtam népeket,
jöjjenek énhozzám!
Hiába, hiába,
az arany nem kellett,
az ezüst nem kellett,
nem jöttek énhozzám.

Elmondtam naponta
tíz hegyibeszédet,
gyönyörű szavakat,
ígéző szavakat,
hiába, hiába:
egy fül sem fülelte,
egy szív sem szívelte
a hegyibeszédet.

Tüzet is akartam
rakni az erdőben:
nyulacska ne fázzék, -
hiába, hiába!
Gyújtófám kilobbant
és a tűz nem akart
gyúlni az erdőben.

...S egyszer csak maguktól
gyűlnek az emberek,
együgyű szavamtól
sírásra fakadnak,
ránéznem alig kell
s a tűz is felszökken, -
az Úr áll mögöttem.

Amikor a világunk darabjaira hullik

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Ézsaiás 7:1-14

„...*ha nem hisztek, bizony meg nem maradtok*” (Ézs 7:9).

Connie és Roy egy szombati istentiszteletről hazatérve felhajtott a kocsi-beállóra. A kertben egy kis tyúk repkedett rémülten, épp előttük. Valami baj történhetett. A baromfiaknak a ketrecben kellett volna lenniük, biztonságban, de kiszabadultak. Connie-ék gyorsan körülnéztek, és akkor szembesültek a kibontakozó tragédiával. Beethoven, a szomszéd kiskutyája kiszökött a kertjükből, és már a tavacskánál volt, Daisy-vel a szájában. Daisy egy gyönyörű tojó tyúk volt, pelyhes fehér faroktollakkal. Connie kiszabadította Daisy-t, de már túl későn. Kedvenc kisállata hamarosan a kezei között pusztult el, kitekert nyakkal. A nő leült a kertben, és a halott madarat szorongatva zokogott.

Ez azonban felizgatott egy másik állatot is. Egy nagy, fehér kacsza észrevette, amint Connie a kezében tartja Daisy-t, és bizonyára azt hitte, hogy ő ölte meg a tyúkot. Így amikor a következő néhány hét során a kacsza csak meglátta Connie-t, vadul nekitámadt és kemény csőrével erősen megcsipkedte. Néha nem könnyű megállapítani, hogy valójában ki a barátunk és ki az ellenségünk.

Ezen a héten Júda egyik királyát figyeljük meg, aki szintén tévesen ítélte meg a helyzetet, és azt próbáljuk megérteni, hogy miért is hozott rossz döntéseket.

ÉSZAKRÓL JÖVŐ VESZEDELEM (Ézs 7:1-9)

Milyen rettenetes válsággal nézett szembe Akház király az uralkodása elején (2Kir 15:37-38; 16:5-6; Ézs 7:1-2)?

Izrael északi királysága (Efraim) és Szíria (Arám) összefogott Júda ellen. Ez akkor történt, amikor az edomiták és a filiszteusok támadásai legyengítették a kis déli országot. Júda a múltban már megküzdött Izraellel, de az Izrael és Szíria közötti szövetség túlerőnek számított. Úgy tűnik, a két északi ország arra akarta kényszeríteni Júdát, hogy szövetkezzen velük az asszír III. Tiglat-Pileszer (2Kir 15:19 verse „Púl” néven említi) hatalmas erejével szemben, aki terjeszkedő birodalmával fenyegette őket. A nagyobb veszély láttán Izrael és Szíria féltette régi viszályát. Ha sikerülne legyőzniük Júdát és báburalkodót ültetniük a trónra (Ézs 7:5-6), akkor számíthatnának annak az országnak az erőforrásaira és embereire is.

Milyen megoldást eszelt ki Akház, amikor a világa kezdett darabjaira hullani (2Kir 16:7-9; 2Krón 28:16)?

Akház nem ismerte fel, hogy Isten az egyedüli barát, aki képes megmenteni őt és az országát, ehelyett az ellenségei ellenévével, III. Tiglat-Pileszerrel próbált barátkozni. Segélykérésére az asszír uralkodó boldogan fellépett Szíriával és Izraellel szemben. Tiglat-Pileszer ezért nemcsak busás fizetséget kapott Akháztól, hanem jó kifogást is talált Szíria elfoglalására, amit gyorsan meg is tett (2Kir 16:9). Megtört a szír-izraeli szövetség ereje. Rövid távon úgy tűnt, hogy Akháznak sikerült megmentenie Júdát.

Akház tette tulajdonképpen nem érhet meglepetésként. Ő volt Júda addig egyik legrosszabb uralkodója (lásd 2Kir 16:3-4; 2Krón 28:2-4).

A róla olvasottak alapján érthető, hogy Akház miért így reagált a veszélyre. Milyen tanulságot vonhatunk itt le magunknak? Miért gondolnánk azt, hogy a próba idején tudunk majd bízni az Úrban, ha most nem engedelmeskedünk neki (Jer 12:5; Jak 2:22)?

ISTEN KÖZBELÉPÉSE (ÉZS 7:3-9)

Akház a politikai lehetőségeit mérlegelte, hogy választ találjon az Izrael és Szíria jelentette fenyegetésre, Isten azonban tudta azt is, amit a király nem. Egyrészt Ő engedte meg, hogy elérje ez a veszély, mert így akarta megfegyelmezni és észhez téríteni Akházt (2Krón 28:5, 19). Emberi szempontból észszerűnek és ígéretesnek tűnt a Tiglat-Pileszerhez intézett segélykérés, Isten viszont tudta, hogy Júda dávidi királyságát olyan idegen uralom alá hajtja, amitől nem szabadulna meg. Hatalmas volt a tét. Így az Úr elküldte Ézsaiást, hogy hasson a királyra (aki úgy tűnik, az ostromra készülve épp Jeruzsálem vízkészletét mérte fel), és győzze meg, hogy nem jó kapcsolatba lépnie az asszír vezérrel.

Miért mondta az Úr Ézsaiásnak, hogy vigye magával a fiát, Seár-Jásubot (Ézs 7:3)?

Akház bizonyára meglepődött, amikor Ézsaiás köszöntötte őt és bemutatta neki a fiát, akinek a neve azt jelenti, hogy „a maradék visszatér”. Kinek a maradéka? Honnan tér majd vissza? A fiú apja próféta volt, tehát a név Istentől érkező baljós üzenetként hangzott, ami szerint a nép fogságra jut. Vagy épp bűnbánattal tér majd vissza Istenhez (a „visszatér” ige a bűnbánat jelentését is magában hordozza)? Az Úr ezt üzenté Akháznak: *tőled* függ a név jelentése! Térj meg a bűneidből, különben fogságba fogsz menni, ahonnan csak a maradék tér majd vissza! Tiéd a választás!

Isten az adott helyzetben hogyan szólította meg a királyt (Ézs 7:4-9)?

Eltávozik majd a Szíria és Izrael felől érkező fenyegetés, Júda pedig megmarad. Az Akház szemében hatalmas, tűzokádó vulkánnak tűnő két hatalom Isten előtt csupán „*két füstölgő üszögdarab*” (Ézs 7:4). Nem volt semmi szükség arra, hogy a király Asszíriához forduljon segítségért. Ám Akháznak bíznia kellett az Úrban és az ígéreteiben ahhoz, hogy helyes döntést hozhasson (Ézs 7:9). A „hinni” és „megmaradni” szavak ugyanabból a héber gyökből származnak, amiből az „igazság” (ami megbízható) és az „ámen” (megerősíteni azt, ami igaz, megbízható) szó is ered. Akháznak biztosnak kellett lennie ahhoz, hogy megbizonyosodhasson. Istenre kellett bíznia magát ahhoz, hogy ő maga megbízhatóvá váljon.

Figyeljük meg Ézs 7:9 versének utolsó szakaszát! Miért szükséges annyira a megmaradáshoz a hit és a bizalom? Minek a megmaradásáról van itt szó? Hogyan alkalmazható ez az elv a keresztyény életre?

ÚJ ESÉLY (ÉZS 7:10-13)

Akház nem felelt, amikor Ézsaiás hitre szólította. Így Isten kegyelmesen újabb lehetőséget adott a királynak. Azt mondta neki, hogy kérjen egy jelet „*akár letről a mélyből, akár fent a magasból*” (Ézs 7:11, RÚF). Ez az egyik legnagyobb hitre való buzdítás, amit ember kapott az Úrtól. Isten nem kötött ki kisbetűs feltételeket, mint ahogyan a lottónál és a fogadásnál tapasztalható. Még a királysága felét sem szabta meg felső határként, amit emberi uralkodók szoktak tenni nagylelkűségük határát elérve (lásd Eszt 5:6; 7:2; Mk 6:23). Készen állt a menny és a föld egész tárházát kiüríteni csak azért, hogy egy gonosz király hinni tudjon! Akház kérhetett volna jelként egy hegynyi aranyat vagy annyi katonát, mint a Földközi-tenger partján a homok.

Mit felelt Akház, és miért (Ézs 7:12)?

A király válasza első ránézésre kegyesnek és tiszteletteljesnek tűnhet. Nem akarta Istent próbára tenni úgy, mint az izraeliták tették évszázadokkal azelőtt, a pusztai vándorlás során (2Móz 17:2; 5Móz 6:16). Itt azonban az Úr pontosan azt *kérte* a királytól, hogy tegye Őt próbára (vö. Mal 3:10). Isten kedvében járt volna, ha elfogadja ezt a különösen nagylelkű ajánlatot. Ám Akház még azt sem akarta engedni Istennek, hogy segítsen neki hinni. Bedeszálta a szíve ajtaját, kizárta a hitet.

Olvassuk el Ézs 7:13 versét! Mit mondott itt Ézsaiás?

Ézsaiás rámutatott: Akház pontosan azzal tette próbára, fárasztotta Istent, hogy nem kért tőle jelet, látszólag azért, hogy ne terhelje. Ám ennek a versnek a legelgondolkoztatóbb része, amikor a próféta azt mondja: az „*én*” Istenem, ellentétben Ézs 7:11 versével, ahol javasolta a királynak, hogy kérjen jelet az Úrtól, akire így utalt: „*a te Istened*”. Amikor Akház visszautasította Isten ajánlatát, valójában megtagadta, hogy az Úr az ő Istene volna – Ézsaiás Istene volt, de nem Akházé.

Mi a mai tanulmány tanulsága Isten béketűréséről és arról, hogy mennyire kész megmenteni mindannyiunkat? Mit árul ez el az emberi szív vakságáról és keménységéről, amikor még nem adta át magát teljesen az Úrnak? Végül pedig vajon hitt volna Akház Istennek, ha kér jelet, és azt meg is kapja? Indokoljuk meg a válaszunkat!

A FIÚ JELE (ÉZS 7:14)

Ki az a nő, és ki a Gyermeke?

Sehol nem mutat rá az Ószövetség ennek a fontos jelnek a beteljesedésére úgy, ahogyan azt másoknak adott jelekkel kapcsolatban tette, mint például Gedeon esetében (Bír 6:36-40). Az alábbiakban találunk néhány lehetséges teljesedést, kizárólag az Ószövetség alapján:

- 1) Mivel a „*fiatal nő*” (RÚF) kifejezés eladó sorban lévő nőre utal, sokan arra következtetnek, hogy egy Jeruzsálemben élő, férjezett nőre vonatkozik, talán Ézsaiás feleségére. Ézs 8:3 verse Ézsaiás és a „*prófétaaszony*” (azaz, a felesége, akinek a prófétai üzenetei legalábbis a gyerekeire vonatkoztak; vö. Ézs 7:3; 8:18) fiának, és nem Immánuelnek a születését jegyzi fel. Ezt a fiút úgy hívják, hogy „*Siess zsákmányra és gyorsan prédára*” (Ézs 8:1-4), nem Immánuel. A két fiú jele abban viszont hasonlít, hogy Szíria és Izrael északi királysága elpusztul, mielőtt a gyerekek elérnék azt a korai életszakaszt, amikor már képesek dönteni jó és rossz között (Ézs 7:16; 8:4).
- 2) Immánuel egyesek szerint Ezékiás, Akház fia, aki a következő király lett. Csakhogy sehol nem utalnak rá az Immánuel névvel.
- 3) Mivel Immánuel kissé rejtélyes, és a nevét általában úgy fordítják, hogy „*Velünk az Isten*”, utalva az Úr jelenlétére, Ő lehet az a különleges Fiú, akiről *Ézsaiás próféta könyve* 9. és 11. fejezete jövendölt. Ebben az esetben az isteni jellemzése (Ézs 9:6) és „*Isai*” gyökereként (Ézs 11:10) való megnevezése túlhalad azon, amit Ezékiás királynak lehetne tulajdonítani, bármilyen jó uralkodó is volt.
- 4) A fiatal, *nem férjezett* nő természetes szülése törvénytelen kapcsolatból származó, törvénytelen gyereket jelentene (lásd 5Móz 22:20-21). Mégis miért utalna Isten ilyen gyerekekre a hitre buzdítva?

Ezzel szemben az Újszövetség Jézust azonosítja Immánuelként (Mt 1:21-23), aki még nem házas, de eljegyzett szűztől született, csoda folytán, tisztán. Jézus az isteni Fiú (Ézs 9:6; Mt 3:17), a „*vesszőszál Isai törzsökéből, s gyökereiből*” (Ézs 11:1, 10; Jel 22:16). Talán Krisztus előfutáraként szolgált egy korábbi „Immánuel”, akinek a felnövekedése bizonyította Akháznak, hogy a próféciák időben teljesednek, ezt nem tudjuk. Azt azonban tudjuk, amit tudnunk kell: „*Mikor pedig eljött az időnek teljessége, kibocsátotta Isten az ő Fiát, aki asszonytól lett*” (Gal 4:4), hogy Isten jelen lehessen közöttünk.

ISTEN VELÜNK VAN! (ÉZS 7:14)

Ézsaiás gyerekei nevéhez hasonlóan (*Shear-jasub*, „a maradék visszatér”, a másik fiú neve pedig: „*Siess zsákmányra és gyorsan prédára*”) az Immánuel névnek is van jelentése. Szó szerint azt jelenti, hogy „Velünk az Isten”. Mint más, hasonló héber név esetében, hiányzik innen az ige, mivel azt a héber nem fejezi ki. Tehát Immánuel úgy kell fordítani, hogy „Isten velünk van” (vö. ugyanezekkel a szavakkal Ézs 8:10 versében).

Viszont az „*Immánuel*” név nem csupán egy elvont jellemzés. Annak az ígéretnek a megerősítése, ami már beteljesedett: „Isten velünk van”!

Mi a jelentősége annak az ígéretnek, hogy Isten velünk van?

Nincs ennél nagyobb biztosíték és vigasz! Isten nem azt állítja, hogy népe nem él át nehézséget és nem érez fájdalmat. Inkább azt ígéri, hogy velük lesz. Ahogy a zsoltáros fogalmaz: „*Még ha a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek a gonosztól, mert te velem vagy; a te vessződ és botod, azok vigasztalnak engem*” (Zsolt 23:4).

„*Ha vízen kelsz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem sodornak el. Ha tűzben jársz, nem perzselődsz meg, a láng nem éget meg téged*» (Ézs 43:2, RÚF) – mondja Isten.

Hol volt az Úr, amikor a babiloniak tűzbe vetették Dániel három barátját? Velük volt (Dán 3:23-25)! És hol volt, amikor Jákób napkeltéig küzdött? Jákób karjaiban, amilyen közel csak lehetett hozzá (1Móz 32:24-30)!

Amikor az Úr nem jelenik meg testileg a földön, akkor is a népével van. Hol volt, amikor a tömeg elítélte Istvánt? »*Isten jobbjá felől*« állt (ApCsel 7:55, RÚF). Amikor pedig Jézus a mennybe ment, »*a mennyei Felség jobbjára ült*« (Zsid 1:3). Miért állt, amikor István bajban volt és épp készültek halálra kövezni? Ahogy Morris Venden fogalmazott: »Jézus nem volt hajlandó azt ülve eltűrni« (Roy Gane: *God's Faulty Heroes*. Hagerstown, Md., 1996, Review and Herald Publishing Association, 66. old.)!

Azt az ígéret kaptuk, hogy „Isten velünk van”, viszont mit számít ez, ha közben rettenetes megpróbáltatásokkal és szenvedésekkel nézünk szembe? Hogyan segít ilyenkor az Ő jelenlétének a tudata? Magyarazzuk meg a válaszunkat!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„És annak nevét Immánuelnek nevezik, ami azt jelenti: Velünk az Isten» (Mt 1:23). »Az Isten dicsőségének ismerete« látható »Jézus Krisztus arcán« (vö. 2Kor 4:6). Az Úr Jézus Krisztus örök időktől fogva egy az Atyával. »Isten képmása«, az Ő nagyságának, fenségének visszatükrözője – az Ő »dicsőségének világotlaltása« (vö. 2Kor 4:4, 6). Jézus azért jött földünkre, hogy ezt a dicsőséget kinyilatkoztassa. Eljött a bűn sötétjében bolyongó világunkba, hogy bemutassa Isten szeretetének világosságát – hogy legyen »VELÜNK AZ ISTEN«. Ezért jövendölték róla, hogy »nevét Immánuelnek nevezik« (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 11. o.).

„Júda országának javára lett volna, ha Akház mennyből küldött üzenetként fogadja ezt. De mivel úgy döntött, hogy emberi erőre támaszkodik, ezért pogányoktól kért segítséget. Kétségbeesésében ezt üzenté Tiglat-Pilesernek, Asszíria királyának: »Szolgád és fiad vagyok! Vonulj fel, és szabadíts meg Arám királyának a markából, meg Izráel királyának a markából, akik rám támadtak« (2Kir 16:7). A kéréssel együtt gazdag ajándékot küldött a királyi kincstárból és a templom tárházából» (Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, 204. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Vajon helyes jelet kérni Istentől, amikor valamilyen döntést készülünk meghozni? Milyen veszélyeket rejthet magában, ha így teszünk?
- 2) Jó az emberi segítség, ha van. Ugyanakkor hogyan ismerhetjük fel ennek a korlátait?
- 3) „Amikor az ember rádöbben, hogy a halál mindennek a vége, nincs rosszabb az életnél” – írta egy barátjának Lev Tolsztoj, orosz író. Mit felelhetünk erre a kijelentésre, ha tudjuk, hogy „Isten velünk van”?

ÖSSZEFOGLALÁS: Isten olyan helyzetbe hozta a hitetlen Akház királyt, amelyben nehéz döntést kellett meghoznia – hinni, vagy nem hinni, ez itt a kérdés. Az Úr minden elképzelhető jelet megadott volna neki, a király azonban nem engedte Istennek, hogy bemutassa neki, miért kellene hinnie. Inkább a „barátját”, Asszíria királyát választotta.

SZIGETI JENŐ: SEÁR-JÁSÚB

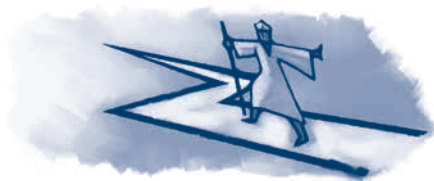
Ézsaiás 7:3 és 10:21 margójára

Seár-Jásúb - betűzöm neved
titkos talizmánját,
te ősidők ködébe veszett
próféta fiú.
Neved ígéretként kaptad
apádtól. A rettentő szavak
tudója volt ő - Ézsaiás.
„A maradék megtér” -
sóhajtom nyomban
ősi héber neved jelentését,
ami már egykor is
talányos lehetett,
mert a kegyelem szívet derítő
jó hírében ott lapul az ítélet:
„Seregünkben csak egy töredék
tér vissza” csupán.
De lehet kegyelmed angyalszárnyú,
balzsamos szava, mely
gyógyítgatja vadul zakatoló szívem.

„A maradék... megtér” - mondogatom,
és lassan dereng agyam
folyosóinak szürke labirintusa.
Életem lejárt szavatossági idejű
kacatjaitól végre
meg kellene szabadulnom,
hogy létrejöhessen az örökkévalóságra
utat nyitó nagy fordulat,
és csak az maradjon
tűzben tisztuló életünkben,
ami „a” maradék!

Seár-Jásúb. „A maradék megtér”.
Ízlelgetem a szót,
hiszen lassan elkopunk,
és jaj, Uram, ne hagyd,
hogy semmibe hulljon életünk!

Nehezebb úton

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Ézsaiás 7:14-25; 8

„És várom az URat, aki Jákób háza előtt eltakarta arcát, és benne reménykedem” (Ézs 8:17, RÚF).

„A New York-i Harlemben egy lángoló épület negyedik emeleti ablakában ült egy vak kislány. A tűzoltók már kétségbeestek, ugyanis nem értek be a két épület közé a létrás kocsival, és nem tudták rávenni a kislányt, hogy ugorjon le a hálóba, amit persze nem látott.

Végül megérkezett a gyerek édesapja, aki a hangosbemondóba belekiáltotta, hogy kifeszítettek egy hálót és ugorjon, amikor szól neki. A kislány le is ugrott, olyan lazán, hogy csontja sem tört, sőt egyetlen izmát sem húzta meg a négyemeletnyi zuhanás során. Amikor hallotta az édesapja hangját, azt tette, amit ő mondott neki, mert annyira bízott benne” (Michael P. Green, szerk.: *1500 Illustrations for Biblical Preaching*. Grand Rapids, Mich., 1989, Baker Books, 135. o.).

Isten komoly bizonyítékát adta, hogy a legjobbat akarja a gyermekei számára, ők mégis elutasították gyengéd kéréseit. Ezért aztán nagy robajjal és áradással kellett hozzájuk szólnia.

Milyen tanulságokat vonhatunk ma le ebből a magunk számára?

BETELJESEDETT PRÓFÉCIA (ÉZS 7:14-16)

Ézs 7:14-16 szakaszában az Úr Akház adott dilemmájához kötötte Immánuel jelét: mielőtt a gyermek Immánuel elég idős lenne ahhoz, hogy választani tudjon a különböző ételek között, „*elpusztul a föld, melynek két királyától te reszketsz*” (Ézs 7:16). Ezzel Szíria és Izrael északi országára és királyaira utalt (lásd Ézs 7:1-2, 4-9), majd megismételte ígéretét, miszerint hamarosan elfogy a támadók ereje.

Miért említi Ézsaiás, hogy a fiú „vaját és mézet” eszik majd (Ézs 7:15)?

Júda termését és földjét az asszírok el fogják pusztítani (Ézs 7:23-25). Így a népnek vissza kell térnie a nomádok étlendjéhez (Ézs 7:21-22) – az Ószövetség Immánuelével együtt, akárki is volt az (Ézs 7:14-15). Szegénységben élnek ugyan, de lesz elég ételük a túléléshez.

Mikor teljesedett a Szíriára és Izrael északi országára vonatkozó prófécia (2Kir 15:29-30; 16:7-9; 1Krn 5:6, 26)?

Ézsaiás ezt a prófeciát körülbelül Kr. e. 734-ben kapta. III. Tiglat-Pileser azt tette, miután Akház megvesztegette, amire minden bizonnyal amúgy is készült: szétverte az északi szövetséget, leigázta Izrael galileai és a Jordánon túli régióit, elhurcolta a lakosság egy részét, illetve a területet Asszírta tartományának nyilvánította (Kr. e. 734-733). Miután Hósea meggyilkolta Péká királyt, majd megadta magát és sarcot fizetett, Izrael maradéka megmenekült. Kr. e. 733-732 között az asszír uralkodó elfoglalta Damaszkuszt, Szíria fővárosát, majd az országot provinciaként Asszírtahoz csatolta. Így Ézsaiás jövendölésétől számítva két éven belül, Kr. e. 732-re Szíria és Izrael végleg vereséget szenvedett. Megpecsételődött a sorsa a két királynak, akik Akházra fenyegették. Nem sokkal azután, hogy Kr. e. 727-ben V. Szalmanaszár váltotta III. Tiglat-Pilesert a trónon, az izraeli Hósea király politikai öngyilkosságot követett el, amikor fellázadt Asszírta ellen. Az asszírok Kr. e. 722-ben bevették Samária fővárosát, több ezer izraelitát elhurcoltak Mezopotámiába és a Méd Birodalom területére, akik idővel beolvadtak a helyi lakosság közé, elveszítették identitásukat (lásd Ézs 7:8 – Efraim nemzeti léte hatvanöt éven belül megszűnt). Isten megjövendölte, hogy mi lesz Júda ellenségeivel. Akháznak pedig megüzente: ez mindenképp bekövetkezik, semmi szükség arra, hogy Asszírta kezébe adja magát.

A MEGJÖVENDÖLT KÖVETKEZMÉNYEK (ÉZS 7:17-25)

Olvassuk el a fenti verseket! Az Úr mondása szerint mi történik az országgal? Miért nem lehet megelégedés ez a következmény?

„Jahve egyre csak megtérésre hívta Izráelt. A próféták szeretettel kérelték a népet, nyomatékosan buzdítva őket bűnbánatra és reformációra. Szavaik gyümölcsöt teremtek Isten dicsőségére” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, 201. o.).

Így Akháznak, aki inkább a félelem, mint a hit embere volt, jó hír volt Istentől Szíria és Izrael veszte. A rossz hír pedig az volt, hogy a szövetségeseül és „barátjául” választott Asszíria sokkal veszélyesebb ellenfél lesz, mint amilyen Szíria és Izrael volt. A király veresége biztossá lett azzal, hogy elutasította Isten szabadítási ígéretét, amit Ő felkínált neki. Ha Akház korábban úgy vélte, hogy a világa darabjaira fog hullani, akkor rá kellett jönnie: a dolgok csak még rosszabbá válnak!

„*Jobb az Úrban bízni, mint emberekben (előkelő emberekben - ÚRK) reménykedni*” (Zsolt 118:9). Hogyan bízhatott Akház abban, hogy III. Tiglat-Pileser megeleégzik azzal, ha elfoglalja az északra levő országokat, Júdát pedig tiszteletben tartja? Arról tanúskodnak az asszír írások, mint például a királyaik krónikái is, hogy olthatatlan volt a hatalomvágyuk.

Olvassuk el 2Kir 16:10-18 és 2Krón 28:20-25 részeit! Mi történt Akházal? Milyen lelki elvet látunk itt kibontakozni? Miért nem meglepő az eljárása?

2Krón 28:20-23 szakasza remekül összefoglalja, mi lett a következménye annak, hogy Akház Asszíriától kért segítséget és nem az Úrra támaszkodott.

Természetesen hajlamosak vagyunk olyasmiben bízni, amit látunk, érzünk, ízlelünk és megérintünk - a világ dolgaiban. Csakhogy amint tudjuk, a világ dolgai mulandóak. Figyeljük meg 2Kor 4:18 versét! Mit mond ez az ige? Hogyan alkalmazhatjuk önmagunkra az üzenetét? Mennyiben lesz más az életünk, ha ezt tesszük?

EGY NÉV JELENTÉSE (ÉZS 8:1-10)

Képzeld el, hogy Ézsaiás második fiával labdázunk! Mire kimondjuk, hogy „*Siess zsákmányra és gyorsan prédára*», dobd ide a labdát!” – akkorra már túl késő.

A név egyértelműen utal a gyors hódításra, de ki győz le kit (Ézs 8:4)?

Ézs 8:1-10 része a 7. fejezet üzenetét erősíti meg. Mielőtt a gyermek elérne egy adott kort, AsszírIA elragadja a zsákmányt Szíriának, valamint Izrael északi királyságának fővárosából. Továbbá mivel Júda elutasította Isten megerősítő üzenetét, amit a jeruzsálemi Siloám-patak csendes folyása jelképezett, le fogja győzi AsszírIA hatalmas ereje, amit pedig a nagy Eufrátesz folyó áradása szimbolizált.

Mivel Akház AsszírIAhoz fordult, Ézsaiás fiainak a neve Júdára és az északi országra, Izraelre is utalt: „*Siess zsákmányra és gyorsan prédára*”, de „*A maradék visszatér*”. Miért volt még reménységük? Bár asszírok lepik majd el Immánuel földjét, még mindig ott az ígélet, hogy „*Isten van mivelünk*” (Ézs 8:10)! Itt valójában azt a motívumot látni, ami Ézsaiás egész könyvét áthatja: bár a háborús pusztítás, szenvedés és száműzetés ítélete sújtja az Úrnak Júdában és a többi országban lakó ellenségeit, Ő továbbra is ott lesz a népe hűségese túlélői mellett, és visszahozza majd őket a földjükre.

Miért említi meg Ézsaiás, hogy tanúk előtt feljegyezte a gyerek nevét, illetve házastársi kapcsolatot létesített a feleségével (a prófétaasszonnyal) (Ézs 8:1-3)?

A fiával kapcsolatos időzítés központi jelentőséggel bírt. Ahogy Immánuel jelével, úgy itt is kevesebb időbe telik, mire AsszírIA legyőzi Szíriát és Izraelt, minthogy a fiú fogantatása és megszületése után elérné azt a korai életszakaszt, amikor már képes megszólítani az apját és az anyját (Ézs 8:4). Ézsaiás még a fogantatás előtt hivatalosan feljegyezte a gyerek nevét, így nyilvánvaló prófécia volt a fiú és a neve is, aminek az azt követő események lettek a próbái.

Az Úr továbbra is kész volt megmenteni a népet, amely az Övének vallotta magát, még ha minduntalan ugyanazokba a hibákba estek is bele. Hogyan alkalmazhatjuk ezt az elvet önmagunkra nézve, különösen akkor, amikor lelki életünkben elbukunk és kudarcot vallunk?

NEM KELL FÉLNÜNK, HA AZ URAT FÉLJÜK (ÉZS 8:11-15)!

Az egykori amerikai elnök, Franklin D. Rooseveltt az első beiktatási beszédében mondta a nagy világgazdasági válság miatt elcsüggedt népének: „A félelem az egyetlen dolog, amitől félnünk kell” (Az Amerikai Egyesült Államok Kongresszusa, Washington, D.C., 1933. március 4.). „Nem kell félnünk, ha féljük az Istent!” – üzenté Ézsaiás az elkeseredett népnek.

Az Úr intette a prófétát, hogy ne tartson attól, amitől a népe félt, inkább Őt félje (Ézs 8:12-13). Ez fontos gondolat az egész Szentírásban. Jel 14:6-12 szakaszában például három angyal hirdet egy világszéles üzenetet: féljétek az Istent és neki adjatok dicsőséget, ahelyett, hogy félnétek és dicsőítenétek a 13. fejezetben bemutatott hatalmat, a földből feljövő fenevadat!

Hogyan értsük Isten „félelmének” gondolatát? Mit jelent, különösen annak a parancsnak a fényében, hogy szeretnünk is kell az Urat (Mt 22:37)?

Az igazi istenfélelem azt jelenti, hogy Őt tartjuk a világegyetem legfőbb hatalmának. Ez a félelem minden egyéb félelmet felülír. Ha velünk van, senki nem érhet hozzánk az Ő engedélye nélkül. Ha ellenünk van, mert fellázadtunk ellene, futhatunk ugyan, de sehová sem bújhatunk el!

Vajon nem mond ellent 1Jn 4:18 versének az a gondolat, hogy félnünk kell az Urat? „A szeretetben nincsen félelem; sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet, mert a félelem gyötrellemmel jár: aki pedig fél, nem lett teljessé a szeretetben.”

A félelemnek több fajtája létezik. Amennyiben van egy olyan barátunk, akinek elképesztő a hatalma és akihez kölcsönös szeretet fűz, nem abban az értelemben félünk tőle, hogy azt gondolnánk, bántani fog bennünket. Inkább úgy féljük őt, hogy ismerjük és tiszteletben tartjuk az erejét és a kapcsolatunk határait.

Keresztényként nem kell szeretnünk a világnak azokat a dolgait, amelyeket a világi emberek szeretnek (1Jn 2:15)! Ezzel párhuzamosan gondolkozva, vajon létezik olyan, amitől a világ fél, amitől azonban nekünk keresztényként nem kell tartanunk? Ha igen, akkor mi minden tartozhat ide, és miért nem kell azoktól félnünk? Ugyanakkor viszont mitől nem fél a világ, amitől keresztényként igenis félnünk kellene (lásd Jer 10:2-3; Mt 10:28)?

január 21.

A HÁLÁTLANOK, AZ ÉLŐ HALOTTAK SÖTÉTSÉGE (ÉZS 8:16-22)

Olvassuk el a fenti igeszakaszt! Miről szól ez a rész? Mi köze van ennek Akház királyhoz? Összegezzük a gondolatainkat!

Akház szorosan kötődött a pogány valláshoz (2Kir 16:3-4, 10-15; 2Kron 28:2-4, 23-25), amit komolyan áthatott az okkultizmus (vö. 5Móz 32:17, „Ördögöknek áldoztak”; 1Kor 10:20). Szembetűnő páhuzamok láthatók a modernkori boszorkányság és az ókori Közel-Kelet szertartásai között, amelyekről a Biblián kívül más ókori írások is tanúskodnak. Még a New Age gyakorlatai is pusztán ezeknek az okkult szokásoknak mai megnyilvánulásai.

Pontosan illik Akházra az elkeseredés, amiről Ézsaiás írt, és ami abból fakadt, hogy a király más lelkekre, nem pedig az Úrra hagyatkozott (vö. 2Kron 28:22-23; Ézs 8:21-22). A próféta utalt rá, hogy a nép feldühödik és átkozza a királyt (Ézs 8:21). Ennek figyelmeztetnie kellett Akházra, hogy a népe átkozni fogja őt, mivel az okkultizmusba vezette országát. A halála után kivételt is tettek a temetésével kapcsolatban, mert kevésbé tisztelték őt: „nem Izráel királyainak a temetőjébe vitték” (2Kron 28:27, RÚF).

Mit állítanak a következő versek az okkultizmusról: 3Móz 20:27; 5Móz 18:9-14?

Az Isten iránti hűség kérdése, hogy távol tartjuk magunkat az okkultizmustól. 1Kron 10:13-14 része Saul királyra vonatkoztatja ezt az elvet: „Így halt meg Saul gonoszsága miatt, mivel vétkezett az ÚR ellen. Az ÚR szavát nem tartotta meg, sőt a halottidézőt is megkereste, hogy megkérdezze, és nem az URat kérdezte meg. Ezért elveszítette őt az ÚR, és országát Dávidnak, Isai fiának adta” (ÚRK).

Gondoljunk a saját életünkre, a környezetünkben érkező hatásokra! Milyen alig észrevehető módon vagyunk kitéve azoknak az elveknek, amelyek az okkultizmus és a spiritizmus különféle megnyilvánulásai mögött húzódnak meg? Mit tehetünk annak érdekében, hogy minimalizáljuk a bennünket és a családjunkat érő hatását?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, „A spiritizmus” c. fejezete, 473-481. o.

„A héberek korában egyesek azt állították – miként ma a spiritiszták –, hogy kapcsolatban vannak a halottakkal. A megidézett halottakat, ahogy a túlvilági látogatókat nevezték, a Biblia »ördögi lelkek«-nek mondja (vö. 4Móz 25:1-3; Zsolt 106:28; 1Kor 10:20; Jel 16:14). A halottidézés – a Szentírás szerint – az Úr előtt utálatos dolog, és Isten halálbüntetés terhe mellett megtiltotta (3Móz 19:31; 20:27). Pusztán ez a szó: ördögösség – ma megvetést vált ki az emberekben. Azt az állítást, hogy az ember ördögi lelkekkel érintkezhet, középkori mesének tartják. A spiritizmus azonban, amely híveinek százeit, ezreit, sőt mi több, millióit tartja számon, utat talált a tudományos körökbe, betört az egyházakba, pártfogásra talált a törvényhozó testületekben, sőt a királyok udvarában is. Ez az óriási csalás, a régi időkben kárhoztatott és megtiltott boszorkányság, új álarcot öltött” (i. m. 477. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Beszéljünk a filmekben, könyvekben, a tévében és általában a kultúrában megjelenő spiritizmus kérdéséről! Ha nem is tudjuk megállítani, hogyan figyelmeztethetünk másokat a veszélyeire, ami sokak szemében nem több ártatlan szórakozásnál? Miért olyan fontos a halottak állapotának helyes megértése az efféle megtévesztések elleni védekezéshez?
- 2) Olvassuk el Ézs 8:20 versét, majd írjuk is le a saját szavainkkal! Olvassa fel mindenki a csoportban a saját verzióját! Mit üzen itt nekünk az Úr?
- 3) Időzzünk egy kicsit tovább annál a gondolatnál, hogy egyszerre szeretjük és féljük Istent! A szeretetünk milyen értelemben gyökerezik a félelemben? Vagy inkább a szeretetünkéből ered a félelemünk? Beszéljünk erről!

ÖSSZEFOGLALÁS: Isten a figyelmeztetés és a remény üzenetét erősítette Ézsaiás tettein, családján és szavain keresztül is: az egyetlen biztos út, ha bízunk abban, hogy az Úr tudja, mit tesz! Szeret és van elég ereje hozzá, hogy vezesse, óvja és a gondját viselje mindazoknak, akik engedik neki. Azokra pedig, akik más erőkhöz fordulnak, csak bajok várnak.

VITÉZ CZIKORA ANDRÁS: ÖNVIZSGÁLAT

Ki vagyok én? – Önmagamtól kérdem,
tán vadvizek árján egy apró buborék,
minek árnya sem látszik a mélyben,
s örvénybe, viharos szél sodorna odébb.

Időnek síkján, röpké pillanat,
ami egy villanás, lét és nemlét között.
Földi sárgolyón élni – ennyi csak,
ahol minden véges és nem lehet örök.

„A nagy tónál partmenti kő a kordon,
mely vélt szabadságot árnyként fenyeget.
Félelmeim magamba zárva hordom
gyötrő korlátot látva már eleget.

Oly sokan álltak már a büszke parton
figyelve mélybetűnt alkonyi eget,
az idő tovaszáguld, nincsen pardon
az elmúlásban, a sors már sepreget.”

Magányomban sem voltam egyedül,
hármás Istenség velem: A „VAGYOK”,
hárfa húrokon, ha ének rezdül,
lelkem, égbe viszik angyalok.

A hitehagyás, szívembe nyilall;
immár teljesül a prófécia:
Pál apostolnak a szavaival,
„s megmérték az Embernek Fia.”

Hűl a Szeretet: világi hatás;
hiszem és vallom, jön ISTEN FIA:
egy öröklétre a feltámadás,
s mennybe emel a hitbuzgó ima.

A Békesség Fejedelme

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Ézsaiás 9-12

„Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk; és az uralom az ő válán lészen, és hívják nevét: csodálatosnak, tanácsosnak, erős Istennek, örökévalóság atyjának, békesség fejedelmének” (Ézs 9:6)!

„Dr. Robert Oppenheimer, az első atombomba elkészítésének vezetője megjelent az Amerikai Egyesült Államok Kongresszusának Bizottsága előtt. Azt tudakolták tőle, hogy van-e valami védekezési lehetőség a fegyver ellen. »Természetesen – felelte a nagy fizikus. – Ami pedig...«

Dr. Oppenheimer tekintete átfutott az elnémult, várakozó közönségen, és csendesen azt mondta: »A béke«” (Paul Lee Tan, szerk.: *Encyclopedia of 7,700 Illustrations: Signs of the Times*. Rockville, Md., 1979, Assurance Publishers, 989. o.).

A béke az emberiség csalóka álma. Egyes becslések szerint a feljegyzett történelemnek mindössze 8%-ában volt a földön teljes béke. Az évek során pedig legalább nyolcezer békeszerződést szegtek meg (lásd i. m. 987. o.).

1895-ben Nobel Alfréd, a dinamit feltalálója alapítványt hozott létre azok díjazására, akik kiemelkedő módon járultak hozzá a békéhez (i. m. 988. o.). Viszont az elmúlt években még néhány Nobel-békédíjas is részese volt erőszakos konfliktusoknak.

Ezen a héten arról fogunk olvasni, aki egyes-egyedül képes igazi és örökkévaló békét teremteni.

GALILEA BAJA VÉGET ÉR (ÉZS 9:1-5)

Miért kezdődik Ézs 9:1 verse olyan szóval („De”), ami azt jelzi, hogy az azt követő rész ellentétben áll az előzőekkel?

Ézs 8:21-22 szakasza azok reménytelen állapotát írja le, akik az igaz Isten helyett az okkultizmus felé fordulnak: bárhová néznek, „*mindenütt nyomor és sötétség, és szorongatásnak éjszakája, Ő pedig a sűrű sötétben elhagyatva*” (Ézs 8:22)! Ezzel szemben, eljön az idő, amikor „*nem lesz mindig sötét ott, ahol most szorongatás van*” (Ézs 9:1). A szöveg a galileai vidék népét jelöli meg, hogy ők kapnak majd „*nagy világot*” (Ézs 9:2). Megsokasodik a nemzet, és örülnek majd, mert Isten összetöri „*az őt nyomorgatók botját*” (Ézs 9:4). Azért nevezi itt meg a Galileai-tó vidékét, mert az volt az egyik elsőként meghódított terület Izraelben. Akház segélykérő üzenetére válaszul III. Tiglat-Pileser elfoglalta Észak-Izrael galileai és a Jordánon túli területeit, fogságba vitte a lakosság egy részét, és assír tartományá nyilvánította a térséget (2Kir 15:29). Ézsaiás tehát azt üzenté, hogy azok szabadulnak meg először, akiket elsőként ígáztak le.

Kit használ fel Isten arra, hogy megszabadítsa a népét (Ézs 9:6-7)?

Mikor és hogyan teljesedett be Ézs 9:1-5 szakaszának prófécija (Mt 4:12-25)?

Nem véletlenül lett Galilea vidéke a helyszíne Jézus korai szolgálatának, ahol reményt adott a népnek, amikor Isten országának a jó híret hirdette, gyógyította az embereket, így ördögösöket is megszabadított az okkultizmus kötelékéből (Mt 4:24).

Tökéletes példáját látjuk itt annak, hogy a Biblia az Ószövetség idején megtörtént eseteket felhasználja az újszövetségi idők előképeként. Az Úr az egyik kor képeit elegyíti a másik kor képeivel. Így van ez *Máté evangéliuma* 24. fejezetével is, amikor Jeruzsálem Kr. u. 70-ben bekövetkező romlását Jézus a világ végidei pusztulásával említette együtt.

Mit felelnénk, ha valaki megkérdezné tőlünk, hogy miből szabadított meg minket Jézus? Mi a személyes bizonyágtételünk Krisztus hatalmáról, ami megmutatkozott az életünkben?

GYERMEK SZÜLETIK NEKÜNK (ÉZS 9:6-7)

Itt található *Ézsaiás próféta könyvében* a harmadik különleges születés, ami Immánuel és „Siess zsákmányra és gyorsan prédára” születésének megemlégtése után következik.

Mi a különleges a Gyermekben, akit ezek a versek említenek (Ézs 9:6-7)?

Figyeljünk fel rá, hogy a Szabadítónak több neve/leíró jelzője is van! Az ókori Közel-Keleten a királyoknak és istenségeknek több nevet adtak, hogy ezzel is mutassák nagyságukat. A gyermek „csodálatos”, pontosan úgy, ahogyan az Úr isteni Angyala is „csodálatosként” mutatkozott be Sámson édesapjának (Bír 13:18; – ugyanaz a szavak gyökere a héberben), majd pedig felszállt a menny felé Manoah oltárának áldozati lángjában (Bír 13:20), és így előképként utalt a saját áldozatára, több mint ezer évvel korábban. Úgy nevezi még a szöveg, hogy Isten („erős Isten”) és örök Teremtő („örökkévalóság atyja”); lásd még Lk 3:38 – Ádám az Isten fia). Ő a Dávid házából való Király, akinek békén alapuló országa örökre megáll.

E tulajdonságok alapján egyedül ki lehet ez a Gyermek (lásd Lk 2:8-14)?

Egyesek próbálták Ezékiás királlyal azonosítani, de a leírás messze felülmúl mindent, ami egy átlagos emberre igaz lehetne. Egyedül egy személyre illik a kép: Jézus Krisztusra, Isten Fiára, a Teremtőre (Jn 1:1-3, 14; Kol 1:15-17; 2:9; Zsid 1:2), aki azért született a világra, hogy megmentsen bennünket és békét hozzon nekünk. Övé minden hatalom mennyen és földön, és mindig velünk van (Mt 28:18-20). Képes volt egyszerre megtartani isteni természetét, miközben örökre emberré lett, ezzel is jelképezve, hogy együtt tud érezni a gyengeségeinkkel (Zsid 4:15). „Mert egy gyermek születik nekünk” (Ézs 9:6) mindörökre! „Amikor Krisztus világunkba jött, Sátán a földön működött, és Krisztus ösvényének minden egyes lépésénél ellenszegült, a jászoltól a Kálváriáig. Sátán azzal vádolta Istent, hogy miközben önmegtagadást követel az angyaloktól, Ő maga mit sem tud annak jelentéséről és nem is akar semmiféle áldozatot hozni másokért. Ezt a vádat emelte Sátán Isten ellen a mennyben, és miután kivettetett a mennyből, szüntelen azzal vádolta Istent, hogy olyan szolgálatot követel, amit Ő maga sem tenne meg. Krisztus eljött a világba, hogy szembenézzen e hamis vádakkal és bemutassa az Atya jellemét” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*. 1. köt. Budapest, 1999, Advent Kiadó, 373. o.).

Mit árul el ez az idézet Isten jelleméről?

ISTEN HARAGJÁNAK BOTJA (ÉZS 9:8-10:34)

Ez a szakasz magyarázza Ézs 9:1-5 részét, ami szabadulást ígér az elcsüggedt, meggyötört nép számára, amelyik az okkultizmusban bízott és katonai hódítás, elnyomás áldozata lett: „*az őt nyomorgatónak botját összetöröd, mint a Midián napján*” (Ézs 9:4).

Olvassuk el a fenti igeszakaszban Isten népe szenvedésének történetét! Vessük össze a 3Móz 26:14-39 részében található átkokkal! Isten miért külön szakaszokban és nem egyszerre büntette meg a népét? Mit árul ez el a jelleméről és a céljairól?

Ha Isten el akarta volna pusztítani a népét, akkor azonnal átadhatta volna őket az asszíroknak. Viszont türelmes volt: „*mert nem azt akarja, hogy némelyek elvessenek, hanem azt, hogy mindenki megtérjen*” (2Pt 3:9, RÚF). Amint a „bírák” idejében, úgy Isten ekkor is megengedte, hogy Júda és Izrael népe megtapasztalja balgaságuk bizonyos következményeit, és így mérjék föl, mit is tettek, illetőleg lehetőségük legyen jobb döntést hozni. Amikor kitartottak a bűn mellett, megkeményítették a szívüket Istennel és a prófétái által küldött üzeneteivel szemben, akkor visszavonta róluk védelmét. Ők azonban továbbra is lázadtak. Ez a folyamat addig húzódott lefelé tekeredő spirálként, amíg már nem volt más lehetőség Isten számára.

Olvassuk el Ézs 9:8-10:2 szakaszát! Milyen bűnöket követett el a nép? Ki ellen vétettek? Ki bűnös közöttük?

A szabad akarat valóságát figyelhetjük meg itt is, mint az egész Bibliában. Isten szabadnak alkotta meg az embert (így kellett tennie, különben nem tudnánk igazán szeretni Őt), a szabadság pedig a rossz lehetőségét is magában foglalja. Bár Isten időről időre magához akar minket vonzani szeretetének és jellemének kinyilvánításával, azt is megengedi, hogy szembesüljünk rossz döntéseink gyümölcseivel, értsd: a fájdalommal, a szenvedéssel, a félelemmel, a zűrzavarral és így tovább, mivel ez segít felismernünk, hová vezet, ha elfordulunk tőle. Ám gyakran még ezek sem veszik rá az embert, hogy elhagyja a bűnt és az Úrhoz térjen. Csodálatos dolog a szabad akarat, nem lennénk nélküle emberek, de jaj azoknak, akik visszaélnek vele!

Hogyan használta fel Isten a saját életünkben a szenvedést arra, hogy letérítsen bennünket a rossz útról? (Vagy előfordulhat, hogy még mindig nem értjük az üzenetet?)

GYÖKÉR ÉS VESSZŐSZÁL EGYBEN (ÉZSAIÁS 11)

Ki az a „hajtás”, aki „Isai törzsökéről” (RÚF) sarjad ki Ézs 11:1 verse szerint (lásd még Zak 3:8; 6:12)?

Ézs 11:1 verse folytatja 10:33-34 szakaszának képvilágát a megmetszett fáról. Isai törzsöke jelképezi azt a gondolatot, hogy Dávid (Isai fia) dinasztiája elveszíti majd a hatalmát (Dán 4:7-14, 17-23). Viszont egy „Vesszőszál/hajtás” (RÚF) nő majd ki a pusztulásra ítélt gyökérből, azaz, származik majd egy uralkodó Dávidtól.

Miért hívják Isai gyökerének a Dávid házából származó új uralkodót (Ézs 11:10)? Mi az értelme ennek (Jel 22:16)?

A leírás egyedül Jézus Krisztusra illik, aki egyszerre „Dávid gyökere és új hajtása” (Jel 22:16, RÚF). Krisztus Dávid házából származott (Lk 3:23-31), aki Ádám-tól származott, aki pedig Isten fia volt (Lk 3:38), abban az értelemben, hogy Krisztus teremtette meg (lásd Jn 1:1-3, 14). Így Krisztus egyben Dávid őse és leszármazottja is!

Hogyan fordítja vissza a Dávid házából származó új uralkodó a bűn és a hitehagyás gonosz hatásait (Ézsaiás próféta könyve 11. fejezet)?

Az Úrral összhangban gondolkodik és cselekszik, igazságosan ítél, megbünteti a gonoszt és békét teremt. Isten visszahozza, helyreállítja és egyesíti Izrael és Júda hűséges maradékát, amikor Krisztus veszi át az uralmat (vö. Ézs 10:20-22). Erős, egységes ország lesz akkor, mint a filiszteusokat és más népeket legyőző Dávid király napjaiban volt. Az új Uralkodó viszont nagyobb lesz Dávidnál, az egész teremtett világban helyreállítja a békét: a ragadozók nem esznek többé húst, nyugalomban élnek majd együtt a korábbi zsákmányállataikkal (Ézs 11:6-9).

Vajon Ézsaiás próféta könyvének 11. fejezete csak Krisztus első eljövetelelől szól, vagy a másodikról, vagy mindkettőről? Vizsgáljuk meg a próféciát, és jegyezzük le, hogy melyik eljövetelelől szólnak az egyes igeszakaszok!

Jézus mindkét adventjét egyetlen képben mutatja be a 11. fejezet. Összefüggenek, mert mindkettő egy egésznek a része, mint egy lap két oldala. Az üdvösség tervének beteljesedéséhez mindkét eljövétel szükséges: az első, ami már megtörtént, és a második, amit keresztényként a hitünk beteljesedéseként várunk.

„MEGVIGASZTALTÁL” (ÉZSAIÁS 12)

Ézsaiás próféta könyve 12. fejezete egy rövid zsoltár (ének), ami Istent dicsóíti kegyelmes és erős vigasztalásáért. Ez a zsoltár a helyreállított maradék egyik tagjának szavaival a héberek Egyiptomból való kivonulásához hasonlítja a megígért szabadítást (lásd Ézs 11:16). A szakasz Mózes és az izraeliták énekére emlékeztet, amit a Vörös-tengernél énekeltek, amikor megmenekültek a fáraó seregétől (lásd *Mózes második könyve* 15. fejezet).

Vessük össze Ézsaiás próféta könyve 12. fejezetét Mózes és a Bárány Jel 15:2-4 szakaszában található énekével! Miért Istent dicsóíti mindkettő?

Ézs 12:2 verse csaknem megnevezi Jézust Szabadítóként. Azt mondja, hogy „Isten az én szabadítóm” és „megszabadított engem” (RÚF). Jézus neve azt jelenti, hogy „az Úr a Szabadító” (vö. Mt 1:21).

Miért olyan fontos az a gondolat, ami Jézus nevében is benne van, miszerint az Úr a Szabadító?

Az Úr nemcsak megszabadít (Ézs 12:2), hanem Ő maga a Szabadító. Mindennél fontosabb a számunkra, hogy Izrael Szentje jelen van közöttünk (Ézs 12:6). Isten velünk van! Jézus nem csupán csodákat tett, hanem „*testté lett, közöttünk lakott*” (Jn 1:14, RÚF). Nemcsak felvitte a bűneinket a fára, hanem *bűnné lett* értünk (2Kor 5:21). Békét teremtett és Ő a mi békességünk (Ef 2:14).

Nem csoda tehát, hogy Isai gyökere „*a népek zászlója*” lesz (Ézs 11:10). Mindenkit magához vonz, amikor felemelik a keresztre (Jn 12:32-33). A maradék visszatér „*az erős Istenhez*” (Ézs 10:21), az értünk született Gyermekehez, a „*Békesség Fejedelméhez*” (Ézs 9:6, ÚRK).

Időzzünk tovább annál a gondolatnál, hogy Jézus a mi üdvösségünk! Olvassuk el Róm 3:24 versét! Abban az áll, hogy Jézusban van a megváltás. Benne történt meg, és Isten kegyelme és irgalma által lehet abban örök részünk. Más szóval, a Jézusban való megváltás hit által lehet a miénk, nem cselekedetektől, hiszen nem tudunk olyan jót tenni, hogy az üdvözíthetne bennünket. Egyedül csak Krisztus tettei válhatnak meg minket, amelyeket hit által tulajdonít nekünk. Hogyan ad reménységet és bizonyosságot nekünk ez az igazság az üdvösségünkkel kapcsolatban, főként, ha méltatlannak érezzük magunkat?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„A földi apa aggódik fiáért. Amikor kisgyermeké szemébe néz, remegve gondol az élet veszedelmeire. Oltalmazni szeretné kincsét Sátán hatalmától, távol tartani a kísértéstől és a küzdelemtől. Isten pedig odaadta egyszerű Fiát egy még ádázabb küzdelem megvívására, még félelmetesebb kockázat vállalására, hogy az élet útját biztosítsa kicsinyeink számára. Ebben van a szeretet! Csodálkozzatok, egek! Ámulj, ó föld!” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 33. o.)!

„Krisztus vállalta, hogy teljesíti a kötelezettségeket, amelyek az emberiség megváltásához szükségesek. Sem angyal, sem ember nem volt alkalmas arra, hogy elvégezze azt a hatalmas munkát. Egyedül az ember Fiát magasztalhatjuk fel, mert csak a végtelen személy vihette végbe a megváltás folyamatát. Krisztus beleegyezett abba, hogy összeköti magát a hűtlennel és a bűnösökkel, felveszi az emberi természetet, a saját vérét adja bűnért való áldozatként. A mennyei tanács felmérte az emberiség bűnét és megállapította a bűn büntetését, Krisztus mégis kijelentette: felvállalja a köteleességet, hogy teljesítse a feltételeket, amelyek révén a bukott emberiség reménységét nyerhet” (Ellen G. White: *The Signs of the Times*. 1896. március 5.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1) Krisztus mindkét eljövételét egy képen ábrázolta az Úr *Ézsaiás próféta könyve* 11. fejezetében. Ez segíthet legalább valamelyest megértenünk, hogy miért nem fogadta el Jézust minden zsidó az első adventkor. Azt várták, hogy azt tegye, amire majd a második eljövétel idején kerül sor. Miért olyan fontos helyesen érteni Krisztus adventjét? Hogyan tehetik például a második adventtel kapcsolatos hamis nézetek fogékonná az embereket Sátán nagy végidei megtévesztésére (lásd Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 39. fejezet)?

ÖSSZEFOGLALÁS: Isten megígérte maradék népének Ézsaiás idejében – akinek a neve azt jelenti: „az Úr a megváltás” –, hogy megszabadítja őket az elnyomás alól, ami a nemzeti hitehagyásuk miatt következik be. E reményteli prófécianak végső teljesevé Jézusban van, akinek a neve azt jelenti, hogy „az Úr a Szabadító.”

BARANYI FERENC: A FAKERESZT

Ketten egy nyári délelőtt
állunk egy fa-Krisztus előtt.
Öcsém szeme elrévedez,
s halkán megszólal: Mondd! Ki ez?

Megmondom: Ő a Megváltó,
kegyelmet és üdvöt adó.
Ilyen kereszten onta vért
a sok-sok ember bűnéért.

S beszélek, szavam megered;
a gyermek szeme rám mered.
Elmondom Jézus tetteit,
keserű szenvedéseit.

Öcsém megriad s felzokog:
Ó, én is gyilkosa vagyok!
Azért szegezték át kezét,
mert ma megvertem Pistikét!

S látja Jézus a mennyben fönn,
mint hullik az őszinte könny,
s szelíden felém mosolyog:
Ilyen legyen bűnbánatod!

Isten szerepében

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Ézsaiás 13–14; 24–27

„Itt van a mi Istenünk, benne reménykedtünk, és ő megszabadított minket! Itt van az ÚR, benne reménykedtünk, vigadjunk és örüljünk szabadításának” (Ézs 25:9, RÚF)!

Miután a lelkész elmondta a büszkeségről szóló prédikációját, megvárta a gyülekezetből egy nő, aki jelezte, hogy valami komolyan zavarja, szeretné megvallani egy nagy bűnét. A lelkész megkérdezte, hogy milyen bűnről van szó.

„A nő azt felelte, hogy »A büszkeség bűne az. A minap egy órán keresztül ültem a tükör előtt a szépségemet csodálva.«

»Az nem büszkeség – felelte erre a lelkész –, inkább a képzelődés bűne«” (C. E. McCartney, Paul Lee Tan, szerk. *Encyclopedia of 7700 Illustrations: Signs of the Times*. Rockville, Md., 1979, Assurance Publishers, 1100. o.)!

Amióta csak megfogant a bűn egy hatalmas angyal szívében, a büszkeség sosem veszi figyelembe a valóság határait (sem az angyalok, sem az emberek esetében). Azokban látszik ez meg a legjobban, akik lelki gögöt táplálnak önmagukban. Ez elég sajnálatos jellemvonás bűnös teremtmények esetében, akik csakis azért találhatnak üdvösséget, mert Isten közbelépett értük.

A héten többek között a büszkeség és az önfelmagasztalás eredetét vizsgáljuk meg.

A NEMZETEK FELETTI ÍTÉLET (ÉZSAIÁS 13)

Ézs 13:1 versének eleje a prófétát nevezi meg szerzőként (vö. Ézs 1:1; 2:1), bizonyára azért is, mert a könyve újabb szakaszát kezdi meg. A 13–23. fejezetek a különböző nemzetek feletti ítéletek jövőndöleseit tartalmazzák. Vessünk egy pillantást ezekre!

Miért Babilonnal kezdődik a különböző népek ellen szóló próféciák sora?

Ézs 10:5-34 szakasza már kimondta az ítéletet Asszíria felett, ami a legnagyobb veszélyt jelentette Ézsaiás idejében. Ézs 14:24-27 része röviden megismétli, hogy mi az Úr terve Asszíria legyőzésére, azonban a 13–23. fejezetek leginkább egyéb fenyegetésekre összpontosítanak, amelyek közt Babilon a legfontosabb. A gazdag és ősi kultúrával, vallási és politikai hagyatékkal bíró Babilon a későbbiekben olyan szuperhatalommá vált, ami legyőzte Júdát és elhurcolta a népét. Viszont Ézsaiás korában emberi szemszögből nézve nem volt egyértelmű, hogy Babilon fenyegetést jelentene Isten népe számára. A próféta szolgálata idejének nagy részében Asszíria uralta Babilont. Az asszír uralkodók több alkalommal is bevették a várost (Kr. e. 710, 702, 689 és 648) azután, hogy III. Tiglat-Pileszer Kr. e. 728-ban elfoglalta és Púlu (vagy Púl; lásd 2Kir 15:19; 1Krón 5:26) néven Babilon királyává kiáltották ki. Babilon azonban később a térség szuperhatalmává vált, és Júda királyságát is legyőzte.

Olvassuk át *Ézsaiás próféta könyve* 13. fejezetét! Figyeljünk fel arra, hogy milyen szigorú a nyelvezet! Miért teszi ezt a szerető Isten, vagy engedi, hogy ilyesmi megtörténjen? Hiszen ártatlanok is szenvednek, nem igaz (Ézs 13:16)? Hogyan értelmezzük az Úrnak ezt a tettét? Mit mondanak ezek az igeszakaszok, illetve a Bibliában található többi hasonló vers Istennek a bűn és a gonoszság elleni haragjáról, dühéről? Nem elég bizonyíték a bűn szörnyűségére az, hogy a szeretet Istene így reagál rá? Ne feledjük, Jézus figyelmeztet így Ézsaiáson keresztül, Ő, aki megbocsátott a bűnösöknek, meggyógyította, kérlelte és bűnbánatra ösztönözte őket! Mi hogyan értelmezzük a szerető Isten jellemének ezt az oldalát? Tegyük fel magunknak a következő kérdést is: Vajon az Úr haragja a szeretetéből fakad? Ha igen, akkor hogyan lehet ez? Gondoljuk ezt végig egy másik oldalról! A kereszten Jézus magára vette a világ bűneit, jobban szenvedett mindenki másnál, még azoknál az „ártatlanoknál” is, akiket a népük bűnei miatt ért veszedelem. Hogyan segít választ találni ezekre a nehéz kérdésekre, ha Krisztus keresztyére gondolunk?

A HAJDANI NAGY BABILON (ÉZS 13:2-22)

A káldeus Nabolpolasszár Kr. e. 626-ban visszaállította Babilon dicsóságát, amikor királlyá koronáztatta magát. Ez volt a kezdete az Újbabiloni Birodalom dinasztiájának, amely (a Méd Birodalom mellett) szerepet játszott Asszíria legyőzésében. Nabolpolasszár fia, II. Nabukodonozor volt az a király, aki meghódította és elhurcolta Júda népét.

Hogyan esett el végül Babilon városa (lásd *Dániel próféta könyve 5. fejezete*)?

A város örökre elveszítette a függetlenségét, amikor a perzsa Círusz elfoglalta Babilont a Méd-Perzsa Birodalom számára (lásd *Dániel próféta könyve 5. fejezete*). I. Xerxész Kr. e. 482-ben könyörtelenül leverte a perzsa uralom elleni lázadást a városban. Elvitette onnan a főisten, Marduk szobrát, és ismereteink szerint megrongált több erődítményt meg templomot is. Nagy Sándor Kr. e. 331-ben harc nélkül hódította el a perzsáktól Babilont. Tiszavirág-életű terve ellenére, hogy birodalma keleti fővárosává teszi, a város az évszázadok során egyre csak hanyatlott. Amikor a római Septimius Severus Kr. e. 198-ban rátalált, már egészen elhagyottan állt – ez lett a nagy város vége. Ma néhány iraki lakja egyes részeit, ám az ókori települést sosem építették újjá. Babilonnak *Ézsaiás próféta könyve 13. fejezetében* leírt végzete után felszabadulnak Jákób leszármazottai, akiket addig elnyomott (Ézs 14:1-3). Az pecsételte meg a város sorsát, amikor Círusz Kr. e. 539-ben bevette. Bár nem pusztította el, mégis ez jelentette számára a vég kezdetét, többé nem fenyegette Isten népét. A 13. fejezet isteni ítéletként mutatja be Babilon bukását. Isten eszközei voltak a harcosok, akik bevették a várost (Ézs 13:2-5). Az ítélet idejét az Úr napjaként említi a próféta (Ézs 13:6, 9, RÚF). Isten haragja olyan hatalmas, hogy kihat a csillagokra, a napra, a holdra, az égre és a földre is (Ézs 13:10, 13). Vessük össze ezt a részt *Bírák könyve 5. fejezetével*! Debóra és Bárak énekében az áll, hogy az Úr lépéseitől reng a föld és elered az eső (Bír 5:4). Bír 5:20-21 szakasza szerint a természet világa a csillagokkal együtt küzd az idegen elnyomó ellen.

Képzeld el, hogy valaki akkor olvassa Babilonban *Ézsaiás próféta könyve 13. fejezetét*, különösen a 19-22. verseket, amikor a város a virágkorát élte! Butaságnak és lehetetlennek érezhette volna, amit olvasott. Ma melyek azok a még be nem teljesedett prófécíák, amelyek lehetetlennek tűnhetnének a számunkra? Viszont miért volna bolondság a részünkről kételkedni bennük?

A HEGY „KIRÁLYÁNAK” BUKÁSA (ÉZSAIÁS 14)

A város bukása után (13. fejezet) megszabadul Isten népe (Ézs 14:1-3). Ézs 14:4-23 szakasza pedig jelképes értelemben gúnyolja Babilon királyát (lásd még Mik 2:4; Hab 2:6). Ez természetesen költői eszköz, nem vehetjük szó szerint, ugyanis halott királyok köszöntik társukat a halál országában (Ézs 14:9-10), ahol férgék és pondrók lepik el a fekvőhelyét (Ézs 14:11). Az Úr egyszerűen így közölte a fennhéjázó királlyal, hogy megalázzák őt, ahogy a többi büszke uralkodóval is történt előtte.

Hogyan vonatkozhatna Ézs 14:12-14 szakasza Babilon királyára?

Babilon királyai nem szenvedtek önbizalomhiányban (*Dániel próféta könyve* 4-5. fejezete). Ám még a legönteltebb jellemem is túltesz, ha valaki a Felségeshez akar hasonlóvá lenni (Ézs 14:14). A királyok általában megalázkodtak az isteneik előtt, amelyekkel szoros volt a kapcsolatuk. Kiváló példa erre a babiloni újév ünnepének ötödik napja, amikor az uralkodónak le kellett tennie minden királyi jelvényét, mielőtt Marduk szobra elé lépett, hogy megerősítést nyerjen királyi tiszttségében. *Ézsaiás próféta könyve* 14. fejezetéhez hasonlóan *Ezékiel próféta könyve* 28. fejezete is egy város uralkodójával azonosítja az istenkáromló gőgöt. A személy leírása itt is túlmutat a földi uralkodón, Isten célkeresztje még élesebb képet mutat: a büszke hatalmasság ott volt az Éden kertjében, felkent, oltalmazó, avagy védelmező kerubként Isten szent hegyén, tökéletes volt teremtése napjától fogva, amíg végül bűn nem fogant meg benne. Ezek után az Úr kivetette a mennyből, és végül majd a tűzben pusztul el (Ez 28:12-18). Emberre vonatkoztatva a szöveg jelképes, retorikai fordulatai értelmüket vesztenék. Jel 12:7-9 része viszont említést tesz egy hatalmas lényről, akit az angyalaival együtt kitalasztottak a mennyből: „*akit... Sátánnak hívnak, aki megtéveszti az egész földkerekséget*” (Jel 12:9, RÚF). Ő az, aki az Édenben Évát is megtévesztette (*Mózes első könyve* 3. fejezet). Sátán magasra tört képzeletével: „*...ezt mondtad: Isten vagyok én, Isten lakóhelyén lakom, a tenger közepén! Pedig csak ember vagy, nem Isten*” (Ez 28:2, RÚF). A halála bizonyítja majd, hogy valóban nem Isten. Sátán a tűz tengerében pusztul el, soha többé nem kísérheti majd a világegyetemet (Jel 20:10).

Vessük össze Ézs 14:13-14 szakaszát Mt 11:29, Jn 13:5 és Fil 2:5-8 verseivel! Mit árulnak el ezek a versek Isten és Sátán jellemének eltérő voltáról? Hogyan tekint az Úr a büszkeségre, az önteltségre és a hatalmas uralomvágyra?

A MENNY KAPUJA (ÉZSAIÁS 13-14)

Ézsaiás 14. fejezete gúnyolja Sátánt, aki a bukott „fényes csillag [az egyik angol fordítás szerint „Lucifer”], *hajnal fia*” (Ézs 14:12), és Babilon királyával hozza összefüggésbe. Miért? Vessük ezt össze Jel 12:1-9 szakaszával, ahol a Sátánként azonosított sárkány el akar pusztítani egy gyermeket már a születése idején. Jel 12:5 versében egyértelművé válik, hogy Krisztus az a gyermek. Csakhogy Heródes király próbálta Őt még kisgyerekként megölni (Máté 2. fejezet). A sárkány Sátán, valamint a Heródes által jelképezett római hatalom is egyben, mivel az ördög emberi eszközök útján dolgozik. Tehát az ördög testesíti meg a babiloni király és a tíruszi fejedelem mögött megbúvó hatalmat is.

Miért utal „Babilon” a későbbiekben Rómára (1Pt 5:13), illetve A jelenések könyvében szereplő gonosz hatalomra (Jel 14:8; 16:19; 17:5; 18:2, 10, 21)?

Róma és a Jelenések Babilonja egyaránt büszke, könyörtelen és Isten népét elnyomó hatalmat jelképez, mint amilyen a valóságos Babilon volt. Figyeljünk fel különösen Jel 17:6 versében arra, hogy „*részeg a szenteknek és Jézus vértanúinak véréből*” (RÚF)! Már maga a „Babilon” név is az Isten elleni lázadás gondolatát hordozza magában. Babiloni nyelven *bab ili* a neve, ami annyit tesz: „az istenek kapuja”, és arra utal, hogy az istenek világába enged bebocsátást. Vessük ezt össze 1Mózes 11. fejezetével, ahol az emberek azért építették Babel tornyát (Babilont), hogy saját erejükből emelkedjenek fel arra a szintre, ahol már nem kell semmiért számot adniuk Istennek! „*Nem más ez, mint Isten háza és a menny kapuja*” (1Móz 28:17, RÚF) – mondta Jákób, amikor felébredt az álomból, amiben a mennyet a földdel összekötő létrát látta. „*Isten háza*” a „*menny kapuja*”, azaz az isteni világba ad belépési lehetőséget. Jákób „*Bételnek*” (RÚF) nevezte el a helyet, ami azt jelenti, hogy „*Isten háza*”. A menny bételi és babiloni kapuja az isteni világhoz való hozzáférés két ellentétes módját jelképezi. Jákób létrája a mennyből származott, Isten fentről mutatta meg. Viszont Babilont a tornyaival és lépcsős templomaival emberi kéz építette, lentől felfelé. Az egymással ellentétes irányok az üdvösség felé törekvés két, egymástól eltérő útját jelölik: az Isten által biztosított kegyelmet és az emberi erőfeszítéseket. Minden igaz vallás az alázatos bételi modellen alapszik: „*Hiszzen kegyelemből van üdvösségetek hit által*” (Ef 2:8-9, RÚF). Minden hamis „vallás”, így a törvényeskedés és a „világias” humanizmus is a büszke babiloni modellre épül. Olvassuk el Jézusnak a farizeusról és a vámszedőről szóló példázatát (Lk 18:9-14), ami szemlélteti a két megközelítés ellentétes voltát!

SION VÉGSŐ GYŐZELME (ÉZSAIÁS 24-27)

Miért hasonlít Ézsaiásnak a föld pusztulásáról szóló leírása (Ézsaiás 24. fejezet) ahhoz, amiről János ír a Krisztus második eljövetelét követő ezer év eseményeiről szólva (*A jelenések könyve* 20. fejezet)?

Ézsaiás 13-14. fejezeteiben a valódi Babilon egyes jellemzői későbbi hatalmakra is ráillenek, „*Babilon királya*” pedig az emberi uralkodónak a sátni lángelmével való egységét jelöli. Így Babilon bukásának az üzenetét (Ézs 21:9) később is meg lehet ismételni (Jel 14:8, 18:2), Sátán pedig csak Krisztus második eljövetele után pusztul el (Jel 20:10). A történelmi Babilon megsemmisülése „*az Úrnak [itéleti] napja*” (Ézs 13:6, 9) volt, de ismét közeleg „*az Úrnak nagy és rettenetes napja*” (Jóel 2:31; Mal 4:5; vö. Zof 1:7). Ézsaiás próféta könyve 24. fejezetében a próféta szintén túltekint az ismert dolgokon egy olyan idő felé, amikor „*elpirul a hold, és megszágyenül a nap, mikor a seregek Ura uralkodik Sion hegyén és Jeruzsálemben*” (Ézs 24:23). Ézsaiás kétségtelesen azt gondolta, hogy a látomás az általa ismert Jeruzsálemre vonatkozik, ám *A jelenések könyve* magyarázata szerint a prófécia tulajdonképpen csak az új Jeruzsálemben fog beteljesedni (Jel 21:2). „*És a városnak nincs szüksége a napra, sem a holdra, hogy világítsanak benne; mert az Isten dicsősége megvilágította azt, és annak szövétneke a Bárány*” (Jel 21:23).

Isten valóban elpusztítja a gonoszokat?

Vessünk egy pillantást Ézs 28:21 versére, ami szokatlannak mondja az Úr pusztítását! Azért is szokatlan tőle, mert noha Isten nem akarja azt tenni, mégis mindenképpen végrehajtja ítéletét. Igaz, a bűn magában hordja az önpusztítás magvát (Jak 1:15). Mivel Istené az utolsó szó az élet-halál kérdésében, Ő határozza meg a végső pusztulás idejét, helyét és módját (*A jelenések könyve* 20. fejezet), ezért értelmetlen lenne amellet érvelni, hogy lényegében passzívan vet véget a bűn átkának, és csak engedi azt természetes úton megtörténni.

Ézsaiás 24-27. fejezeteiben azt látjuk, ami az egész Bibliában visszatükröződik: bármennyi is most a világon a szenvedés, a fájdalom és a pusztulás, Isten és a jóság végül győzelmet arat a gonoszság fölött. Ezek alapján egyedül mit tehetünk, ha mi is részesülni szeretnénk a végső győzelemben (Péld 3:5-7; Róm 10:9)?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Feltételhez kötött az üdvösségünk? Sosincs feltétele annak, hogy Krisztushoz jöjjünk! És miután már hozzá tértünk, mi a feltétel? Az, hogy hit által teljes mértékben a keresztre feszített és feltámadt Megváltó vérének érdemeire kell hagyatkozzunk. Igazságban járunk, ha ezt tesszük. Akkor azonban nincs feltétel, amikor Isten hívja a világban levő bűnöst! Krisztus hívásával vonja őt magához, most pedig válaszolnia kell arra, hogy Istenhez mehessen. Miközben a bűnös szemléli a gólgotai keresztre felemelt Krisztus képét, amit az Úr tár lelki szemei elé, olyan szeretetet érez, ami minden képzeletet felülmúl” (Ellen G. White: *Manuscript Releases*. 6. köt. 32. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Figyeljük meg a fenti Ellen G. White-idézetet! Olvassuk át újra a szerdai tanulmányrész szellemében! Mit mond itt nekünk? Figyeljünk fel arra, hogy a keresztény élet mindkét eleme benne van az állításában: először a hit és utána a cselekedet! Hogyan tesz White ezek között különbséget?
- 2) Miért különösen veszélyes bűn a büszkeség és az önteltség? Miért olyan nehéz megválni tőlük? Talán azért, mert a természetükből fakadóan elvakítják az embert, így nem látjuk, hogy el kellene azokat hagynunk? Elvégre ha büszkék vagyunk, azt gondoljuk, hogy minden rendben van velünk, miért is kellene megváltoznunk? Hogyan segíthet mindannyiunknak kigyógyulni a büszkeségből és az önteltségből, ha a keresztről, annak jelentőségéről gondolkodunk (egyedül az által üdvözülhet bárki)?
- 3) Ézsaiás szerint van remény a többi nép számára (lásd például Ézs 25:3, 6; 26:9; vö. Jel 19:9)?

ÖSSZEFOGLALÁS: Ézsaiás látta, hogy Asszíría után Babilon hódítja majd meg Júdát. Isten azt is megmutatta neki, hogy a világ sötét, természetfeletti hatalmasságai (Ef 6:12) Istennek az emberi ellenségein keresztül fejtik ki tevékenységüket, Isten szerepében tetszelegnek. Végül azonban Isten bizonyosan győz, és örök békét hoz a bajjuktól nyögő bolygónak.

SOMLYÓ ANDOR: HA MAJD BENNED IS...

Festegetek málló képeket,
temetve a szálló éveket,
s amit szívem még csak sejteget,
megmintázni, Uram, Tégedet.

Amíg szavam a papírra hull,
heve hűl, parazsa lángra gyúl,
csendben, sokszor bátortalanul,
tétovázva lábadoz simul.

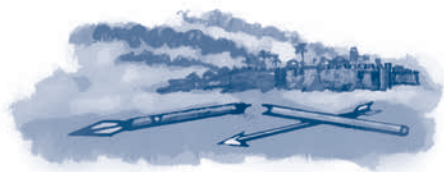
A Te hangod, Uram, kimondott
szóként sokszor énekelt, zsongott,
belém épült, teremtett, rontott
s szívárványszínű ivre bomlott.

Festegetek absztrakt képeket,
s hessegetek, úzók rémeket.
Szárnyra kél bennem a képzelet,
megláthatni, Uram, Tégedet.

Keresgélek szavak rejtekén,
felhők fölött, hol bujkál a fény,
szívben, színben, emberek szemén,
mindenütt, hol sejtet a remény.

Festegetek, s rontott vázlatok
fölött hallom: Nem! Én más vagyok!
Arcom csak akkor láthatod,
ha majd benned is feltámadok!

Az asszírok veresége

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Ézsaiás 36–39

„Seregek Ura, Izráel Istene, aki a kérubokon trónolsz! Egyedül te vagy a föld minden országának Istene, te alkottad az eget és a földet” (Ézs 37:16, RUF)!

Egy szikár férfi mezítláb megy a két fiával. Egy másik család minden tulajdonát sovány ökrök vontatta szekérre pakolta. A férfi vezeti az állatokat, és a szekéren két nő ül. A kevésbé szerencséseknak nincs szekerük, vállon kell cipelniük a holmijukat.

Mindenhol katonákat látni. A faltörő kos feje a város kapujába csapódik. Az ostromgépről íjjászok lönek a falakat védő katonákra. Iszonyatos pusztítás kezdődik.

Haladjunk előre az időben! A király méltóságteljesen ül a trónján, felvultatják előtte a zsákmányt és a foglyokat. Némelyek felemelt kézzel könyörögnek kegyelemért, mások térdelnek vagy meghajtják magukat. Ezekkel a szavakkal kezdődik a királyról szóló jelenetek leírása: „Szennahérib, a világ királya, Asszíria uralkodója”, majd olyan kifejezések következnek, mint „*nēmedu*-trónon ült, és bemutatott neki Lákis városának zsákmányát” (John Malcolm Russell: *The Writing on the Wall*. Winona Lake, Indiana, 1999, Eisenbrauns, 137-138. o.).

Ez a képsorozat egy időben Szennahérib „páratlan palotájának” falát ékesítette, most viszont a British Múzeumban található. Elképesztő történetet mesélnek annak a népnek a sanyarú helyzetéről, ami Isten népének vallotta magát!

BÁBJÁTÉK (ÉZS 36:1)

Mi történt Júdával (2Kir 18:13; 2Krn 32:1; Ézs 36:1)?

A hitetlen Akház halála után a fia, a hűséges Ezékiás követte a trónon, aki egy függetlenségét teljesen elveszített országot örökölt. Júdának továbbra is „védelmi pénzt” kellett fizetnie Asszíriának (2Krn 28:16-21), mivel megvásárolta az asszírok segítségét Szíria és Izrael északi királyságának szövetsége ellen. Asszíria sebezhetőnek tűnt, amikor Kr. e. 705-ben II. Szárgon életét vesztette egy távoli harcmezőn, és Szennahérib vette át a helyét. Asszír források és bibliai szövegek bizonyítékai szerint Ezékiás ezt a lehetőséget ragadta meg az asszírok elleni lázadásra (lásd 2Kir 18:7), és a térség kis nemzetei között aktív vezető szerepet vállalva támadásba lendült. Vesztere Ezékiás alábecsülte az asszír hatalom erejét. Kr. e. 701-ben Szennahérib leigázta a birodalma egyéb részeit, majd lehengerlő erővel sújtott le Szíria és Palesztina vidékére, és nagy pusztítást végzett Júdában is.

Hogyan készült fel Ezékiás az Asszíriával szembeni küzdelemre (2Krn 32:1-8)?

Amikor Ezékiás megtudta, hogy Szennahérib el akarja foglalni a fővárost, Jeruzsálemet, komoly előkészületekbe kezdett az Asszíria elleni küzdelem előtt. Megerősítette az erődítményeket, felszerelte a hadseregét és javította Jeruzsálem vízkészletének a biztonságát (lásd még 2Kir 20:20; 2Krn 32:30). Minden bizonnyal az ostromra való felkészüléshez köthető a nagy-szerű siloámi vízvezeték is, aminek építésére felirat emlékeztet.

Amikor a félelmetes időben Ezékiás bátorságot öntött a népbe, lelki vezetői képességéről is bizonyosságot tett, és ez éppen olyan fontos volt, mint a katonai és államigazgatási irányítás. „Júda királya azonban eltökélte, hogy mindent megtesz az ellenség visszaverésére. Miután elkövetett mindent, amire emberi ügyesség és erő képes, összegyűjtötte és bátorságra buzdította seregét” (Ellen G. White: *Proféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, 218. o.).

Miért tett olyan komoly erőfeszítést Ezékiás, ha annyira bízott az Úrban? Vajon a tettei hitetlenségéből fakadtak? Lásd Fil 2:12-13 szakaszát az Istennel közös munkáról, aki valóban komoly erőt ad!

PROPAGANDA (ÉZS 36:2-20)

AsszírIA uralkodói nem csupán kegyetlenek, de okosak is voltak. Nemcsak a pusztítás volt a céljuk, hanem a gazdagság és a hatalom is (vö. Ézs 10:13-14). Minek vesztegetnék el erőforrásaikat egy város bevételére, ha a lakosokat megadásra kényszeríthetik? Ezért amíg Szennahérib Lákist ostromolta, elküldte *rabsakéj*át, az egyik főhivatalnokát, hogy a propaganda eszközével győzze le Jeruzsálemet.

Milyen érveket használt a *rabsaké* Júda megfélemlítésére (Ézs 36:2-20; lásd még 2Kir 18:17-35; 2Krón 32:9-19)?

A *rabsaké* hatásosan érvelt: nem számíthattok Egyiptomra, mert gyenge és megbízhatatlan. Nem várhattok segítséget az Úrtól, akit Ezékiás megsértett, amikor lerontotta a magaslatait és az oltárait Júdában, majd azt követelte a néptől, hogy csak a jeruzsálemi oltárnál imádják Istent. Az Úr inkább AsszírIA oldalán áll, Ő mondta Szennahéribnek, hogy pusztítsa el Júdát. Arra sincs elég harcedzett emberetek, hogy szembeszálljatok kétezer lovassal. Inkább kerüljétek el az ostromot, különben nem lesz mit ennetek és innotok! Adjátok meg most magatokat, és jó dolgotok lesz! Ezékiás nem menthet meg benneteket, hiszen az AsszírIA által legyőzött többi ország istene sem tudta megmenteni azokat. Biztosak lehettek benne, hogy a ti Istenetek sem segíthet rajtatok!

Igazat mondott a *rabsaké*?

Azért voltak hatásosak az érvei, mert sok igazság volt bennük. Két ki nem mondott érv is alátámasztotta a szavait. Először is, épp akkor érkezett Lákisból, az onnan csak mintegy ötven kilométerre lévő városból, ahol az asszírok bemutatták, mi történik azzal a megerősített várossal, ami szembe merészel velük szállni. Másodszor, az asszír sereg egy erős csapata is vele volt (Ézs 36:2). Egy júdainak sem volt oka emberi szemszögből kétségbe vonni Jeruzsálem végzetét (vö. Ézs 10:8-11), mivel tudták, milyen sorsra jutottak az AsszírIA által legyőzött más hadseregek és városok (így Samária is, az északi ország, Izrael fővárosa: 2Kir 18:9-10). Jól mondta a *rabsaké* azt is, hogy Ezékiás megsemmisítette az áldozatbemutató több helyszínét, mivel központosítani akarta az istentiszteletet Jeruzsálem templomában (2Kir 18:4; 2Krón 31:1). Csakhogy valóban sértette ez a reform az Urat, aki a népe egyetlen reménysége maradt? Vajon hajlandó és képes lenne megmenteni őket? Istennek kellett választ adnia erre a kérdésre.

MEGFOGYVA BÁR, DE TÖRVE NEM (ÉZS 36:21-37:20)

Hogyan hatott a *rabsaké* ravasz beszéde Ezékiásra és a tisztségviselőire (2Kir 18:37-19:4; Ézs 36:21-37:4)?

Ezékiást egészen felzaklatta az üzenet, és kétségbeesésében gyászolni kezdett. Istenhez fordult, alázatosan kérte Ézsaiás közbenjárását, a profétáét, akiknek a tanácsát az apja figyelmen kívül hagyta.

Hogyan bátorította Isten Ezékiást (Ézs 37:5-7)?

Az üzenet rövid volt, de megtette a hatását. Isten a népe oldalán állt. Ézsaiás előre megmondta, hogy Szennahéríb olyan hírt fog kapni, ami eltereli majd a figyelmét a Júda elleni támadásról. Ez azonnal be is teljesedett.

Szennahéríb terve átmenetileg megghiúsult, mégsem szándékozott sokáig felhagyni vele, ezért a következő megfélemlítő üzenetet küldte Ezékiásnak: „*Meg ne csaljon Istened, akiben bízol, mondván: nem adatik Jeruzsálem az asszíriai király kezébe!... Hát megszabadíták-é azokat a népek istenei...*” (Ézs 37:10, 12; lásd még 2Krón 32:17)?

Ezékiás ekkor egyből a templomba ment, és az üzenetet letette a seregek Ura elé, „*aki a kérubokon*” trónol (Ézs 37:14-16, RÚF).

Ezékiás imája szerint mi forgott kockán Jeruzsálem válsága idején (Ézs 37:15-20)?

Szennahéríb célzatosan Ezékiás legerősebb védelmét támadta meg: az Istenbe vetett hitét. Ám ahelyett, hogy a király a nyomás alatt megtört volna, Istenhez fordult, és kérte, mutassa meg magát, „*hadd tudja meg a föld minden országa, hogy te vagy egyedül az Úr*” (Ézs 37:20, RÚF).

Imádkozva olvassuk el Ezékiás imáját (Ézs 37:15-20)! Istennek mely vonásaira összpontosított a király? Milyen elvet találunk ebben az imában, ami bátorságot és erőt adhat nekünk, hogy hűségesek maradjunk a saját válságaink idején?

A TÖRTÉNET TOVÁBBI RÉSZE (Ézs 37:21-38)

Szennahérib a krónikái szerint negyvenhat megerősített várost foglalt el, ostrom alá vette Jeruzsálemet, a zsidó Ezékiást pedig „fogollyá tette Jeruzsálemben, a királyi palotájában, mint egy madarat a kalitkában” (James B. Prichard, szerk.: *Ancient Near Eastern Texts Relating to the Old Testament*. Princeton, New Jersey, 1969, Princeton University Press, 288. o.). Noha hajlamos volt hírveréssel növelni hatalmas egóját, sem az írott forrásokban, sem a képi ábrázolásokban nem kérkedett Jeruzsálem elfoglalásával. Elképesztő, hogy Szennahérib ezt kihagyta, hiszen lehengerlő erővel bírt, Ezékiás pedig fellázadt ellene. Az Asszíria ellen lázadók várható élettartama rövid volt, és hátborzongató halállal haltak meg.

A kutatók elismerik: még ha ez nem is szerepelne a bibliai feljegyzésekben, akkor is el kellene fogadni, hogy csoda történt. Úgy tűnik, Szennahérib éppenséggel a saját jó hírét próbálta mentegeni azzal, hogy „páratlan palotája” falát Lákis sikeres ostromának domborműveivel (faragott képeivel) díszítette. Isten kegyelme, hogy ezeken a képeken nem Jeruzsálem látszik! Az asszír király nem árulta el a történet végét, ami azonban kiderül a Bibliából.

Hogyan végződik a történet (Ézs 37:21-37)?

Ezékiás maradéktalan hitét bizonyító imádságára válaszul Isten megnyugtató üzenetet küldött Júdának. Kifejezte haragját a gőgös asszír uralkodó ellen, aki szembe mert szegülni a királyok Királyával (Ézs 37:23). Az Úr azonnal be is teljesítette ígéretét, megvédte Jeruzsálemet (2Kir 19:35-37; 2Krn 32:21-22; Ézs 37:36-38).

A súlyos válságban nagy csodára van szükség, ez pedig valóban hatalmas volt! Rengetegen áldozatul estek: száznolcvanötezer ember. Szennahéribnek tehát nem volt más választása, haza kellett térnie, majd meg is halt (lásd a próféta jövendölését Ézs 37:7-38 szakaszában).

„A héberek Istene diadalmaskodott a büszke asszíron. Jahve megvédte méltóságát a környező népek előtt. Jeruzsálemben a nép szíve szent örömmel telt meg” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, 223. o.). Ha a király elfoglalta volna Jeruzsálemet, szétszóratta volna a lakóit, hogy elveszítsék nemzeti tudatukat, amint az Izrael északi országának népével is történt. Így nem maradt volna fenn a zsidó nép, amelyből a Messiásnak kellett megszületnie. Itt ért volna véget a történetük. Isten viszont életben tartotta a reményűgüket.

BETEGSÉGBEN ÉS GAZDAGSÁGBAN (ÉZSAIÁS 38–39)

Ézsaiás 38–39. fejezetének (és 2Királyok 20. fejezetének) eseményei röviddel az előtt játszódtak, hogy Isten megszabadította Ezékiást Szennahériből, bár a 37. fejezetben (lásd még 2Királyok 19. fejezetében) leírt szabadítás még nem következett be. Ézs 38:5-6 és 2Kir 20:6 versei azt mutatják, hogy ekkor még fenyegették őket az asszírok. „Sátán eltökélte, hogy egyszerre vet véget Ezékiás életének és Jeruzsálemnek. Úgy érvelt magában, hogy ha Ezékiást eltávolítja a képből, a megújulást célzó tevékenysége is megszűnik, és utána sokkal könnyebben bekövetkezne a város bukása” (*The SDA Bible Commentary*. 4. köt. 240. o.).

A fenti idézet szerint tehát mennyire fontos a jó vezetés Isten népe között? Milyen jelet adott Isten Ezékiásnak, hogy megerősítse a hitét (2Kir 20:8-11; Ézs 38:6-8)?

Akház indította el az események azon sorát, ami az Asszíriával kapcsolatos bajt is előidézte, amikor elutasította az Isten által felkínált jelet (Ézsaiás 7. fejezet). Ezékiás viszont kifejezetten *kérte* a jelet (2Kir 20:8). Így Isten erőt adott neki, hogy megbirkózzon a válsággal, amit az apja okozott Júdá-nak. Akház napóráján az árnyékot valóban csak csoda fordíthatta vissza. A babiloniak igen pontosan tanulmányozták és feljegyezték az égitestek mozgását. Így bizonyára felfigyeltek a nap szokatlan járására, és eltűnődtek annak jelentésén. Nem véletlen, hogy Meróda-Baladán király ebben az időben követeket küldött Jeruzsálembe. A babiloniak megtudták, hogy kapcsolat van Ezékiás gyógyulása és a csodajel között. Most már érthető, hogy Isten miért éppen ezt a jelet választotta. Módosította a nap pályáját, hogy a babiloni követek odamenjenek, hasonlóan ahhoz, ahogyan később Betlehem csillagával indította a napkeleti bölcseket. Egyedi lehetőséget kínált ez nekik arra, hogy megismerjék az igaz Istent. Meróda-Baladán az egész pályafutását arra szánta, hogy tartós függetlenséget nyerjen Asszíriától. Erős szövetségesekre volt szüksége, ami magyarázza, miért is vette fel a kapcsolatot Ezékiással. Ha Ezékiás kérésére a nap is megmozdult, akkor mi mindent tudna tenni Asszíriával?

Hogyan hagyta veszni Ezékiás azt a különleges lehetőséget, hogy Istent dicsóítse és hozzá vezesse a babiloniakat? Mi lett ennek a következménye (*Ézsaiás próféta könyve* 39. fejezete)? A királynak az Úrról kellett volna bizonyoságot tennie, mégis a saját „dicsóságát” mutogatta. Mi a tanulság ebből a számunkra?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Csak Isten közvetlen beavatkozására térhetett vissza a napóra árnyéka tíz fokkal. Ez mutatta meg Ezékiásnak, hogy az Úr meghallgatta imáját. *»Ekkor Ézsaiás próféta az Úrhoz kiáltott, ő pedig visszatérítette az árnyéket tíz fokkal Áház napóráján, azokon a fokokon, amelyeken már áthaladt«* (2Kir 20:8-11)” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, 212. o.).

„A messzi ország uralkodójától érkezett követek látogatása alkalmat adott Ezékiásnak az élő Isten megdicsőítésére. Mily könnyen beszélhetett volna Istenről, minden teremtett dolog fenntartójáról, akinek a kegyelméből életben maradt, amikor már semmi reménye nem volt...

Ezékiás szívét azonban hatalmába kerítette a büszkeség és a hiúság. A maga dicsőítésére a kapzsi szemek elé tárta azokat a kincseket, amelyekkel Isten gazdagította népét. A király *»...megmutatta nekik kincstárát, az ezüstöt és az aranyat, a balzsamokat és a finom olajokat, egész fegyvertárát és mindazt, ami kincstárában található volt. Semmi sem volt palotájában és egész birodalmában, amit meg ne mutatott volna nekik«* (Ézs 39:2). Nem Isten megdicsőítésére, hanem önmaga felmagasztalására tette ezt a pogány fejedelmek előtt” (i. m. 214. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Mennyiben hasonlít Sátán az asszír *rabsakéra*? Igazat mond, amikor azt állítja, hogy bűnösök vagyunk (Zak 3:1)? Hogyan felel erre Isten (lásd Zak 3:2-5)? Mi az egyedüli reménységünk a vádjai ellen (Róm 8:1)?
- 2) Abbahagyja Sátán a vádaskodást, miután bűnbocsánatot kapunk (lásd Jel 12:10)? Valójában milyen az érvelése, amikor tovább mondogatja, hogy hozzá tartozunk akkor is, miután Isten már megbocsátott nekünk (lásd 5Móz 19:16-21; a hazugság törvénye, hamis tanúk)?

ÖSSZEFOGLALÁS: A hűségese király segélykiáltására válaszul Isten megmentette a népét, és megmutatta, ki is Ő valójában: Izrael mindenható Királya, aki a kezében tartja a világ sorsát. Elpusztítja azokat, akik ártani akarnak népének, de lehetőséget is biztosít másoknak arra, hogy a népe tagjaivá váljanak, legyenek bármennyire „babiloniak”.

BODROG MIKLÓS: MÉLYEN MARADT A MÉREG

A térdelésből felmagaslott,
majd letörölte könnyeit
és szólt az ember Istenéhez:

Dicsőség Néked, ó, Uram!
Kegyelmedért Tiéd a hála,
Tiéd e szív, e kar. Örök
dicséret zengjen szent nevednek!
Most tehát én is megbocsátok,
amint keményen megparancsolád.

S ezzel elment az Úr elől.

És találkozott az adóssal.
Kegyes hangja messzire zúgott:
Szavamat állom, megbocsátok.
Béke veled! Hát Isten áldjon!
De azt megsűgom, szeretetből:
nem ajánlom, hogy találkozzunk.
Nem mintha haragtartó lennék,
hisz megmondtam, hogy megbocsátok,
de téged látni nem akarlak.
Gyorsan tűnj el, tisztulj előlem!

Mélyen maradt a méreg.
Urunk, irgalmazz nekünk!

Vigasztaljátok népemet!

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Ézsaiás 40

„Magas hegyre menj fel, örömmondó Sion! emeld föl szódat magasan, örömmondó Jeruzsálem! emeld föl, ne félj! monddad Júda városainak: Ímhol van Istenetek” (Ézs 40:9)!

Miután 1945-ben véget ért a II. világháború, egy Jokoi Soicsi nevű japán katona továbbra is Guam szigetének őserdejében bujkált. Amerikai repülőgépek békét hirdető rölapokat szórtak, de az üzenetet Jokoi megtévesztésnek vélte. Császárhű, patrióta katonaként megfogadta, hogy sosem adja fel a harcot. Semmi kapcsolata nem volt a külvilággal, és azon élt, amit a dzsungelben talált, ez pedig igen szűkös, nehéz megélhetést jelentett.

1972-ben, huszonhét évvel a II. világháború vége után vadászok találtak rá Jokoiira, amikor épp halászott. Csak akkor tudta meg, hogy igaz volt a béke üzenete. Évtizedekig magányosan és feszültségben élt, pedig a honfitársai már hosszú évek óta élvezték a béke áldásait (forrás: Roy Gane: *Altar Call*. Berrien Springs, Mich., 1999, Diadem, 304. o.).

Isten több évszázaddal korábban kijelentette Ézsaiás prófétán keresztül, hogy ténylegesen véget ért népe megpróbáltatása és szenvedése: „Vigasztaljátok, vigasztaljátok népemet, így szól Istenetek! Szóljatok Jeruzsálem szívéhez, és hirdessétek néki, hogy vége van nyomorúságának, hogy bűne megbocsátott; hiszen kétszeresen sújtotta őt az Úr keze minden bűneiért” (Ézs 40:1-2).

Vizsgáljuk meg, hogy ez mit is jelent!

A JÖVŐRE VONATKOZÓ VIGASZTALÁS (ÉZS 40:1-2)

Isten vigaszt nyújt a népének Ézs 40:1-2 szakaszában. Végre véget ért büntetésük ideje. Milyen büntetésről van szó?

Több választ is adhatunk erre a kérdésre. Ott volt az asszír büntetés – Isten haragjának botja (*Ézsaiás próféta könyve* 10. fejezet) –, amitől megszabadult Júda, amikor az Úr elpusztította Szennahéríb seregét Kr. e. 701-ben (37. fejezet). Azután jött a babiloni büntetés, amikor a babiloniak elhurcolták Júda kincseit és népét, mert Ezékiás a vagyonával büszkélkedett Meróda-Baladán követői előtt (39. fejezet). Később pedig még bekövetkezett egy másik nemzet által végrehajtott büntetés is, akik ellen Ézsaiás több üzenetet is írt (14–23. fejezetek). Ézs 7:17–38:6 szakaszában a próféta negyvenháromszor említi meg Asszíriát vagy az asszír(ok)at, de a könyv további részében ez a nemzet már csak egyszer kerül szóba, Ézs 52:4 versében, ami a korábbi egyiptomi, majd az asszír elnyomásra is utal. *Ézsaiás próféta könyve* hátralevő része említi a babiloni fogságból való szabadulást (Ézs 43:14; 47:1; 48:14, 20). A perza Círusz lesz az, aki Kr. e. 539-ben meghódítja Babilont és szabadon engedi a száműzött júdaiakat (Ézs 44:28; 45:1, 13). *Ézsaiás próféta könyve* 1–39. fejezetei azokat az eseményeket hangsúlyozzák, amelyek az asszíroktól való szabadulásig, Kr. e. 701-ig történtek. Viszont a 40. fejezet elejével a könyv másfél évszázadot ugrik előre, Babilon Kr. e. 539-ben bekövetkező bukásáig, illetve röviddel az után, a zsidók hazatéréséig.

***Ézsaiás próféta könyve* korábbi részéből kapcsolódik még valamihez a Babilonból való hazatérés gondolata? Ha igen, akkor mi az?**

Ézsaiás próféta könyve 39. fejezete átvezet bennünket a következő fejezethez azzal, amikor megjövendöli a babiloni fogságot, legalábbis Ezékiás egyes leszármazottai számára (Ézs 39:6-7). A 13–14. és 21. fejezetek pedig előre bejelentik Babilon bukását, aminek a révén Isten népe felszabadul: „Bizony, megkönyörül az Úr Jákobon, és továbbra is Izráelt választja magának. Nyugalmat ad nekik földjükön... Amikor majd nyugalomra fordítja az Úr fájdalmait, nyugtalanságot és azt a kemény munkát, amit végeztek veled, ezt a gúnydalt fogod énekelni a babiloni királyról” (Ézs 14:1-4, RÚF). Figyeljük meg, milyen szoros a kapcsolat Ézs 40:1-2 részével, ahol Isten megígérte a népnek, hogy a szenvedésük véget ér!

Amikor éppen nehéz helyzetben vagyunk, mit jelentenek nekünk a Biblia ígéretei a szenvedés végéről? Miért olyan fontos mindenáron ezekbe kapaszkodni?

ISTEN JELENLÉTE, SZAVAI ÉS AZ ÚTKÉSZÍTÉS (Ézs 40:3-8)

Hogyan vigasztalja Isten a népét (Ézs 40:1-8)?

Egy meg nem nevezett szónok hirdeti, hogy Isten jön és megmutatja dicsőségét (Ézs 40:3-5). Egy másik hang pedig kijelenti, hogy az ember mulandó, mint a falevél, „*de Istenünk beszéde mindörökre megmarad*” (Ézs 40:8). A száműzetés után Isten népe között ismét ott lesz majd *Isten jelenléte és szava*, amit a Sínai-hegynél kaptak, de amit később, a hitehagyáskor elutasítottak, majd emiatt büntetésben is részesültek. Ezek a szentélyben voltak (2Móz 25:8, 16) mint annak a szövetségnek az alapvető elemei, amelyet Izraellel kötött az Úr. Isten elhagyta a templomát, mert népe megszegte a parancsát (*Ezékiel próféta könyve* 9-11. fejezet), de vissza fog térni. A jelenléte és az örökké megbízható Ige vigaszt, szabadulást és reményt hoz.

Hogyan kell felkészülni az Úr eljövetelére (Ézs 40:3-5)?

A király nem rázkódhat az úton, ezért az érkezését útkészítésnek kell megelőznie. Mennyivel inkább igaz ez a királyok Királya esetében! Keletről jön majd, ahová elkísérte népét a száműzetésbe, hogy védelmezze őket (Ez 11:16). Az érkezése előtt nagyszabású tereprendezésre lesz szükség. Még dinamittal és bulldózerrel is fárasztó feladat lenne a Jeruzsálemtől keletre fekvő dombvidéken szó szerint egyenes országotat építeni. Isten az egyetlen, aki képes elvégezni ezt a munkát, Ő teszi „*az egyenetlen földet egyenessé*” (Ézs 42:16). Neki viszont a közlekedéshez nincs szüksége valódi útra, mert kérészekerén szárnyal (*Ezékiel próféta könyve* 1. és 9-11. fejezet). Az Újszövetség kifejezetten Keresztelő János igehirdetésére alkalmazza Ézsaiásnak az útkészítésről szóló próféciáját (Mt 3:3). Üzenete az volt, hogy „*Térjetez meg, mert elközelített a mennyeknek országa*” (Mt 3:2). A „*bűnök bocsánatára*” végezte „*a megtérés kereszttségét*” (Mk 1:4, RÚF). Tehát az útkészítés a megtérés volt. Az emberek készen álltak elfordulni a bűntől, hogy elfogadják Isten megbocsátásának és jelenlétének nyugalmát. Jer 31:31-34 szakasza ugyanezt a lelki üzenetet hirdette, hogy Júda száműzött népének bőven legyen ideje megérteni az útkészítés lelki természetét. Az Úr ezekben az igazságszókban új kezdet lehetőségét ígéri azoknak, akik hajlandóak azt elfogadni: „*új szövetséget*” ajánl, aminek az értelmében népe szívébe helyezi a törvényét, és megfogadja, hogy az Istenük lesz. Megismerik Őt és a jellemét, mert megbocsátott nekik.

AZ EVANGELIZÁCIÓ KEZDETE (ÉZS 40:9-11)

Milyen eseményekről ír Ézs 40:9-11 szakasza?

Ézsaiás próféta könyvében később feltűnik egy férfi, aki jó hírt visz Jeruzsálemnek (Ézs 41:27; 52:7), Ézs 40:9 versében pedig, amint a héber szövegben látszik, a hírmondó nő, ő kiáltja a hegyről: „Ímhol Istenetek!”

Dávid a 68. zsoltárban azért dicsóítja Istent, mert „hazahozza az elhagyatotakat, kihozza a foglyokat boldog életre” (Zsolt 68:7, RÚF). Bár ezek a szavak az egyiptomi fogságból való kivonulásra utalnak, Ézsaiás itt ezt a gondolatot a második „kivonulásra” (a babiloni fogságból való visszatérésre) alkalmazza.

Az Újszövetség Ézs 40:3-5 szakaszát Keresztelő Jánosra vonatkoztatja, ő készítette elő az utat Krisztusnak, az örök Igének, akiben az Úr testben volt jelen népe között (Jn 1:14).

János előtt mások is beszéltek az Úr eljövetelének jó híreről. Az elsők között volt Simeon és Anna, akik templomi bemutatásakor találkoztak a kis Jézussal (Lk 2:25-38). Ézsaiás hírmondóihoz hasonlóan az egyik férfi, a másik nő volt. Simeon várta a Messiást, aki Izrael vigasztalója lesz (Lk 2:25-26).

Nem tűnik véletlennek Ézsaiás próféciája alapján, hogy Anna, a prófétanő volt a legelső, aki nyilvánosan bejelentette az Úr eljövetelét Jeruzsálem népének a templom hegyén: „Abban az órában is megjelent, hálát adott Istennek, és beszélt róla mindazoknak, akik várták Jeruzsálem megváltását” (Lk 2:38, RÚF). Ezzel született meg a ma ismert keresztény evangelizáció: az evangéliumnak, a jó hír üzenetének hirdetése, ami szerint Jézus Krisztus eljött, hogy megváltson bennünket. Krisztus a későbbiekben egy másik nőre, a magdalai Máriára bízta az első híret győztes feltámadásának (Jn 20:17-18), ami lehetővé tette, hogy az evangélium küldetése elvégezze munkáját a Föld bolygón. A mi testünk olyan, mint a fű virága, viszont a testté lett isteni Ige örök (lásd Ézs 40:6-8)!

Vizsgáljuk meg Ézs 40:11 versét! Milyen képvilágot tár elénk a próféta? Írjuk le magunknak, hogyan terelgetett bennünket az Úr! Miért hasznos felidézni, hogy milyen úton vezetett bennünket mindeddig?

A KEGYELMES TEREMTŐ (ÉZS 40:12-31)

Hogyan bontja ki tovább Ézsaiás próféta könyve 40. fejezete Isten irgalmának és hatalmának gondolatait?

Az egész fejezetben összefonódik (lásd lejjebb), sőt egymásba olvad Isten kegyelme és hatalma, mert mindkettőre szükség van ahhoz, hogy Isten meg tudja menteni a népét. Üdvözíteni akarja őket, mert irgalmas. Képes is megmenteni, van rá hatalma.

Kegyelem (Ézs 40:1-5): vigasztalás, az Úr eljön, megszabadít.

Hatalom (Ézs 40:3-8): dicsőség, állandóság, szemben az emberi gyengeséggel.

Kegyelem (Ézs 40:9-11): a szabadulás jó híre, a nép Pásztora.

Hatalom (Ézs 40:12-26): a senkihez nem fogható Teremtő.

Kegyelem (Ézs 40:27-31): a Teremtő erőt ad a fáradtaknak.

Miután Ézsaiás bemutatta Isten hatalmát a dicsősége és állandósága fényében (Ézs 40:3-8), tovább beszél az erejéről és mindenek feletti bölcsességéről, ami mellett a föld és az emberek eltörpülnek (Ézs 40:12-17). Költői kérdéseivel és a földre, illetve annak részeire vonatkozó élénk párhuzamival a próféta írói stílusa itt nagyon is emlékeztet arra, amit Isten mondott Jób kérdésére (*Jób könyve* 38-41. fejezetek).

Mi a válasz Ézsaiás költői kérdésére: „És kihez hasonlítjátok az Istent” (Ézs 40:18)?

Ézsaiás számára egyértelmű a válasz, ahogy Jóbnak is az volt: senkihez. Istent nem lehet senkihez hasonlítani! A próféta viszont a saját kérdése fonálát továbbfűzve rátér arra, amit sok ókori ember kifejezett a tetteivel: Istent a bálványokhoz hasonlították (Ézs 40:19-20). Ézsaiás erre a gondolatra felel. Eleve bolondságnak tűnik, hogy Istent egy szoborhoz hasonlítják. Hogy megértsék szavai lényegét, kiemeli az Úr egyedi voltát, és leszögezi azt a cáfolhatatlan érvet, hogy Ő a szent Teremtő (Ézs 40:21-26).

Hogyan leplezi le a 27. vers a nép hozzáállását, akikhez Ézsaiás szólt? Hogyan eshetünk bele mi is ugyanennek a hozzáállásnak a csapdájába?

Isten azért küldte ezt az üzenetet, hogy megvigasztalja a népét. Mint Jób, a jellemét illetően őket is összezavarta és elcsüggesztette a szenvedés.

MI A BAJ A BÁLVÁNYIMÁDÁSSAL (ÉZS 40:19-20)?

A bálványimádás tönkreteszi az Istennel való egyedi és bensőséges kapcsolatot, mert valami mással próbálja helyettesíti Őt (2Móz 20:4-5; Ézs 42:8). A próféta ezért lelki „paráznaságként” utal a bálványimádásra (Jer 3:6-9; Ez 16:15-19).

Olvassuk el Ézs 41:29 versét! Hogyan jellemzi Ézsaiás a bálványokat? Hogyan értelmezzük azt, amit erről mond?

A más istent jelképező bálvány imádata az első parancsolat áthágása: „Ne legyen más istened rajtam kívül” (2Móz 20:3, RÚF)! Amikor egy bálványval akarták jelképezni az igaz Istent, mint az aranyborjú esetében történt (2Móz 32:4-5), az Úr elutasítja, hogy az rá emlékeztetne, hiszen senki sem tudhatja, hogyan ábrázolják Őt (5Móz 4:15-19), illetve semmi nem érhet fel az Ő dicsőségéhez és nagyságához. Tehát a bálvány idegen istenként jelenik meg, a tisztelete pedig mind az első, mind a második parancsolat megszegése. Isten népének nincs szüksége bálványokra, hiszen a valódi *sekina* közöttük van a szentélyben. A bálványimádattal az ember megkísérli felváltani Istent valami mással, tehát elutasítja az Úr valódi jelenlétét.

Milyen bálványokkal találkozhatunk ma egyházként? Vajon az egyházban előfordul mostanában a bálványimádás kifinomultabb módja? Ha igen, akkor hogyan?

„Ma többen azok közül, akik magukat keresztényeknek vallják, az Úr mellett más isteneknek szolgálnak. A Teremtőnk mindenek felett való elkötelezettséget követel, azt, hogy elsősorban az Ő szövetségesei legyünk! Bálvány lesz minden, ami csökkenti a szeretetünket iránta vagy zavarja az Őt megillető szolgálatunkat” (Ellen G. White megjegyzése: *The SDA Bible Commentary*. 2. köt. 1011-1012. o.). Ókori írásokból tudjuk, hogy a bálványimádás azért volt vonzó, mert az anyagelvűséghez kapcsolódott. Az emberek által könnyen érthető istentiszteleti módokkal a bálványimádók olyan erőket tiszteltek, amelyek hitük szerint termékenységet és gazdagságot biztosítottak nekik. *Önsegítő* vallás volt. Ismerősen cseng?

Ugyanarról kell majd döntenünk az Úr visszajövetele előtt, akinek az *útját* a végidei Illés megbékélésről szóló üzenete készíti el (*Malakiás próféta könyve* 4. fejezet), mint Ézsaiás napjaiban: a Teremtőt vagy valami mást fogunk imádni (*A jelenések könyve* 13–14. fejezetek)? Végző soron mindig imádunk valamit!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, „Ímhol Istenetek” c. fejezet, 194-199. o.

„Ézsaiás korában az emberiség lelki látása homályos volt, mert nem értették meg Istent. Sátán hosszú idő óta igyekezett elhitetni az emberekkel, hogy Teremtője a bűn, a szenvedés és a halál szerzője. Az így félrevezetett emberek könyörtelennek és szigorúnak képzeltek Istent. Azt gondolták, figyelni, mikor büntethet, kárhoztathat, és mindaddig távortartja magától a bűnöst, amíg egyetlen törvényes ürüggyel megtagadhatja tőle segítségét. A mennyben uralkodó törvényt – a szeretet törvényét – az őscsaló hamis színben tüntette fel; terhes igának, hogy ez a törvény korlátozza az ember boldogságát. Boldog lehet, ha megszabadulhat tőle. Azt állította, hogy a törvény előírásainak nem lehet engedelmeskedni, a törvényszegésre kiszabott büntetések pedig önkényesek” (i. m. 194. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Összegezzük a saját szavainkkal Ézs 40:12-31 szakaszát! Istenünk csodálatos hatalmának még látványosabb bemutatására használjunk mai példákat, például említsünk meg tudományos felfedezéseket! Beszéljük meg a csoportban a gondolatainkat!
- 2) Ézsaiás Isten Szavának állandóságáról ír, ellentétben az emberi élet törekeny mulandóságával (Ézs 40:6-8). Hogyan hat ez a halálfélelünkre? És a feltámadás reménységére (Jób 19:25-27; Dán 12:2; 1Kor 15:51-57; 1Thessz 4:13-18)?
- 3) Hogyan gyógyulhat ki az ember a büszkeségből és az önteltségből, ha megszívleli Ézs 40:12-31 szakaszát?

ÖSSZEFOGLALÁS: Ézsaiáson keresztül Isten vigaszt nyújtott a szenvedőknek. Megpróbáltatásuk időszaka véget ért, az Úr visszatér hozzájuk. Bízniuk kell abban, hogy értük használja majd teremtő hatalmát, nem kell csüggedniük.

KÁRÁSZ IZABELLA: MIÉRT NEM?!

Hároméves. Szőke haján
fény játszik, melegen.
Elengedi egy percre
könnyedén kezem,
és felnéz rám lázadó szemekkel,
úgy hallatja szavát:
- Az Úr Jézus miért nem
mutatja meg magát?!

És látom reggel, látom este
lázadó nagy szemét.
Kergetve űz kérdése, hangja,
bennem ég a beszéd,
és nem tudok már szabadulni,
mindig hallom szavát:
- Az Úr Jézus miért nem
mutatja meg magát?!

...Hatalmas, büszke óriások,
tudósok, bölcselők
boruljatok le velem együtt
e kisgyermek előtt!
És ha majd ilyen nagy szemekkel
feltör a kín, a vád,
az Úr Jézus áldó meleggel
megmutatja magát!

Szolgálni és menteni

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Ézsaiás 41; 42:1-7; 44:26-45:6; 49:1-12

„Ez az én szolgám, akit támogatok, az én választottam, akiben gyönyörködöm. Lelkemmel ajándékoztam meg, törvényt hirdet a népeknek” (Ézs 42:1, RÚF).

„Sokan úgy érzik, hogy nagy kiváltság lenne számukra, ha felkereshetnék Jézus földi életének a színhelyeit, ha ott járhatnának, ahol Jézus lépkedett, ha megtekinthetnék azt a tavat, amely mellett Jézus annyira szeretett tanítani és azokat a dombokat, hegyeket és völgyeket, amelyeken olyan sokszor megpihentek szemei. Nem kell azonban elmennünk Názáretbe, Kapernaumba vagy Bethániába csak azért, hogy Jézus nyomdokaiban járassunk. Megtalálhatjuk Jézus lábnyomait minden betegágy mellett, a szegénység viskóiban, a nagyvárosok zsúfolt sikátoraiban, és minden helyen, ahol az emberek szíve vigasztalás után vágyakozik. Valahányszor úgy cselekszünk, ahogy Jézus cselekedett, mikor itt járt-kelt ezen a földön, mindannyiszor az Ő nyomdokaiban járunk” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 545-546. o.).

Ézsaiás hasonló dolgokat mondott az Úr Szolgájáról, akinek az irgalom volt a küldetése: *„Megrepedt nádat nem tör el, a pislogó gyertyabelet nem oltja ki... megnyisd a vakoknak szemeit, hogy a foglyot a tömlőből kihozzad, és a fogházból a sötétben ülőket” (Ézs 42:3, 7).*

Vizsgáljuk meg ezt a szolgát! Kicsoda Ő, és milyen feladatot végez el?

SZOLGÁLÓ NEMZET (ÉZSAIÁS 41)

Isten Ézs 41:8 versében említi, hogy „*Izrael, én szolgálom*”, 42:1 versében pedig bemutat valakit, akiről ezt mondja: „*az én szolgálom*”. Ki ez a szolgáló?

Vajon Izrael/Jákób lenne az, az izraeliták ősatya? Talán Izrael népe? Vagy inkább a Messiás/Krisztus, akit az Újszövetség Jézusként nevez meg?

Ézsaiás próféta könyve 41-53. fejezeteiben Istennek a szolgálóira tett kétféle hivatkozása fonódik össze. Az egyik szolgálót úgy nevezi, hogy „*Izrael*” vagy „*Jákób*”, mint például Ézs 41:8, 44:1-2, 21, 45:4, 48:20 verseiben. Mivel Isten jelen időben szólítja meg Izraelt/Jákóbot, egyértelmű, hogy Jákób jelképezi a népet, ami tőle származik. Ezt az is megerősíti, hogy az Úr szolgálójának, Jákóbnak a megváltására akkor kerül sor, amikor készül elhagyni Babilont (Ézs 48:20).

Másutt Ézsaiás nem nevezi meg Isten szolgálóját, mint Ézs 42:1, 50:10, 52:13 és 53:11 verseiben. A kiléte nem lesz egyből nyilvánvaló, amikor Ézs 42:1 verse elsőként említi. Viszont a későbbi igeszakaszokban a próféta tovább részletezi a leírást, és egyértelművé válik, hogy itt olyan személyről van szó, aki helyreállítja Jákób (Izrael) törzseinek Istennel való kapcsolatát (Ézs 49:5-6) és feláldozza az életét a bűnösökért (Ézs 52:13-53:12; lásd még Ézs 49:5-6), vagyis nem lehet a nemzet. Egyértelmű tehát, hogy Ézsaiás Isten két szolgálójáról beszél. Az egyik egy közösség (a nép), a másik pedig egy személy.

Milyen szerepe van a szolgáló nemzetnek (Ézs 41:8-20)?

Isten megnyugtatja Izraelt, hogy a nép még mindig az Úr szolgálója: „*Kiválasztottalak, nem vetlek el téged*” (Ézs 41:9, RÚF)! Majd a Biblia egyik legcsozálatosabb ígérését adja Izraelnek: „*Ne félj, mert én veled vagyok; ne csüggedj, mert én vagyok Istened; megerősítelek, sőt megsegítlek, és igazságom jobbjával támogatlak*” (Ézs 41:10). Ebben, illetve a következő versekben Izraelnek az az egyik alapvető szerepe, hogy bízson a szabadító Istenben (Akház királyllyal ellentétben), nem pedig más istenekben vagy azok képében, ahogy azt a többi nemzet teszi (Ézs 41:7, 21-24, 28-29).

Figyeljük meg, Ézs 41:14 versében úgy szólítja a nemzetet az Úr, hogy „férgeske”! Mit üzent ezzel? Tekintsünk végig a szöveggörnyezeten a pontosabb válasz érdekében! Ezek szerint mennyire kell az Úrra bízni magunkat? Mit tanulhatunk ebből?

A MEG NEM NEVEZETT SZOLGA (ÉZS 42:1-7)

Mi a szerepe Isten meg nem nevezett szolgájának, akit kiválasztott és akibe a Lelkét helyezi (Ézs 42:1-7)? Mi jellemzi?

Jelöljük meg a legjobb választ vagy a válaszok kombinációját!

- 1) Igazságot szolgáltat a nemzeteknek.
- 2) Csendesen és kedvesen, ugyanakkor sikeresen éri el a céljait.
- 3) Tanít.
- 4) Isten és a népe közötti szövetségül szolgál.
- 5) Világosságot/reményt ad, amikor meggyógyítja a vakokat és szabadon engedi a foglyokat.
- 6) Minden eddigi válasz.

Mennyiben hasonlít ennek a szolgának a szerepe és a jelleme az „Isai törzsökéből” származó hajtásra, akin megnyugszik az Úr Lelke (Ézsaiás próféta könyve 11. fejezet)?

Ézsaiás próféta könyve 11. fejezetében a Dávid házából származó uralkodó tettei összhangban állnak Isten akaratával, igazságot szolgáltat és felszabadítja az elnyomottakat, illetve az Úr bölcsességét és ismeretét terjeszti, ahogy a 42. fejezetben is látjuk. Isai „vesszőszála” és „gyökere” a Messiás, Ézs 9:6-7 szakaszának isteni gyermeke, aki „jogosság és igazság által” (Ézs 9:7) békességet hoz Dávid trónjának és országának. Így egyértelmű, hogy a Messiás a 42. fejezet szolgája!

Hogyan azonosítja az Újszövetség Ézs 42:1-7 részének igazságot hozó szolgáját (Mt 12:15-21)?

Máté evangéliuma 12. fejezete Ézsaiás próféta könyve 42. fejezetéből idéz, és azt Jézus csendes gyógyító szolgálatára alkalmazza, mert Ő Isten szeretett Fia, akiben gyönyörködik (Ézs 42:1; Mt 3:16-17; 17:5), akinek a szolgálata újból megerősíti a szövetséges kapcsolatot Isten és népe között (Ézs 42:6; Dán 9:27). Jézus a tanítványjaival együtt sokaknak hozott igazságot azzal, hogy megszabadította az embereket a szenvedéstől, megismertette velük Istent, és megtörte a gonosz lelkek szorítását rajtuk, amit Sátán elnyomása okozott (Lk 10:19). Utána Jézus meghalt, hogy törvényerőre emelje az új szövetséget és igazságot szolgáltatson a világnak, kivette Sátánt, az idegent, aki bitorolta a „világ fejedelme” címet (Jn 12:31-33).

PERZSA „MESSIÁS” (ÉZS 44:26–45:6)

Milyen bámulatos jövendölést találunk Ézs 44:26–45:6 szakaszában?

Ézsaiás szolgálata Kr. e. 745-től 685-ig tartott. Miután bejelentette, hogy hódító érkezik majd keletről és északról (Ézs 41:2-3, 25), ami jó hír lesz Jeruzsálemnek, pontosan megjövendölte Círusz nevét és tetteit (Ézs 41:27). Círusz ténylegesen észak és kelet felől érkezett Babilonhoz, amit Kr. e. 539-ben meg is hódított. Valóban Istent szolgálta, amikor hazaengedte a zsidókat babiloni száműzetésükből, és engedélyezte a jeruzsálemi templom újjáépítését is (lásd *Ezsdrás könyve* 1. fejezet). Figyeljünk fel ennek a jövendölésnek a jelentőségére! Ézsaiás próféciája másfél évszázaddal hangzott el az események előtt, mivel körülbelül száznegyvenhat év telt el a próféta halála és Babilon bukása között. Ez olyan, mintha George Washington megjövendölte volna, hogy 1945-ben egy Dwight Eisenhower nevű tábornok vesz majd részt Európa felszabadításában! Ézsaiás próféciája vitathatatlan, hiszen Círusz tetteit jól bemutatják különféle ókori források, így a babiloni krónikák, a király saját beszámolója a *Círusz-hengeren*, mint ahogyan a Biblia is (2Krn 36:22-23; *Ezsdrás könyve* 1. fejezet; *Dániel próféta könyve* 5. fejezet; 6:28; 10:1). Ez is megerősíti azok hitét, akik hiszik, hogy az igaz proféták pontos jövendöléseket kapnak Istentől, aki eleve ismeri a jövőt.

Miért nevezi Isten a felkentéjnek Círuszt (Ézs 45:1)?

Az itt szereplő héber szóból, aminek a jelentése: „felkent”, származik a *Messias* szó is. Az Ószövetségben másutt ez a kifejezés utalhat felkent főpapra (3Móz 4:3, 5, 16; 6:22), felkent izraelita királyra (1Sám 16:6; 24:7, 11; 2Sám 22:51) vagy a Messiásra, a Dávid házából származó eljövendő királyra és szabadítóra (Zsolt 2:2; Dán 9:25-26). Ézsaiás nézőpontjából Círusz jövőbeli uralkodó volt, akit Isten a népe szabadításáért küldött. Furcsa messiás volt, nem lévén izraelita. Hasonlót is tett, mint a Messiás, ugyanis legyőzte az Úr ellenségeit és elengedte a népet a fogságból, de nem lehetett olyan, mint a Messiás, mert nem Dávidtól származott. Isten bizonyította, hogy kizárólag Ő ismeri a jövőt (Ézs 41:4, 21-23, 26-28; 44:26). Círuszt is megszólította: „*Neked adom a sötétség kincseit, az elrejtett drágaságokat, hogy megtudd: én vagyok az Úr, aki téged néven szólított, Izrael Istene*” (Ézs 45:3, RÚF).

Gondoljunk más olyan bibliai próféciára, amely úgy teljesedett be, ahogyan Isten előre megmondta!

REMÉNY A JÖVŐRE

Akik nem hiszik, hogy a próféták valóban kapnak jövendöléseket Istentől, azokat zavarja, Círuszt mennyire pontosan megnevezte Ézsaiás. Ezért azt az elgondolást fogadják el, hogy *Ézsaiás próféta könyve* 40-66. fejezeteit egy másik próféta írta, az úgynevezett „második Ézsaiás,” aki Círusz idejében élt. Vagyis „szétfűrészelik” a könyvet, mint ami a próféta végzete is valójában lett a hagyomány szerint (lásd Zsid 11:37).

Csakhogy nincs semmilyen történelmi bizonyíték egy második „Ézsaiás” létezésére. Ha valóban létezett volna, akkor különös, hogy a Biblia meg sem említi, pedig az üzenete alapvető fontossággal bír, illetve művészi irodalmi készsége is bámulatra méltó. Még a legrégebb bibliai kéziratban, Ézsaiás kumráni tekerésében sincs semmilyen törés a 39. és a 40. fejezetek között, ami azt jelezné, hogy más szerző folytatta volna a munkát.

A próféta alapvető üzenete az egész könyvben következetes: inkább az igaz Istenben, a szabadító Messiásban bízunk, mint más erőben! A kutatók helyesen hangsúlyozzák, hogy *Ézsaiás próféta könyve* 1-39. fejezetei az asszír időszakra összpontosítanak, a 40. fejezettől kezdve pedig a könyv a babiloni korszakra vált. Csakhogy a 13-14., illetve a 39. fejezetek már előre jelezték a babiloni fogságot. Igaz, a könyv 1-39. fejezetei az ítéletet, míg a 40-66. fejezetek a megbékélést hangsúlyozzák, de a korábbi fejezetek úgyszintén bővelkednek az isteni vigasztalásban és bátorításban. A későbbi igeszakaszok pedig, mint például Ézs 42:18-25, 43:22-28 és 48:1-11 részei az ítéletekről szólnak, amelyeket Isten azért hoz Júda népére, mert elhagyták Őt. Továbbá *Ézsaiás jövőre vonatkozó* vigasztalásai a korabeli szenvedést érzékeltetik.

A népre szörnyű baj szakadt az emberek bűnei miatt, de nem mindenki hagyott fel a reménnyel. Ők Isten ígéreteibe kapaszkodtak, így például abba, amit 3Móz 26:40-45 szakaszában találunk. Olvassuk el alaposan ezeket a verseket! Képzeljük magunkat azoknak a hébereknek a helyzetébe, akik életben maradtak, miután a nemzetet legyőzte Babilon! Milyen reményt találhatunk ezekben a szavakban?

Milyen lelki elveket látunk munkálkodni *Mózes harmadik könyvének* verseiben? Mit mond itt az Úr Izraelnek? Hogyan alkalmazhatjuk ugyanezt az elvet a saját életünkben?

AZ ÉRZŐ ÉS SZENVEDŐ SZOLGA (ÉZS 49:1-12)

Kicsoda Isten szolgája Ézs 49:1-12 szakaszában?

Isten már azelőtt hívja és megnevezi Őt, mielőtt megszületett volna, száját kardhoz hasonlítja és megdicsőíti önmagát benne. Általa téríti magához vissza Izrael népét, Ő lesz az egész világ üdvösségének világossága, a szövetség és az, aki szabadon engedi a foglyokat. Rengeteg az átfedés ennek a szakasznak és *Ézsaiás próféta könyve* 42. fejezetének leírása között, ami a szolgát a Messiással azonosítja. Az Újszövetségben Jézus Krisztusban találhatjuk meg az Úr Szolgája tulajdonságait, mindkét eljövetelekor: Mt 1:21; Jn 8:12; 9:5; 17:1-5; Jel 1:16; 2:16; 19:15.

Miért hívja az Úr ezt a szolgát itt úgy, hogy „Izrael” (Ézs 49:3), ha Ő a Messiás?

Korábban azt találtuk, hogy *Ézsaiás próféta könyvének* ebben a részében a nemzetre utal Isten szolgája, „Izrael/Jákób”. Itt viszont az „Izrael” név (Jákóbra tett párhuzamos utalás nélkül) egyértelműen arra a Személyre vonatkozik, aki helyreállítja a nép kapcsolatát Istennel (Ézs 49:5). Ez a szolga lett az ideális megtestesítője, avagy képviselője annak a népnek, amelynek kudarca szégyent hozott az „Izrael” névre (Ézs 48:1).

Milyen új elem jelenik itt meg (Ézs 49:4, 7)?

Itt találjuk az egyik első célzást a szolga feladatának nehézségére. Így kesereg: „*Hiába fáradoztam, semmire és haszontalan költöttem el erőmet*” (Ézs 49:4), amit Dán 9:26 verse is visszhangoz: „*kiirtatik a Messiás és senkije sem lesz.*” Mégis a hitbe kapaszkodik: „*de az Úrnál van ítéletem, és jutalmam Istennél*” (Ézs 49:4). J. Alec Motyer a következő megfigyelést teszi: „Ézsaiás tehát valódi emberi természettel bíró szolgát látott, aki hozzánk hasonlóan próbára lett téve, és aki bizonyítja, hogy Ő maga a hit útjának szerzője és tökéletesítője, olyan valódi, személyes a hite, hogy amikor úgy tűnik, már semmiért nem érdemes élni, továbbra is képes azt mondani: *én Istenem*” (*The Prophecy of Isaiah: An Introduction and Commentary*. Downers Grove, Illinois, 1993, InterVarsity Press, 387. o.).

Ézs 49:7 verse bámulatos. Az Úr azt mondja annak, „*akit megvetnek az emberek, akit utálnak a népek, aki a zsarnokok szolgája: Királyok kelnek föl, ha meglátnak, és fejedelmek borulnak le az Úrért, aki hűséges hozzád, Izrael Szentjéért, aki kiválasztott téged*” (RÚF).

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „Kapernaumban” c. fejezete, 201-209. o.!

„Nagy szükségünk van tapintatra és bölcsességre a lelkek megnyeréséhez! A Megváltó sohasem hallgatta el az igazságot, mindig szeretettel fejezte azt ki. A legnagyobb tapintattal fordult másokhoz, illetve mindenkor kedves és figyelmes volt. Sosem volt udvariatlan, soha nem szólt hiába egyetlen szigorú szót sem, és az érzékeny lelkűeknek sosem okozott szükségtelenül fájdalmat. Nem ítélte el az emberi gyengeséget. Félelem nélkül megfeddte ugyan a képmutatást, a hitelenséget és a bűnt, de könnyek között mondta el a szigorú dorgálást. Sosem tüntette fel kegyetlen dologként az igazságot, hanem mélységes gyengédséget tanúsított az emberiség iránt. Minden lélek értékes volt a szemében. Bár isteni méltósággal lépett fel, a leggyengédebb könyörülettel és tisztelettel viszonyult Isten családjának minden egyes tagjához. Mindenkiiben azt a lelket látta, akinek a megmentése az Ő küldetése volt” (Ellen G. White: *Gospel Workers*. 117. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Olvassuk el együtt az osztályban, amit Ellen G. White írt a fentiekben arról, hogyan szolgált Krisztus másoknak! Beszéljük meg ezeket az elveket, majd pedig azt, hogy miként gyakorolja mindezt a saját gyülekezetünk közössége!
- 2) Ismerünk valakit, aki olyan, mint a „megrepedt nád” vagy a „pislogó gyertyabél” (Ézs 42:3)? Hogyan segíthetünk neki úgy, hogy nem „törjük el” vagy „oltjuk ki”? Hogyan vezethetjük az Úrhoz? Mit mondanánk neki gyakorlatias módon, hogy gyógyulást és segítséget találjon?
- 3) Egyesek azon az alapon érvelnek *Ézsaiás próféta könyvének* több szerzője mellett, hogy ember nem mondhatja meg így a jövőt előre. Mi az alapvető baj ezzel az érveléssel, és keresztényként miért kell ezt alapból elutasítanunk?

ÖSSZEFOGLALÁS: Szabadítóra van szükség a szabaduláshoz. Isten szolgáló népét két szabadító teszi szabaddá: Círusz, aki szabadon bocsátja a foglyokat a babiloni fogságból, illetve Isten meg nem nevezett Szolgája, akinek a személyazonossága fokozatosan tárul fel a könyvben. Ő állítja majd helyre az igazságot és vezeti vissza a túlélők közösségét Istenhez.

FÜLE LAJOS: FELTÉTEL NÉLKÜL

Szülőknek - gyerekekről

Feltétel nélkül, úgy, ahogy vannak,
megbékélt szívvel, mint ki hatalmat
vett a reményre, hitre, csodákra,
s z e r e t n i őket, mindegyre várva,
hogy visszajönnék, ha el is mennek,
hogy nem kerülük ki a kegyelmet.

Akkor is, hogyha szívünk merő seb,
ISTEN szemével szemlélni őket,
KI IRGALOM, s KI - később? hamar? -
azt tehet velük, amit akar.

Megtenni a lehetetlent

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Ézsaiás 50:4-10; 52:13-53:12

„*Pedig a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg*” (Ézs 53:5, RÚF).

Lough Fook kínai keresztény volt, akinek a szíve megesett azokon a honfitársain, akiket dél-amerikai bányákban dolgoztattak rabszolgaként. El akarta vinni nekik az evangélium reménységét, de hogyan juthatna el hozzájuk? Azt találta ki, hogy öt évre eladja magát rabszolgának. Demerarába vitték el, ahol bányákban dolgozott, miközben Jézusról beszélt a társainak.

Kétszázan meg is szabadultak a reménytelenségből, mert elfogadták Jézust Megváltójuknak, mielőtt Lough Fook életét vesztette.

Bámulatos önfeláldozás másokért! Micsoda példa!

Jézus megtette a lehetetlent, amikor alázattal „*szolgai formát vett fel*” (Fil 2:7, RÚF) és elérte az elérhetetleneket - minket és mindenkit a világban, akik elmerültek, illetve elvesztek a bűn mélységében.

A héten azt látjuk majd, hogy a prófécia évszázadokkal korábban megjövendölte ezt a hatalmas eseményt.

PRÓBAKŐ ÉZSAIÁS PRÓFÉCIÁJÁBAN (ÉZS 50:4-10)

Ha Ézsaiás csupán információt akart volna közölni, egyszerre felfedte volna a Messiással kapcsolatos összes részletet. Ő azonban visszaterő motívumok gazdag szimfóniájával mutatta be hallgatóságának az Úr Szolgáját, azért, hogy tanítsa és meggyőzze őket, találkozási lehetőséget biztosítva vele. Lépésenként fejtette ki Isten üzenetét, hogy minden egyes részletemet a teljes kép alapján lehessen értelmezni. Ézsaiás olyan művész, aki számára a közönség lelke a vászon.

Olvassuk el Ézs 50:4-10 szakaszát! Foglaljuk össze, hogy mit mondanak ezek a versek! Hogyan látjuk Jézust ebben a részben?

Ézs 49:7 versében azt olvassuk, hogy Isten Szolgáját megvetették. Utálták, „szarnokok szolgája” volt, később mégis „Királyok kelnek föl... és fejedelmek borulnak le” előtte (RÚF). *Ézsaiás próféta könyve* 50. fejezetéből megtudjuk, hogy egyre mélyebbre kerül a kedves tanító, akinek a szava erősíti a megfáradtakat (Ézs 50:4). Fizikai bántalmazáson át vezet az útja a győzelemhez (Ézs 50:6). A mai nyugati kultúrában élők számára szörnyen hangzik ez a szenvedés. Ezzel együtt az ókori közel-keleti kultúrában az egyes emberek és csoportjaik számára élet-halál kérdésnek számított a becsület. Aki ennyire megsértett vagy bántalmazott valakit, csak reménykedhetett abban, hogy biztos védelmet élvez, mert ha a sértett fél vagy a törzse csak halvány lehetőséget is talált rá, minden bizonnyal vissza akart vágni. Dávid király megtámadta és meghódította Ammon királyságát, mert az uralkodója elfogatta „Dávid embereit, szakálluk felét lenyíratta, ruhájuk felét fenekükig levágatta, és visszaküldte őket” (2Sám 10:4, RÚF). *Ézsaiás próféta könyve* 50. fejezetében az emberek megütik a szolgát, fájdalmasan megtépik a szakállát és le is köpik. Nemzetközi és az egész világegyetemre kiterjedő incidens lesz ez az eset attól, hogy a sértett nem más, mint a királyok isteni Királyának a küldötte. Sőt, ha Ézs 9:6-7 szakaszát, illetve 11:1-16 részét összevetjük a szolgáról szóló többi igeszakasszal, azt találjuk, hogy éppen a Király, a hatalmas Szabadító a szolga! Valamilyen elképzelhetetlen okból minden hatalma és az Őt övező tisztelet ellenére sem menti meg magát. Ez annyira furcsa, hogy az emberek el sem hitték. A keresztnél a vezetők így gúnyolták Jézust: „Másokat megmen-tett, mentse meg magát, ha ő a Krisztus, az Isten választottja” (Lk 23:35, RÚF)! „...szálljon le most a keresztről, és hiszünk benne” (Mt 27:42, RÚF)!

Olvassuk át Ézs 50:4-10 szakaszát! Írjuk le az itt szereplő lelki elveket!

VERS A SZENVEDŐ SZOLGÁRÓL (Ézs 52:13-53:12)

Ézs 52:13-53:12 szakasza a „szenvedő Szolga verse”. Ezért is kapta Ézsaiás „az evangélium prófétája” címet. Bár kifejezetten rövid, minden egyes mondata mély jelentőséggel teljes, felfedi Isten képzeletet felülmúló küldetésének lényegét, hogy meg akarja menteni a bűnbe süllyedt és elveszett emberiséget.

Ez *Ézsaiás próféta könyvének* „kemény” eledele. Azzal készítette fel rá a közönségét, hogy a könyve első felétől kezdve építette fel a Messiás motívumát. A Messiás földi életútját követve a fogantatásától és a születésétől indult (Ézs 7:14), majd Dávid házából való isteni királyként mutatta Őt be (Ézs 9:6-7). Kifejtette, hogy milyen munkát fog elvégezni Izrael helyreállítása érdekében (Ézs 11:1-16), illetve összefoglalta csendes szolgálatát, amivel szabadulást hoz az igazságtalanságból és a szenvedésből (Ézs 42:1-7). Ezek után Ézsaiás felfedte, hogy a Messiás nagy drámájában először látjuk a tragédiát, majd csak azután jön el a felmagasztalás pillanata (Ézs 49:1-12; 50:6-10). A szenvedő Szolgáról szóló vers a tragédia legmélyére hatol.

Lapozzunk vissza az előző bekezdés szakaszaihoz! Olvassuk át, hogy mit mondanak el Jézusról, a Messiásról! Hogyan segítenek felkészülni az 52. és az 53. fejezetekben következőkre?

Ézs 52:13-53:1 része olyan előnézettel kezdi a verset, amiben szembetűnő az ellentét: a Szolga sikeres lesz és Isten felmagasztalja Őt, viszont az ábrázata felismerhetetlenné torzul. Ki hinné?

Ézs 53:2-3 szakasza megkezdi a fájdalmas leereszkedést a Szolga előtörténetétől és átlagos megjelenésétől a bánatáig és az elutasításáig. Ézs 53:4-6 részében a próféta megáll, hogy elmagyarázza: az Ő szenvedése valójában a mi büntetésünk, amit azért visel el, mert így gyógyíthat meg bennünket. Ézs 53:7-9 szakasza tovább követi a Szolga útját a sir felé.

Ézs 53:10-12 szakaszában a Szolga felemelkedik a kiemelt jutalmához, amit Ézs 52:13 versében a költemény előre megmondott. Még hozzáteszi, hogy Isten akaratából áldozza fel magát, mások megmentése érdekében.

Vessük össze ezt a költeményt Fil 2:5-11 „völgy” alakú szerkezetével, ahol Jézus Isten formájában indul, de megüresíti önmagát, hogy felvegye magára az emberiség szolgai alakját, egészen megalázza magát a halálig, a legalálább halálennel hal meg: ami a kereszthalál. Így Isten felmagasztalja Őt, hogy mindenki Úrként ismerje el (vö. Ézs 49:7).

KICSODA HITT NEKI (ÉZS 52:13-53:12)?

Ézs 52:13 versében Isten felmagasztalja a Szolgáját, de a következő vers figyelmeztetés nélkül annyira eltorzultnak írja le a megjelenését, hogy fel sem lehet ismerni, mert ábrázata „nem emberi volt”. Az Újszövetség megnevezi a Jézus ábrázatát elcsúfító tényezőket: az ostorozás, a töviskorona, a keresztre feszítés, de mindenekfelett az, hogy magára vette az emberiség bűneit. Isten sosem akarta, hogy a bűn természetes legyen az emberek számára, amikor pedig az „ember Fia” magára vette, embertelennek tűnt a helyzete.

Vessük ezt össze Jób történetével, aki a nagy gazdagsággal, tisztelettel és hatalommal övezett helyzetéből hirtelen alázuhant, és nyomorúságában a hamuban ülve a földön, egy cserépdarabbal vakarta fájdalmas fekélyeit (*Jób könyve* 1-2. fejezetek)! A hihetetlen változás miatt először fel sem ismerték a barátai (*Jób* 2:12). A következő a kérdés: miért szenvedett Jób? Miért kell Isten Messiásának szenvednie? Egyikük sem érdemli ezt. Mindketten ártatlanok. Miért van tehát szenvedés?

Olvassuk át a mai napi bibliaverseket, és írjuk ki azokat a helyeket, ahol megjelenik az a motívum, amely szerint az ártatlanok a bűnösök helyett szenvednek! Milyen lényeges üzenet rejlik itt a számunkra?

Figyeljük meg Ézs 53:1 versében a kérdéseket! Azt hangsúlyozzák, milyen nehéz hinni a hihetetlenben (vö. *Jn* 12:37-41), és arra készítetnek, hogy várjuk ki nyugodtan a történet hátralevő részét. A kérdések viszont felszólítást is tartalmaznak. Ebben a szöveggörnyezetben a két kérdés közötti párhuzam arra enged következtetni, hogy aki hisz a beszámolóban, meglátja majd az Úr üdvözítő karját/hatalmát (vö. *Ézs* 52:10). Szeretnénk tapasztalni Isten megmentő hatalmát? Akkor higgyünk a beszámolóban!

Figyeljük meg jól Ézs 53:6 versét! Mi ennek a résznek az üzenete? Személy szerint nekünk mit üzen ez a vers, ami reményt ad a múltbeli bűneink és kudarcaink ellenére is?

MI VAGYUNK AZOK... (ÉZS 53:3-9)!

A szenvedő Szolgáról itt olyan kép tárul elénk, mintha gyenge növény lenne, látszólag értéktelen, megvetett (Ézs 53:2-3). Ézsaiás az ártatlan gyerekkortól hirtelen a mélység széléig repít bennünket. Még a korábbi háttérismerettel sem készültünk fel arra, hogy beletörődjünk a Szolga sorsába. Épp ellenkezőleg! A próféta arra tanít, hogy becsüljük nagyra az értünk született Gyermecket, a békesség magasságos Fejedelmét! Mások megvetik Őt, de mi *tudjuk*, hogy kicsoda is *Ő valójában!* „Már találkoztunk az ellenséggel, az pedig mi volnánk!” – fogalmazott valaki. Nem a Szolga az első, akit megvetettek, elutasítottak vagy aki elsőként szenvedett. Dávid királlyal is megesett ez, amikor a fia, Absolon elől menekült (2Sám 15:30). Ám itt a Szolga nem önmaga és nem is a saját bűne miatt szenved. Ráadásul nem is csupán egyetlen személy helyett tűr el mindent: „*De az Úr őt sújtotta mindnyájunk bűnéért*” (Ézs 53:6). Ézsaiásnál a próbaköigazságot a „Miért?” kérdésre adott válaszban találjuk: *Isten szeretete miatt a Messiás a szenvedést választotta.* Miért is? A próféta a következő gondolattal egészíti ki a felfoghatatlan igazságot: *a szenvedést választja azért, hogy elérje az érinthetetleneket - minket, azokat, akik úgy gondolják, hogy a Szolgát „Isten csapása sújtotta”* (Ézs 53:4, RÚF). Jób barátai is azt hitték, hogy Jób szenvedését a bűne váltotta ki, és kérdezték, mint Jézus tanítványai: „*Mester, ki vétkezett? Ez vagy a szülei, hogy vakon született*” (Jn 9:2, RÚF). Akik látták Jézust a kereszten, a legrosszabbra gondoltak. Hát nem azt mondta Mózes, hogy „*átkozott Isten előtt, aki fán függ*” (5Móz 21:23; vö. 4Móz 25:4)? Mindez mégis Isten akarata volt (Ézs 53:10). Miért? Mert „*Krisztus váltott meg minket a törvény átkától, átokká lévén érettünk*” (Gal 3:13). Az Úr „*azt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne*” (2Kor 5:21). „*Micsoda váltságdíjat fizetett értünk az Úr! Tekintsünk a keresztre és az ott felemelt áldozatra! Nézzük a kezét, amit kegyetlenül átütöttek a szögek! Figyeljük a lábát, amit hosszú, éles vasak rögzítettek a fához! Krisztus a saját testében hordozta a bűneinket. Megváltásunk ára ilyen nagy szenvedés és gyötrelem volt*” (Ellen G. White: *God's Amazing Grace.* 172. o.)!

Az egész világ bűneinek, az összes valaha elkövetett bűnnek a súlya, büntudata és büntetése nehezedett egyszerre Krisztusra a kereszten, mert egyedül így menthetett meg minket! Tehát mennyire szörnyű a bűn, ha ilyen ára volt a szabadulásunknak? Mit árul el Isten szeretetéről az, hogy még ezt a hatalmas árat is hajlandó volt megfizetni értünk?

A JÓVÁTÉTELI ÁLDOZAT ÁTFORMÁLÓ EREJE (ÉZS 53:10-12)

Mit jelent, hogy a Szolga „*áldozatul*” adja az életét (Ézs 53:10)?

A héber szó „bűnért való/jóvátételei áldozatra” utal (3Móz 5:14-6:7; 7:1-7), ami engesztelést szerez a mások ellen elkövetett szándékos bűnökért (3Móz 6:2-3). Ézsaiás ezeket a bűnöket emelte ki (*Ézsaiás próféta könyve* 1-3. fejezetek; 10:1-2; 58. fejezet). A vétkesnek továbbá vissza kellett adnia a sértettnek azt, amit elvett tőle, ráadásul büntetést is kellett fizetnie neki, mielőtt áldozatot mutatott volna be az Úrnak bűnbocsánatért (3Móz 6:4-7; vö. Mt 5:23-24). Ha pedig valaki gondatlanságból vett el valamit, ami Istené volt, akkor az Úrnak kellett megfizetnie a jóvátételt (3Móz 5:16).

Most már értjük Ézs 40:2 versét, ahol Isten azzal vigasztalja fogságban élő népét, hogy már elég jóvátételt fizettek a bűneik miatt! A jóvátételei díj után az áldozatnak kellett következnie. *Ézsaiás próféta könyve* 53. fejezetében ez áll: a kos helyett Isten Szolgáját mint bárányt viszik a mészárszékre (Ézs 53:7), a tévútra tért népeért (Ézs 53:6).

A Szolgát „*kiirtják a földön élők közül*” (Ézs 53:8, RÚF; vö. Dán 9:26), és az áldozatot teljesen felemésztja a tűz, ami fellobbantja bennünk a reménységet. Előjön a halálból, ahonnan pedig nincs visszatérés, hogy felmagasztalják Őt és „*magot*” lát, illetve meghosszabbodnak a napjai (Ézs 53:10-12).

Keressük ki a következő verseket! Hogyan tükrözi mindegyik *Ézsaiás próféta könyve* 53. fejezetének központi üzenetét?

Zsolt 32:1-2 _____

Róm 5:8 _____

Gal 2:16 _____

Fil 3:9 _____

Zsid 2:9 _____

1Pt 2:24 _____

Mit íránk le, ha valaki megkérne, hogy egyetlen bekezdésben foglaljuk össze Ézs 52:13-53:12 szakaszának jó hírét?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Krisztus a saját testében vitte fel a bűneinket a fára... Mi lehet a bűn, ha halandó lény nem képes engesztelést szerezni érte? Milyen lehet az átka, ha egyedül Isten képes azt kimeríteni? Krisztus keresztje mindenki előtt bizonyítja, hogy a bűn zsoldja halál... Vajon létezik olyan erős és megbabonázó hatalom, ami foglyul ejti az erkölcsi érzéket és Isten Lelkének késztetése ellen tüzeli” (Ellen G. White: *Our High Calling*, 44. o.)?

„Isten egyszülött Fiának halála volt az, aminek fel kellett magasztalnia Isten kormányzásának törvényét. Krisztus elhordozta a világ bűneinek terhét. Jólétünk egyedüli biztonsága Isten Fiának testtelételeiben és halálában van. Krisztus azért tudta elviselni a szenvedéseket, mert isteni erő támogatta életútján. Azért tudott állhatatos maradni, mert a hűtlenségnek vagy bűnnek nyoma sem volt meg Benne. A jogos büntetést elhordozva diadalt aratott az ember érdekében. Örök életet biztosított számára, s eközben felmagasztalta és dicsőségessé tette a törvényt” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*. 1. köt. Budapest, 1999, Advent Kiadó, 280-281. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Ézs 53:7-9 szakasza leereszkedik a mélységbe: a Szolga halálához és temetéséhez. Mennyi teljesedett ezekből a versekből Jézus élete végén (Mt 26:57-27:60; Mk 14:53-15:46; Lk 22:54-23:53; Jn 18:12-19:42)?
- 2) Vessünk még egy pillantást az utóbbi Ellen G. White-idézetre, ami arról szól, hogy Krisztus halála felmagasztalta a törvényt! Mit jelent ez? Hogyan értsük azt, hogy az Ő halála bizonyítja a törvény állandóságát?

ÖSSZEFOGLALÁS: Ézsaiás beszámolt Isten Szabadítójának születéséről, személyéről és életpályájáról, végül rámutatott a legfőbb tragédiára, ami reményt ad nekünk: az Úr Szolgája azért jött, hogy elérje, megmentse és meggyógyítsa az elveszetteket, így minket is. Önként vállalta helyettünk a szenvedést és a büntetést.

ÖLBÉY IRÉN:
ELÉG NEKED AZ ÉN KEGYELMEM

2Kor 12:9

Ki szerethet még fényesebben?
Elég neked az én kegyelmem.

Mindegy, hol élsz, ha lapp-kunyhóban
s körötted hat öles hó van,

ha a homokos Szaharában
s körötted sorvasztó nyár van,

s olyan mindegy, sovány vagy gazdag,
kalászt nyújt neked is az asztag:

a kegyelemmel énekelve
indulsz új harcra, győzelemre.

Lázadban és gyöngeségedben
elég neked az én kegyelmem.

A sátán angyalai ellen
elég neked az én kegyelmem.

Ha tövis lángol is testedben,
elég neked az én kegyelmem.

Elég neked az én kegyelmem,
mert a kegyelem mérhetetlen.

A szeretet háborúja

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Ézsaiás 55; 58

„Ha odaadod utolsó falatodat az éhezőknek, és az elepedt lelkűt megelégteted: feltámad a setétségben világosságod, és homályosságod olyan lesz, mint a dél” (Ézs 58:10).

A nebraskai Lincolnban élő zsidó kántor és a felesége fenyegető, trágár telefonhívásokat kapott. Értesültek róla, hogy a Ku Klux Klán amerikai gyűlöletszervezet egyik vezetője hívogatta őket. Feljelentették volna a rendőrségen, amikor megtudták a kilétét, viszont inkább úgy döntöttek, hogy egészen más módon kezelik a helyzetet. Amikor kiderült, hogy a zaklató mozgássérült, vacsorát készítettek neki, és bekopogtattak az ajtaján. A férfi szóhoz sem jutott a megdöbbenéstől. A gyűlölete megolvadt a szeretetüktől. A házaspár többször meglátogatta a férfit, egyre mélyült a barátságuk. Idővel még azt is fontolgatta, hogy felveszi a zsidó vallást!

„Nekem az olyan böjt tetszik, amikor leoldod a jogsztalanul fölrakott bilincseket, kibontod a járom köteleit, szabadon bocsátod az elnyomottakat, és összetörsz minden jármot! Oszd meg a kenyeredet az éhezővel...” (Ézs 58:6-7, RÚF)! Érdekes módon a lincolni házaspár úgy böjtölt, hogy megosztották az ételüket az éhes elnyomóval, így tudták őt megszabadítani az igazságtalan előítélet kötelékeitől.

Tanuljunk többet erről a fontos lelki elvről, amit Ézsaiás próféta mutatott be!

VÁSÁROLNI - INGYEN (ÉZS 55:1-7)?

Olvassuk el ezt a verset: *„Ti szomjazók mind, jöjjetek vízért, még ha nincs is pénzetek! Jöjjetek, vegyetek és egyetek”* (Ézs 55:1, RÚF)! Milyen ellentmondást fedezünk itt fel?

Tegyük fel, hogy ételt készítünk össze és kiállunk egy nagyváros utcájára, majd megszólítjuk az éhezőket, a hajléktalanokat: „Te, akinek nincs pénzed, gyere, vegyél és egyél!” Hogyan vehetne, akinek nincs pénze? Ha viszont még hozzátesszük, amit Ézsaiás is mondott: *„nem pénzért és nem fizetségért”* (Ézs 55:1, RÚF), akkor egyértelműbbé válik az üzenet. A próféta könyörög az embereknek, hogy fogadják el a bűnbocsánatot ingyen (Ézs 55:7). A *venni* szó azonban azt hangsúlyozza, hogy értékes, amit Isten felkínál mindenkinek, amivel biztosítja a szükségleteiket, megadja amire vágnak. Az elfogadásához egyfajta tranzakcióra (valamilyen érték átruházására) van szükség. Isten ingyen kínálja a bűnbocsánatot a népével kötött szövetségi kereteken belül, de nem azért, mintha neki az semmibe nem került volna: a Szolgája rettenetes, véres árat fizetett érte. Mi ingyen kaphatjuk, Ő viszont felmérhetetlen árat fizetett érte.

Mi volt a megváltásunk ára (lásd 1Pt 1:18-19)?

Az Újszövetséghez viszonyítva Ézsaiás hogyan közelíti meg a megváltás kérdését (Ef 2:8-9)?

Nem cselekedetek által volt lehetőség a megigazulásra az „Ószövetség” idején, és nem kellett azt felváltania a kegyelem általi megigazulásnak az „Újszövetségben”! Mindig csak egyetlen út vezetett a megváltáshoz, attól az időtől fogva, hogy Isten Szabadítót ígért Ádámnak és Évának (1Móz 3:15) - kegyelemből, hit által (Ef 2:8). *„Isten kegyelmi ajándéka pedig örök élet a mi Urunk Jézus Krisztusban”* (Róm 6:23). Az emberek már mindenféle úton próbáltak eljutni az üdvösségig, az ókori Gilgamestől kezdve, aki hősiestetteket hajtott végre az örök életet keresve, mindhiába, egészen a reinkarnációban hívó mai színészekig, de minden eredménytelennek bizonyult. Ezért kell mindenkinek tudnia Jézusról és arról, hogy mit tett értünk a kezeszten!

Az üdvösség ingyen van abból a szempontból, hogy semmivel sem dolgozhatunk meg érte. A saját tetteink sosem elegendőek ahhoz, hogy megmentsenek bennünket! Mégis mindenünk rámehet! Mit jelent ez (lásd például Mt 10:39; Lk 9:23; 14:26; Fil 3:8)?

ISTEN GONDOLATAI ÉS ÚTJAI (ÉZS 55:6-13)

Miért mondja Isten, hogy az Ő gondolatai és útjai magasabbak a miénknél, „amint magasabbak az egek a földnél” (Ézs 55:8-9)? Mit érthet ez alatt?

Kétség sem fér hozzá, hogy számunkra Isten útjai valóban kifürkészhetetlenek, hiszen Ő olyan világegyetemet teremtett, amelyben még a legegyszerűbb dolgok is az elménk számára felfoghatatlan rejtélyeket takarnak. Ezért tehát könnyebben, alázattal el kellene fogadnunk tőle a segítséget, tudva, hogy Ő végtelenül hatalmasabb nálunk! (Lásd Ézs 57:15 versét!)

Olvassuk el Ézs 55:6-9 szakaszát! Milyen szövegkörnyezetben mondja az Úr, hogy az Ő gondolatai és útjai magasabbak? Mit tesz, amit annyira nehezen tudunk felfogni?

Kétségtelen, hogy a világegyetem összes nagy talánya között az üdvösség terve az egyik legnagyobb, aminek a rejtélyét aligha foghatjuk fel! (Lásd Ef 6:19 versét!) A világmindenség Teremtője olyan mélyre hajolt, hogy emberi ruhát vett magára. Fáradsággal és szenvedéssel teli életet élt, csak azért, hogy meghaljon értünk bűnért való áldozatként, mert csak így tudott megbocsátást szerezni nekünk, illetve így részesíthetett bennünket olyan igazságos kegyelemben, ami örökre lenyűgözi majd a teremtményeit.

„Angyalok vágnak arra, hogy beletekinthessenek a megváltás tervébe. Ez lesz majd a megváltottak tudománya és éneke az örökkévalóság szüntelen korszakain át. Vajon nem méltó arra, hogy most is arról elmélkedjünk és azt tanulmányozzuk?...

Kimeríthetetlen ez a téma! A szorgalmas kutató elméjét lefoglalja majd Krisztus testet öltésének, bűnért való áldozatának és közbenjárói munkájának kérdésköre, amíg csak idő az idő. A mennyben eltöltött megszámlálhatatlanul sok év után pedig kijelentjük, hogy »nagy a kegyesség titka« (1Tim 3:16, ÚRK)” (Ellen G. White: *My Life Today*. 361. o.)!

Gondoljunk rossz dolgokra, amelyeket eddig elkövettünk: azokra, akiket megbántottunk, a bántó szavakra, amiket szóltunk, arra, ahogyan eddig csalódást okoztunk másoknak, nem is szólva önmagunkról! Mindezek ellenére bocsánatot kaphatunk Jézus által, és már ebben a pillanatban tökéletesen, megigazultan állhatunk meg Isten színe előtt! Mi ez, ha nem rejtély?

A BÖJT (ÉZS 58:1-8)

Mire utal a „böjt” Ézs 58:3 versében?

Ez minden bizonnyal az engesztelés napjának böjtje, az egyetlen böjt, amit Isten megparancsolt (3Móz 16:29, 31; 23:27-32). Ezt erősíti meg Ézs 58:3 verse azzal a kifejezéssel, hogy „gyötörjük magunkat” (RÚF), ami párhuzamos Mózes harmadik könyvének kifejezésével. Az önmagunk megalázása/az önsanyargatás az önmegtagadás különféle formáira, így a böjtölésre is utal (vö. Zsolt 35:13; Dán 10:2-3, 12).

Az engesztelésnap környezet magyarázza, miért parancsolja meg Isten, hogy „*mint trombita emeld fel hangodat*” (Ézs 58:1). A koskürtöt, a sófárt fújták meg az engesztelési ünnep előtt tíz nappal, megemlékezésként vagy emlékeztetőként (3Móz 23:24). Továbbá minden ötvenedik évben azon a napon kellett kihirdetni a szabadság jubileumi évét (3Móz 25:9-10; vö. Ézs 27:13).

Olvassuk el Ézs 58:3-7 részét! Mi miatt panaszkodik nekik az Úr? Mi a baj a „böjtölésükkel”?

Úgy tűnik, a nép azt várta, hogy az Úr megdicséri őket „kegyességükért”. Természetesen éppen fordítva volt! Az engesztelés napján az önmegtartóztatással a hálájukat és az iránta való hűségüket kellett kifejezni, amikor a főpap Isten színe elé ment, hogy megtisztítsa a szentélyt, és így megtisztítsa őket is azoktól a bűneiktől, amelyeket már megbocsátott nekik az Úr (Mózes harmadik könyve 16. fejezet; vö. a 4. fejezettel). A tetteiket az Isten iránti hálának kellett volna vezetnie, mert megmentette őket az engesztelés napján, és nem annak, hogy az Úr elismerje az ő „kegyességüket” és „áhítatukat”! Elvégre a nép bűne szentségtelenítette meg Isten szentélyét. Vérrrel kellett azt megtisztítani, *azért, amit ők tettek*.

Ezeknek az igeszakaszoknak az egyik legfőbb tanulsága a pusztaság és a Krisztus követése közötti különbség. Milyen különbséget veszünk itt észre? Vajon azt hisszük, a vallási szertartásaink valamilyen módon mutatják, hogy mi valóban azt tesszük, amit az Úr kér tőlünk? Hogyan leselkedik ránk ez a veszély egyénileg is?

A MEGFELELŐ BÖJT (ÉZS 58:1-12)

A trombitászó arra emlékeztette Isten népét, hogy tíz nap múlva, az engesztelés napján az Urat nyilvánítják a Királyuknak, és alázatos önmegtagadásukkal megerősítik iránta a hűségüket. Azonban a próféta is felemeli a hangját, mint a trombitászó, hogy kijelentse: a nép Isten ellen lázadt (Ézs 58:1).

Olvassuk el Ézs 58:6-12 szakaszát! Mit tart Isten valódi önmegtagadásnak? Elvégre mi nehezebb: kihagyni pár étkezést, vagy arra fordítani a saját időnket és pénzünket, hogy enni adjunk a hajléktalanoknak a városban? Milyen elv mutatkozik meg e tettek mögött? Milyen szempontból képezik az igazi vallás alapját ezek a tettek?

Bárki lehet vallásos. Mindenki részt vehet vallási szertartásokon, akár helyes szertartásokon is, a jó időben, minden megfelelő alkotóelemmel. Az Úr viszont nem csak ezt akarja. Tekintsünk Jézus életére! Bármennyire hűen követte is kora vallási szokásait, az evangélisták sokkal többet írtak a szükségben levők iránti kegyelméről, a gyógyításairól, az emberek táplálásáról és a bűneik megbocsátásáról, mint a szertartások iránti hűségéről.

Az Úr olyan egyházat és népet keres, amelyik hirdeti az igazságot a világnak. Mi vonzza jobban az embereket Jézus igazságához: ha szigorúan betartjuk az étkezi szabályokat, vagy ha készségesen segítünk az éhezőknek? Ha feszesen ragaszkodunk a szombati pihenéshez, vagy ha hajlandók vagyunk a szükségben levők kisegítésére szálni az időnkből és energiánkból?

Olvassuk el Mt 25:40 és Jak 1:27 verseit! Mit üzennek nekünk ezek az igék?

Nézzük meg *Ézsaiás próféta könyve* 58. fejezetében, milyen áldásokat ígér Isten azoknak, akik készek szolgálni a kevésbé szerencsés helyzetben levőknek! Mit mond itt nekünk az Úr? Vajon azt ígéri, hogy természetfeletti közbelépésre számíthatunk az életünkben, ha ilyesmit teszünk? Vagy inkább arról van szó, milyen természetes áldásokkal jár, ha önmagunkból adunk másoknak, ahelyett, hogy önzőek és kapzsiak volnánk, csak magunkkal törődnénk? Magyarázzuk meg a válaszukat!

A NEKÜNK ADOTT IDŐ (ÉZS 58:13-14)

Miért tárgyalja Ézsaiás a szombat kérdését Ézs 58:13-14 szakaszában? Milyen kapcsolatban áll az a korábbi versekben említett engesztelési ünnepel?

Az évenként sorra kerülő engesztelési nap egy szombat volt. Ez a különleges, szertartásos szombat hasonlított a heti szombathoz abban az értelemben, hogy tilos volt mindenféle munka végzése akkor (3Móz 23:27-32). Az volt a szabály, ahogyan azt a korai hetednapos adventisták is felismerték, hogy az engesztelési ünnep ideje estétől estéig tartott (3Móz 23:32). Ezek szerint a heti szombattal is így kell lennie. Ézs 58:13-14 része elsődlegesen az engesztelési ünnep szombatjára vonatkozik, annak a heti szombatra is alkalmazhatónak kell lennie.

Olvassuk el Ézs 58:13 versét! Milyen legyen a szombat? Hogyan válhat olyan élménnyé, mint amiről ez a vers ír? Miért legyen a szombat olyan, amilyennek ezek a versek bemutatják?

Ézsaiás próféta könyve 58. fejezete három fő témával foglalkozik: az önmegtagadással, a jótékonysággal és a szombattal.

Milyen kapcsolat van ezek között? Először is, mind a három Istenre összpontosít, az Ő fontossági sorrendjét tartja számon és segít felismerni, hogy tőle függünk. Másodsor, az emberek mind a három dolgot gyakorolva a szentség felé törekednek, ha követik Istent (lásd 3Móz 19:2), aki Krisztus alakjában megalázta magát (Fil 2:8), önfeláldozó jóságáról tett bizonyosságot (Jn 3:16) és megpihent a munkájából a teremtés hete végén (1Móz 2:2-3; 2Móz 20:11).

Vessünk egy pillantást az önmegtagadás, a jótékonyság és a szombat közötti egyéb összefüggésekre, amelyeket *Ézsaiás próféta könyve* 58. fejezetében látunk! Jót tesz az embernek a heti fáradozás alól való szombati szabadság, mert így felüdülhetünk (2Móz 23:12; Mk 2:27). Jézus bemutatta, hogy helyén való dolog szombaton jót tenni (Mk 3:1-5; Jn 5:1-17). A valódi szombatünneplés örömet okoz (Ézs 58:14) és mások javát keresi (Ézs 58:10-11). Mit kell tenni, hogy mi is tapasztaljuk ezeket az áldásokat?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Senki sem gyakorolhat igazán jótékonyt az önmegtágadás nélkül. Csak egyszerű, önmegtágadó és szigorúan takarékos étellel tudjuk elvégezni a Krisztus képviselőiként részünkre kijelölt munkát. Az önteltséget és a világi becsvágyat ki kell űznünk a szívünkéből. Minden munkánkban a Krisztus életében megnyilvánuló önzetlenség elvét kell megvalósítanunk. Otthonunk falain, a képeken, a bútorokon ez legyen olvasható: »A szegény bujdosókat vidd be házádba!« Ruhásszekrényeinken ezt a feliratot kell látnunk, mintha Isten ujjával íródott volna: »A mezítelent ruházd fel!« Az ebédlőben, a gazdagon megterített asztalon ez álljon: »Oszd meg kenyeredet az éhezővel!« (Ézs 58:7, RÜF)” (Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnymán*. Budapest, 1998, Advent Kiadó, 139. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Vizsgáljuk meg azt a kérdést, amit Ézsaiás tett fel kora népének! „Miért adtok ki pénzt azért, ami nem kenyér, és gyűjtött kincseteket azért, ami meg nem elégíthet” (Ézs 55:2)? Mennyiben tesszük mi is ugyanezt, azaz dolgozunk olyanért, ami nem elégít meg? Miért olyan könnyű beleesni ugyanebbe a csapdába?
- 2) Ha az önmegtágadás, a jótékonyt és a szombat fontos volt Ézsaiás idejében az engesztelési ünnepen, akkor a végidei engesztelési napon (Dán 8:14) is ugyanolyan jelentősége lesz mindennek, amikor Krisztus második adventjekor Isten jubileumi harsonája a végső szabadságot fogja hirdetni (1Kor 15:52; vö. 3Móz 25:9-10)? Magyarazzuk meg a válaszunkat!
- 3) Beszéljünk a csoportban a szombatünneplésről! Mit érthet Ézsaiás azon, hogy ne a saját kedvünkre igyekezzünk tenni azt, mégis „gyönyörűségnek” hívjuk (Ézs 58:13)? Hogyan lehetséges egyszerre mindkettő? Tartsuk észben az 58. fejezet teljes szövegkörnyezetét!

ÖSSZEFOGLALÁS: Ézsaiás próféta könyve 55. és 58. fejezetében a próféta könyörög a népnek, hogy ne a saját fejük után menjenek, hanem forduljanak Istenhez, aki sokkal magasabb rendű boldogságot akar nekik adni. Irgalmasan megbocsát, majd azt szeretné, hogy cserébe ők is irgalmasok legyenek, összhangban az engesztelési ünnep és a szombat lelkületével, mert Isten bűnbocsánati ajándéka átformálja a szívet, ha őszintén elfogadják azt.

PÁSKULYNÉ KOVÁCS ERZSÉBET: VÁGYÓDÁS

Elmondom neked,
hogy hívogat a távol,
bejárni messzi földeket.
Elmondom, tudjad,
hogy nyugtalan szívem,
úgy vágyik látni
egy régi helyet.
Istállót, jászlat,
meghajlott gerendát,
megbarnult követ,
szűk bejáratot;
levegőt szívni
a múlt jó ízén át,
édes permetet,
szénaillatot.

- Elmondom, hogy
álmaim egén ott
fényes csillag ragyog
úgy, mint régen is.
Millió szív sugara tetézi
az éjszaka ezer fényeit.

- Bársony-sötét
terül el a tájon,
könnyű lepel fűszálak felett;
és csend, és béke,
mennyei áhítat,
simogató angyali énekek.

- Oda vágyik pihenni a szívem,
világ zajától
messzi csendbe hullni.
A názáreti csillagos ég alatt
a megváltás titkát megérteni.
Jézus karjába
belesimulni és meggyógyulni.

Népek reménysége

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Ézsaiás 59; 60:1-2; 61

„Világosságodhoz népek jönnek, és királyok a rád ragyogó fényhez” (Ézs 60:3, RÚF).

„Krisztus iskolájában kell tanuljunk! Egyedül csak az Ő igazságossága tehet alkalmassá a kegyelem szövetségének áldásaira. Már régen vágyunk rá, hogy részesüljünk ezekből az áldásokból, és igyekeztünk is elnyerni azokat. Ám nem sikerült, mert dédelgetjük a gondolatot, hogy valamivel méltóvá tehetjük magunkat azokra. Nem fordítottuk el a tekintetünket önmagunkról, abban a hitben, hogy Jézus az élő Üdvözítő. Nem szabad azt gondolnunk, hogy a saját érdemeink váltanak meg minket! Krisztus irgalma az üdvösségünk egyetlen reménysége. Az Úr megígérte a prófétáján keresztül: »Hagyja el útját a bűnös, és gondolatait az álnok ember! Térjen az Úrhoz, mert irgalmaz neki, Istenünkhöz, mert kész megbocsátani« (Ézs 55:7, RÚF). A hit kérdésében a pusztá ígéletben kell hinnünk, ne az érzéseinkre hallgassunk! Ha teljes mértékben megbízunk Istenben, ha kizárólag Jézus érdemeire hagyatkozunk, a Megváltóra, aki megbocsátja a bűneinket, akkor minden segítséget megkapunk, amire csak vágyunk” (Ellen G. White: *Faith and Works*. 36. o.)!

Ezen a héten Ézsaiás próféta írásából még többet megtudhatunk erről a nagyszerű igazságról.

A BŰN HATÁSAI (ÉZSAIÁS 59)

Ézs 58:3 versében a következőt kérdezi Istentől a nép: „Mért böjtölünk és Te nem nézed, gyötörjük lelkünket és Te nem tudod?”

Ezzel szemben Ézs 59:1 versében a próféta mások kérdésére felel: „Íme, nem oly rövid az Úr keze, hogy meg ne szabadíthatna, és nem oly süket az ő füle, hogy meg nem hallgathatna”. Isten képes megmenteni minket, és meg is hallgat, de ha nem tenné, annak valami oka van.

Olvassuk el Ézs 59:2 versét! Milyen választ kapunk itt Ézs 59:1 kérdésére?

Isten úgy döntött, hogy „nem hallgatja meg” népét, nem mintha nem akarná, hanem mert „*a ti vétkeitek választanak el titeket Istenetektől*” (Ézs 59:2). A Bibliában ez az egyik legeggyértelműbb kijelentés arról, hogyan hat a bűn Isten és az emberek kapcsolatára. Ézsaiás az 59. fejezet hátralevő részében ezt a gondolatot fejti ki. Ezt láthatjuk az emberi történelem egészében: a bűn tönkretelheti az Úrral való kapcsolatunkat, az örök veszтүnket okozva. Nem azért, mintha eltávolítaná tőlünk Istent, hanem azért, mert minket fordít el tőle.

Olvassuk el 1Móz 3:8 versét! Hogyan szemlélteti ez a példa a fenti bekezdésben foglalt elvet?

A bűn elsősorban Isten elutasítását és a tőle való elfordulást jelenti. Tulajdonképpen öngerjesztő hatással bír, mert nemcsak elfordulunk Istentől, ha vétkezünk, hanem annak a lépésnek a *következtében* a bűnös még inkább távolodik az Úrtól. A bűn választ el bennünket Istentől, nem mintha Ő nem menne a bűnös után (a Biblia tulajdonképpen másról sem szól, csak arról, hogy Isten a bűnösök után megy), hanem a bűn miatt mi utasítjuk el a közeledését. Ezért olyan fontos, hogy ne tűrjünk meg bűnt az életünkben!

Mennyire valóságos a szakadék, ami a bűn miatt tátong Isten és ember között? Hogyan tapasztaltuk már ezt? Mi lehet az egyetlen megoldás erre a problémára?

KI NYER BŰNBOCSÁNATOT (ÉZS 59:15-21)?

Ézsaiás próféta könyve 59. fejezete megdöbbentő képet fest a bűn problémájáról. Szerencsénkre a Biblia emellett a megváltás reménységét is feltárja. Kezdsenek az az első kérdés, hogy hányan követtek már el bűnt közülünk? A Biblia egyhangú állítása: mindannyian. Így az üdvösségnek nem a bűntelenségen, hanem a megbocsátáson kell alapulnia (Jer 31:34)! Pál egyetért ezzel. Mindannyian követtünk el bűnt (Róm 3:9-20, 23), így ezen az alapon nem különböztethetünk meg senkit sem (Róm 3:22). Csak akkor nyilváníthatja igaznak az ítélet a megigazultakat, ha hittel elfogadják Isten igazságának ajándékát, Krisztus áldozata által.

Olvassuk el Róm 3:21-24 szakaszát! Mit mondanak ezek a versek az üdvösségről? Milyen reményt kínálnak az ítéletre nézve?

A legtöbben azt gondolják, hogy az ítéletben ez a kérdés: ki követett el bűnt? Csakhogy nem ezt a kérdést kell feltennünk, hiszen mindenki vétkezett. Ezért inkább a következőt kérdezzük: ki nyer bűnbocsánatot? Isten igaz módon jár el, amikor „*igazzá teszi azt is, aki Jézusban hisz*” (Róm 3:26, RÚF). Az ítélet során az a döntő kérdés, hogy ki kapott és kap továbbra is bűnbocsánatot a Jézusba vetett hit által? Valóban a tetteink alapján lesz az ítélet, de nem abban az értelemben, hogy a saját cselekedeteink mentenének meg minket. Ha így lenne, akkor hiábavaló volna a hit (Róm 4:14). A tetteink inkább azt mutatják meg, hogy valóban üdvösségre jutottunk-e (Jak 2:18).

Miért nem vagyunk képesek megváltani önmagunkat a tetteinkkel sem most, sem az ítélet során (lásd Róm 3:20, 23)?

Túl késő van már ahhoz, hogy a jó cselekedetek, avagy a törvény betartása megválthatna bárkit is. A bűnös világban nem az a törvény szerepe, hogy üdvözítsen, hanem a bűnre kell rámutatnia. „...*a szeretet által munkálkodó hit*” (Gal 5:6) mutatja meg, hogy az embernek van-e élő hite Jézusban (lásd még Jak 2:26). Ezzel a szeretettel pedig Isten Lelke tölti el a szívünket (Róm 5:5). A cselekedetek az üdvözítő hit külső, emberi megnyilvánulásai. Ennek értelmében a valódi keresztényi élet során azzal fejezzük ki a hitünket, ha naponként az Úrnak szenteljünk magunkat, és ez a törvény iránti engedelmisségen mutatkozik meg. Isten az ítéletben a hit bizonyítékaként használja fel a tetteket, mert más nem képes úgy olvasni a hit gondolataiban, mint Ő. A megtértek esetében viszont az ítéletnél csak a megtérés utáni cselekedetek jönnek számításba, amikor Krisztus és a Szentlélek jelenléte tölti be az életüket. A Bárány vére addigra már elmosta a megtérés előtti életük bűneit (lásd Róma 6. fejezet).

EGYETEMES FELSZÓLÍTÁS (ÉZS 60:1-2)

Miről szól Ézs 60:1-2 szakasza? Mit látunk itt, ami az egész Bibliában előbukkan? Milyen reményt kínál ezáltal Isten?

Ézs 60:1-2 részében azt látjuk, hogy a fogság után Isten megszabadítja a népet. Ezt azzal a képpel fejezi ki, hogy fényt hoz elő a sötétségből, illetve előre mutat a Krisztusban található üdvösség végső beteljesedésére.

Kinek a világosságához jönnek a nemzetek és a királyok Ézs 60:3 versében?

Az itt használt héber szó nőnemű alakja egyes számban jelenik meg (lásd még Ézs 60:1-2). „Siont” nőként jeleníti meg a szakasz, amint az előző fejezet vége is (Ézs 59:20). Tehát a sötétbe borult földről az emberek Sionhoz fognak térni. Isten dicsőségének fénye vonzza majd őket, ami a hegy fölé emelkedik (Ézs 60:2). „Isten arra szólítja Siont, hogy lépjen be a világosságba, amit neki ad, majd pedig figyelje meg, mennyi nép gyülekezik a fény köré és cselekedjen” (J. Alec Motyer: *The Prophecy of Isaiah: An Introduction and Commentary*. 494. o.). Figyeljünk fel arra, hogy bár Sion Jeruzsálemnek felel meg, inkább az emberekre terelődik a hangsúly, nem pedig a város tényleges helyére! *Ézsaiás próféta könyvének* 60. fejezete tovább fejtegeti az első három versben bemutatott témát: A világ népeit vonzza Jeruzsálem, amely Isten dicső jelenléte miatt áldott.

Mennyiben hasonlít ez a prófécia ahhoz a szövetségi ígérethez, amit Isten Ábrahámnak adott (1Móz 12:2-3)? Nem ugyanazt mondja mindkettő?

Istennek egyetemes szándéka volt Ábrahámmal és a leszármazottaival, amikor kiválasztotta őket: Ábrahámon keresztül áldja meg a világ összes családját (1Móz 12:3; 18:18; 22:18). Így ennek a szövetségnek az volt a célja, hogy Ábrahám által kössön az egész emberiséggel szövetséget. Ő és a leszármazottai lesznek azok a csatornák, amelyeken át Isten kinyilatkoztatásokat küld a világnak. Ézsaiás igyekezett visszaterelni a népet ősi, egyetemes kiterjedésű céljához. Az igaz Isten képviselőiként nemcsak önmagukért, hanem az egész világért felelősek voltak. Tárt karokkal kellett volna fogadniuk az Istent kereső idegeneket (lásd még Ézs 56:3-8), hiszen a templomát „*imádság házának fogják majd nevezni, minden nép számára*” (Ézs 56:7, RÚF)!

Ennek fényében hogyan értelmezzük a Hetednap Adventista Egyház szerepét, vagy konkrétabban a saját szerepünket ebben az egyházban?

„AZ ÚR JÓKEDVÉNEK” ESZTENDEJE (ÉZS 61:2)

Ki beszél Ézs 61:1 versében?

Isten Lelke a felkent személyen van, ami azt jelenti, hogy ő egy messiás vagy a Messiás. Feladatáról így szól: „*a szegényeknek örömet mondjak; elküldött, hogy beköszömm a megtört szívűeket, hogy hirdessek a foglyoknak szabadulást, és a megkötözötteknek megoldást*” (Ézs 61:1). Hogy hangzik ez? Vessük össze ezt a részt Ézs 42:1-7 szakaszával, amely igencsak hasonló módon jellemzi Isten Szolgáját! Ézs 61:2 verse „*az Úr jókedvének*” esztendejéről beszél. A Dávid házából származó Királyként és Szabadítóként felkent Messiás az isteni öröm évét hirdeti, amikor szabadon engedi az embereket. Vessük ezt össze 3Móz 25:10 versével, ahol Isten megparancsolja az izraelitáknak, hogy hirdessenek szabadságot az ötvenedik évben, ami szent: „*Legyen az nektek örömnép: hadd jusson hozzá újra mindenki a birtokához, és hadd térjen vissza mindenki a nemzetségéhez*” (RÚF). Ez azt jelenti, hogy visszanyerik a földjüket és a szabadságukat, akik rákényszerültek, hogy eladják a családjuk földjét, vagy akiknek szolgasorba kellett lépni, ha túl akarták élni a nehéz időket (3Móz 25:25-55). Az engesztelés napjának kürtszavával kezdődött az örömnép éve (3Móz 25:9). *Ézsaiás próféta könyve* 58. fejezetével kapcsolatban már említettük ezt az igeszakaszt. Ézs 61:2 versében „*az Úr jókedvének*” esztendeje az örömnép éve, de ez nem csupán *Mózes harmadik könyve* 25. fejezetének megtartását jelenti. Ezt az évet a Messiás, a Király jelenti be, amikor megmutatja magát a felszabadítás és a helyreállítás szolgálatával. Van itt némi hasonlóság egyes ókori mezopotámiai uralkodókkal, akik úgy mutattak példát a jótékonyásra, hogy uralkodásuk első éveiben elengedték a tartozásokat. A Messiás szolgálata messze túlmutat *Mózes harmadik könyve* 25. fejezetén. Nemcsak szabadulást hirdet a foglyoknak, hanem be is köti a megtört szívűeket, megvigasztalja a gyászolókat és helyreállítja őket (Ézs 61:1-11). Az „*Úr jókedvének*” esztendeje mellett „*Istenünk bosszúállásának napját*” is bejelenti (Ézs 61:2, RÚF).

Mikor teljesedett be Ézsaiás próféciája (Lk 4:16-21)? Hogyan tett eleget ennek Jézus a szolgálata során? Tegyük fel önmagunknak a következő fontos kérdést is! Bűnös emberként Jézust kell képviselnünk a világban. Mi mindent tesz a Messiás Ézs 61:1-3 része szerint, amit nekünk is cselekednünk kell? Hogyan valósíthatjuk meg mindezt a gyakorlatban?

ISTENÜNK BOSSZÚÁLLÁSÁNAK NAPJA (ÉZS 61:2)

Ézsaiás próféta könyve 61. fejezete szerint miért hirdeti a Messiás a jó hírek között Isten bosszúállásának napját? Mikor teljesedik ez a prófécia?

Amikor Názáretben járt Jézus, a Messiás, egészen addig a részig olvasta fel Ézsaiás 61. fejezetét, hogy „hirdessem az Úr jókedvének esztendejét” (Ézs 61:2; Lk 4:19). Majd megállt és azt mondta: „Ma teljesedett be ez az Írás a ti hallástokra” (Lk 4:21). Szándékosan nem olvasta fel ugyanannak a versnek a következő szavait: „Istenünk bosszúállásának napját” (Ézs 61:2). Jó hírt hozó, szabadulást és vigasztalást jelentő szolgálatával elkezdte ugyan kiszabadítani a foglyokat Sátán zsarnoki uralma alól, de a bosszúállás napja még nem érkezett el. Máté 24. fejezetében (vö. Márk 13. fejezetével és Lukács 21. fejezetével) megjövendölte a tanítványainak, hogy a jövőben jön majd az isteni ítélet. Ézsaiás próféta könyve 61. fejezetében Isten bosszúállásának napja „az Úrnak nagy és rettenetes napja” (Jóel 2:31; Mal 4:5). Akkor teljesedik be, amikor Krisztus visszajön megszabadítani a földet az igazságtalanságtól, legyőzve az ellenségeit és szabadon engedve népe elnyomott maradványait (Jelenések 19; vö. Dán 2:44-45). Krisztus már bejelentette „az Úr jókedvének esztendejét”, de az csak a második adventjekor teljesedik be.

Hogyan értelmezzük azt, hogy a szerető Isten bosszút is ígér? Vajon összefér ez a kettő? Vagy pedig a bosszú éppenséggel a szeretet megnyilvánulása? Ha igen, akkor hogyan? Magyarázzuk meg a válaszunkat!

Jézus azt mondta, hogy tartsuk oda a másik arcunkat is a bántalmazónak (Mt 5:39). Másutt azonban egyértelműen tanította, hogy majd végső igazságot fog szolgáltatni és büntetésre is lehet számítani (Mt 8:12). Pál szintén leírta, hogy „senki senkinek rosszért rosszal ne fizessen” (1Thessz 5:15). Ugyanakkor azt is kijelentette, hogy amikor az Úr megjelenik az égben tűznek lángjában, „bosszút áll azokon, akik nem ismerik az Istent” (2Thessz 1:8). Végtelen bölcsességében és kegyelmében egyedül az Úr képes egyszerre igazságot szolgáltatni és bosszút állni, teljes egészében igazságosan. Az emberi igazságszolgáltatás és bosszúállás emberi hibákkal, hiányosságokkal és következtelenségekkel társul. Isten igazságának azonban természetesen nincs ilyen korlátja.

A következő esetek közül melyikben akarnád inkább, hogy megbüntessék a gonosztett elkövetőjét? 1) Aki azt bántotta, akit nem szeretsz, vagy 2) aki annak ártott, akit szeretsz?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 336-339. o.; *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 188-194. o.

„Jézus úgy állt az emberek előtt, mint a Reá vonatkozó jövendölések élő értelmezése. Magyarázta a felolvasott igéket, beszélt a Messiásról, mint az elnyomottak, a foglyok szabadítójáról, a betegek gyógyítójáról, a vakok szemének megnyitójáról, arról, aki az igazság világosságát árasztja a világra. Megnyerő modora és szavainak csodálatos jelentősége olyan erővel ragadta meg hallgatóit, amelyet még sohasem éreztek. Az isteni befolyás hullámai minden akadályt elsöpörtek. Mózeshez hasonlóan ők is szemlélték a Láthatatlant. Amint a Szentlélek érintette szívüket, lelkes ámmennel válaszoltak, és dicsérték az Urat” (i. m. 189. o.).

„Közeleg Isten bosszúállásának, haragja teljességének a napja. Kicsoda maradhat meg eljövételének napján? Az emberek megkeményítették szívüket Isten Lelkével szemben, de haragjának nyilai majd azon is átmennek, amin a meggyőzés nyilai nem hatolhattak át. Az Úr nemsokára felkel, hogy foglalkozzon a bűnösökkel. Vajon a hamis pásztor megvédi aznap a törvényszegőket? Kapnak-e megbocsátást azok, akik az engedetlenség útján sodródtak a tömeggel? Vajon büntelennek számítana bárki, ha azt tette, amit a többség? Olyan kérdések ezek, amelyeken a nemtörődöm, közömbös embereknek el kell gondolkozni, illetve döntést kell hozniuk azokról” (Ellen G. White: *Faith and Works*. 33. o.)!

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1) Egy hetednapi adventista lelkész tapintatosan kifejtette: szolgálata során a kirekesztő gyülekezeti tagok jelentik számára a legnagyobb gondot, akik nem akarják, hogy mások is csatlakozzanak hozzájuk. Hogyan vihetik el a „keresztények” az egész világra a szeretet, a reménység és Krisztus országának jó hírét, hogy mások is üdvözülhessenek, mielőtt eljön a vég (Mt 24:14), ha azokat sem hajlandóak elfogadni, akik erőfeszítéseket téve belépnek a gyülekezetükbe?

ÖSSZEFOGLALÁS: Isten úgy tisztítja meg az igazságtalan társadalmat, hogy eltávolítja a lázadókat és helyreállítja a maradékot, akik elfordulnak a bűneiktől, amelyek elválasztották őket tőle. Az Úr jelenléte áldásainak köszönhetően más nemzetekből is Isten népéhez térnek az emberek, hogy ők is élvezhessék Isten jókedvének idejét, amit a Messiás hirdet és hoz el.

ÖLBÉY IRÉN: MINDENNAP

Bármennyi gonddal birkózol naponta,
szakíts magadnak néhány tűnő percet,
hogy a lehúzó nyűgöktől feloldva
az adott szépségeket szemlélhessed,
mert minden szépségben teremtő láz van,
Isten ujjának forró suhanása.
Így élj az idő örvénylő titkában,
szomjas lelked a végtelenbe tárva!

A Föld újjászületése

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Ézsaiás 65:17-25; 66

„Mert én új eget, és új földet teremtek, a régre nem is emlékeznek, senkinek sem jut eszébe” (Ézs 65:17, RÚF).

Egy tizenkét éves fiú elolvasott egy csillagászatról szóló könyvet, és másnap nem akart iskolába menni. Az édesanyja elvitte a családorvoshoz, aki megkérdezte: „Billy, mi a baj? Miért nem akarsz tanulni vagy iskolába menni többet?”

„Azért doktornő - felelte fiú -, mert a csillagászati könyvben olvastam, hogy a nap majd kiég, a földön pedig minden élet megszűnik. Semminek nem látom értelmét, végül minden el fog pusztulni.”

Az édesanyja hisztérikusan kiabálta: „Ne is törődj ezzel! Ne is törődj ezzel!”

Az orvos elmosolyodott. „Billy, nem kell emiatt aggódnod - mondta -, mert mire ez bekövetkezik, már mindannyian régen halottak leszünk!”

Természetesen éppen ez az egyik probléma: végül úgyis mind meghalunk. Szerencsére nem kell halállal végződnie az életünknek! Épp ellenkezőleg! Isten életet kínál nekünk, örök életet, az újjáteremtett világban.

ÚJ ÉG ÉS ÚJ FÖLD (ÉZS 65:17-25)

Olvassuk el Ézs 65:17-25 szakaszát! Milyen helyreállítást ígér itt az Úr?

Isten új teremtést és kezdetet ígér a következő szavakkal: „Mert én új eget és új földet teremtek, a régire nem is emlékeznek, senkinek sem jut eszébe” (Ézs 65:17, RÚF). Azt ígéri, hogy „Jeruzsálemet vigasságra teremtem, népét pedig örömré” (Ézs 65:18, RÚF). Abban a városban nem lesz többé sírás (Ézs 65:19). Az emberek általában jóval tovább élnek majd száz évnél, mielőtt meghalnának (Ézs 65:20). Munkájuk és gyermekeik megmaradnak, és örömmük telik bennük (Ézs 65:21-23). Isten már azelőtt válaszol nekik, hogy hozzá kiáltanak (Ézs 65:24).

Ez igen szép kép, de miért nem így képzeljük el a végső helyreállítást, a végső reménységet?

Eddig azt látjuk, hogy az emberek sokáig élnek háborítatlanul az ígért földjén. Am ha tovább is élnek, még mindig meghalnak. Hol van a természet alapvető átváltozása, amire az új ég és az új föld teremtése után számítunk? A következő versben azonban ez áll: „A farkas a báránnyal együtt legel, az oroszlán szalmát eszik, mint a marha, és a kígyónak por lesz a kenyere. Nem árt és nem pusztít szent hegyemen senki - mondja az Úr” (Ézs 65:25, RÚF). Az oroszlánokhoz hasonló húsevő állatoknak több kell a vegetáriánus főzőtanfolyamoknál, hogy növényevőkké váljanak. Újjáteremtés szükséges ahhoz, hogy a világ visszaállhasson az eredeti ideális állapotába, amilyen azelőtt volt, hogy az Édenben felütötte a fejét a bűn. Itt *Ézsaiás próféta könyve* 65. fejezetében Isten folyamatként mutatja be az új ég és az új föld teremtését, olyan lépések sorozataként, ami Jeruzsálem újjáteremtésével kezdődik. Vessük össze *Ézsaiás próféta könyve* 11. fejezetével, ahol a Messiás igazságot hoz (Ézs 11:1-5)! Végül pedig béke lesz Isten világszéles szentségének hegyén. A 11. fejezetben használt képvilág nagyban hasonlít arra, ami a 65. fejezetben található: „Akkor majd a farkas a báránnyal lakik... az oroszlán és a hízott marha együtt lesznek” (Ézs 11:6-7, RÚF). Bár Isten szentségének hegye a jeruzsálemi Sion hegygel kezdődik, az csak az előképe, a jelképe annak, amit az Úr ígér megváltott népének az új világban.

Tegyük fel, hogy a legtöbben hatvan, hetven, kilencven vagy száz évnél is tovább, akár egymillió évig élünk! Miért nem oldaná meg még ez sem az emberiség alapvető problémáját? Miért van az, hogy egyedül az örök élet a válasz a legmélyebb emberi szükségleteinkre?

ISTEN „MÁGNESE” (ÉZS 66:1-19)

Olvassuk el Ézs 66:1-19 szakaszát! Mi az alapvető üzenete ennek a résznek, ha gondolunk arra a korra, amelyben a próféta írt?

A prófétán keresztül Isten megismétli a kérést és figyelmeztetést, ami az egész könyvet áthatja: az Úr megmenti és helyreállítja az alázasokat, akik rettegnek a beszéde hallatán (Ézs 66:2, 5). Ézs 40:1 verséhez hasonlóan itt is megvigasztalja őket (Ézs 66:13). Viszont az ellene lázadókat elpusztítja. Közéjük tartoznak a rituális képmutatók, akiknek az áldozatát elutasítja (Ézs 66:3-4; vö. Ézs 1:10-15), illetve azok, akik gyűlölik és megvetik hűségeseit (Ézs 66:5). Azokat is ide sorolhatjuk, akik szörnyű pogány szokásokat követnek (Ézs 66:17), és ez megesett még a jeruzsálemi templomban is (Ez 8:7-12).

Fordítsuk a figyelmünket Ézs 66:3 versére! Mit mond ez az igevers? Milyen lelki elvek jelennek itt meg? Hogyan fejezhetnénk ki ugyanezt a gondolatot a mai kereszténység és istentisztelet összefüggésében?

Miként vonzza Isten mágnesként a népeket magához (Ézs 66:18-19)?

Miután Isten elpusztította az ellenségeit, felfedi a dicsőségét (Ézs 66:14-17) és mágnesként vonzza az embereket Jeruzsálembe (vö. Ézs 2:2-4). „Jelet” (RÚF) állít fel közöttük, amit itt nem árul el, hogy mi lesz, de valószínűleg az Ézsaiás által említett utolsó jelre utal: Isten örömet és békességet biztosít népének, helyreállítja a földjüket (Ézs 55:12-13). Az Úr megmutatja dicsőségét a pusztítás után népe helyreállításával, ez a vele való kapcsolat rendeződésének a jele, mint ahogyan az özönvíz után Noénak adta a szivárvány jelét (1Móz 9:13-17).

Olvassuk el Ézs 66:5 versét! Mit jelent rettegni a beszéde hallatán? Miért akarná az Úr, hogy rettegjünk ettől? Mit árul el a szívünk állapotáról, ha nem tesszük?

MISSZIONÁRIUSOK ÉS ISTENTISZTELETI VEZETŐK (Ézs 66:19-21)

Mit jelent az, hogy a túlélők különféle nemzetekből származó embereket visznek ajándékol az Úrnak (Ézs 66:19-20)?

A pusztítás túlélőit Isten elküldi a világ végére, azokhoz, akik nem ismerték Őt, hogy hírül vigyék „dicsőséget a népeknek” (Ézs 66:19, RÚF). Ez az Ószövetség egyik legegységesebb missziós üzenete. Más szóval, nemcsak hívják az embereket a héber népekhez, hanem a héber népek közül is lesznek, akik elmennek más nemzetekhez és az igaz Istenről tanítják őket – ezt a gondolatot az Újszövetség kifejezetten tárgyalja. Ugyan létezett zsidó missziós tevékenység a fogságból való hazatérés és Krisztus ideje között (Mt 23:15), de a korai keresztények voltak azok, akik gyorsan és óriási léptékben terjesztették az evangéliumot (Kol 1:23).

Az izraelitákhoz hasonlóan, akik gabonájukból vittek áldozatot az Úrnak a templomba, a misszionáriusok is ajándékkal térnek vissza. Elhosszabbítják Istennek „minden testvéreiteket minden népek közül” (Ézs 66:20). A gabona-áldozatok vérontás nélküli áldozatok voltak, ez a kép az Úr elé vitt megtérőket „élő áldozatként” mutatja be (vö. Róm 12:1). Embereket is lehetett Istennek szánt áldozatnak tekinteni, hiszen gondoljunk csak arra, hogy korábban a lévitákat felajánlották „mint Izrael fiai felmutatott áldozatát az Úrnak, hogy ők végezzék az Úr szolgálatát” (4Móz 8:11, RÚF)!

Mi a jelentősége annak, hogy Isten megígérte: „ezek közül is választok papokat és lévitákat” (Ézs 66:21, RÚF)?

A 21. versben az „ezek” szó az előtte levő versben az „összes nép” között levő testvéreikre vonatkozik. Pogányok, akik közül istentiszteleti vezetőket választ ki Isten a papok és léviták mellé. Forradalmi változás! Korábban az Úr kizárólag Áron leszármazottait hatalmazta fel arra, hogy papok legyenek, és csak Lévi törzsének többi tagjai segíthettek nekik. Pogányok nem válhattak a szó valós értelmében Áron vagy Lévi leszármazottaivá, de Isten majd közülük is felhatalmaz némelyeket erre a szolgálatra, ami korábban még a legtöbb zsidó számára is tiltott terület volt.

Olvassuk el 1Pt 2:9-10 szakaszát! Kinek írt Péter? Mit mondott? Milyen üzenetet közvetít nekünk, a mai „szent nemzetnek”? Vajon mi jobban állunk, mint az eredeti nép (2Móz 19:6)?

A HÍVŐK KÖZÖSSÉGE (ÉZS 66:21)

Izrael „*papok birodalma és szent nép*” volt (2Móz 19:6), és a papok egy csoportját elkülönítették, hogy istentiszteleti vezetőkként képviseljék őket. A jövőben viszont pogányok is lehetnek ilyen vezetők (Ézs 66:21).

Hogyan hat a hívők új közösségére ez a változás (lásd Mt 28:19; ApCsel 26:20; Gal 3:28; Kol 3:11; 1Tim 3:16)?

Isten „új világrendjében” a pogányok nemcsak csatlakozni fognak Isten népéhez, hanem egyenrangú társai lesznek a zsidóknak a hívők közösségében, amely „*királyi papság*” lesz. Így gyakorlatilag fölöslegessé válik a zsidók és a pogányok megkülönböztetése.

Mikor teljesedett be Ézsaiás prófécija?

„*Nincs zsidó, sem görög... mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban. Ha pedig Krisztuséi vagytok, tehát az Ábrahám magva vagytok, és ígéret szerint örökösök*” (Gal 3:28-29) - hirdette Pál, a pogányok apostola.

Nem önelégült felsőbbrendűségi érzésre ösztönöz az, hogy az ígéret örökösei és így a „*szent papság*” tagjai lehetnek. Inkább arra utal, hogy a zsidókkal együtt hirdethetik „*Annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket*” (1Pt 2:9; vö. Ézs 66:19).

A pogányok felemelkedése nem jogosította fel a zsidókat arra, hogy panaszkodjanak, mintha Isten igazságtalanul adná nekik is ugyanazt a jutalmat. Ugyanakkor a pogányok sem bánhattak tiszteletlenül zsidó testvéreikkel, ahogyan a nap későbbi részében felvett munkások sem nézhették le azokat, akik előbb álltak munkába (lásd Mt 20:1-16). Isten először a zsidókra bízta a beszédét (Róm 3:2), hogy ők legyenek kinyilatkoztatásának csatornáit. Pál ezt írta a pogányoknak: „*Ha azonban az ágak közül egyesek kitértetek, te pedig vad olajfa létedre beoltattál közéjük, és az olajfa gyökerének éltető nedvéből részesültél, ne dicsekedj az ágakkal szemben*” (Róm 11:17-18, RÚF).

A kereszt és az evangéliumi misszióparancs fényében miért utálatos Isten szemében mindenféle lelki, etnikai vagy politikai felsőbbrendűség képze? Tartsunk önvizsgálatot! Vajon felsőbbrendűnek tartjuk magunkat lelki vagy etnikai téren másoknál? Ha igen, akkor meg kell térnünk!

**„MEGMARADNAK UTÓDAITOK ÉS A NEVETEK IS”
(ÉZS 66:22-24, ÚRK)**

Olvassuk el Ézs 66:22 versét! Mit üzen nekünk ez az igevers? Milyen reményt találunk benne?

Ézsaiás próféta könyve egyik legcsodálatosabb ígérését Ézs 66:22 versében találjuk. Olvassuk el figyelmesen! Az új égen és földön örökre megmaradnak az utódaink, mint ahogyan a nevünk is. Többé nem fogja senki kitörölni, levágni, kiszedni vagy gyökerestül kihúzni. Ez az örök élet ígérete az újjáteremtett világban, ahol nem lesz bűn, halál, szenvedés. Új ég és új föld lesz, végleg, teljes mértékben beteljesedik minden, amiben keresztényként hiszünk, Krisztusnak a kereszten, értünk vállalt áldozatának köszönhetően.

Miért említi Ézs 66:23 verse az újhholdat (RÚF) és a szombatot az új égről és az új földről szóló leírásban?

Többféleképpen is megvizsgálhatjuk ezt a nehéz szöveget, de közelítsük meg így: Isten az áldozati rendszer léte előtt teremtette meg a szombatot (1Móz 2:2-3). A szombatünneplés része volt a szertartási rendnek, de nem függött attól. Ezért megszakítás nélkül folytatódik a helyreállítás időszakán át egészen az új földig. A Bibliában nincs arra utaló jel, hogy az áldozati rendszer mellett szabályos istentiszteleti napnak tekintették volna az újhholdat. Elképzelhető azonban, hogy majd az új földön ezek is istentiszteleti napok lesznek (nem feltétlenül a heti szombathoz hasonló pihenőnapok), talán az élet fájának havonkénti ciklusához illeszkedve (Jel 22:2). Bármit is jelentsen pontosan Ézs 66:23 szakasza, a lényege az, hogy Isten népe az egész örökkévalóságon át imádja majd Őt.

Vajon miért végződik *Ézsaiás próféta könyve* azzal a komor képpel, hogy a megváltottak letekintenek a lázadók holttesteire, akiket Isten elpusztított (Ézs 66:24)?

Ézsaiás próféta könyve kora társadalmának szánt felrázó figyelmeztetésként bemutatja az ellentétet a babiloni pusztítás hűséges túlélői és a pusztulásra jutó lázadók között. Nincs itt szó örökké tartó kínlódásról. A lázadók meghalnak, „tűz” végez velük, a pusztítás lángja pedig akkor alsziki ki, amikor elvégezte feladatát, hogy elkezdődhessen Jeruzsálem újjáteremtése. Nem lesz többé sírás vagy fájdalom, „mert az első elmúltak” (Jel 21:1-4; vö. Ézs 65:17-19). Új, örök életet kapnak mindazok, akiket Isten megváltott a földről.

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, „A küzdelem véget ér” c. fejezete, 565-578. o.

„És az évek, az örökkévalóság évei folyamán még káprázatosabb, még dicsőségesebb dolgok tárulnak fel Istenről és Krisztusról. Nő a szeretet, a tisztelet és a boldogság, miként a tudás is. Az ember minél többet megtud Istenről, annál jobban csodálja jellemét. Ahogy Jézus feltárja a megváltás kincseit és a Sátánnal vívott nagy küzdelem csodálatos eredményeit, a megváltottak szívét még nagyobb áhítat tölti be, és még mámorosabb örömmel pengetik aranyhárfajukat. Tízezerszer tízezer és ezerszer ezer hang cseng össze a dicsőítés hatalmas kórusában.

»Minden teremtmény a mennyben és a földön, a föld alatt és a tengerben, és minden, ami ezekben van, ezt mondja: A királyi széken ülő, és a Báránnyé az áldás és a tisztesség, a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké« (Jel 5:13).

A nagy küzdelem véget ért. Nincs többé bűn, és nincsenek bűnösök. Az egész világegyetem megtisztult. A végtelen nagy teremtettséget tökéletes harmónia és boldogság tölti be. Tőle, aki mindent teremtett, árad az élet, a fény és az öröm a határtalan téren át. Élők és élettelenek – a legparányibb atomtól a legnagyobb csillagig – tökéletes szépségükkel és felhőtlen boldogságukkal hirdetik, hogy Isten a szeretet” (i. m. 577-578. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Keresztény hitünknek miért alapvető része az örök élet ígérete az új földön? Mi értelme lenne a hitünknek máskülönben?
- 2) Olvassuk el 2Pt 3:10-14 szakaszát! Hogyan tükrözik ezek a versek ugyanazt a gondolatot, amit *Ézsaiás próféta könyve* 66. fejezete mutat be?

ÖSSZEFOGLALÁS: Ézsaiás látomása hatalmas ívű. Isten nemcsak megtisztítja és helyreállítja a hívők közösségét, hanem ki is szélesíti annak határait, hogy minden nemzetet befogadhasson. A nép újjáteremtése után a Földet is újjáteremti az Úr, ahol a jelenléte végső vigaszt kínál majd a gyermekeinek.

ISTEN TERVE CÉLBA ÉR

„Nem hallatik többé erőszakot földeden, pusztítás és romlás határaidban, és a szabadulást hívod kőfalaidnak, és kapuidnak a dicsőséget... És néped mind igaz lesz, és a földet mindörökké birják” (Ézs 60:18-21).

„Sátán romboló munkájának mindörökre vége. Hatezer évig megvalósíthatta szándékát: megtöltötte a földet bajjal, és fájdalmat okozott az egész világegyetemnek. Az egész teremtettség nyögött és vajúdott. Most Isten teremtményei örökre megszabadulnak Sátólól és kísértéseitől. »Nyugszik, csöndes az egész föld. (Az igazak) ujjongva énekelnek« (Ézs 14:7). A dicsőítés és a győzelem hangja hallatszik az egész hűséges világegyetemben.

»Láték új eget és új földet; mert az első ég és az első föld elmúlt vala« (Jel 21:1). A tűz, amely a gonoszokat megemészti, megtisztítja a földet. Elsöpri az átok minden nyomát. Nincs örökké égő pokol, amely a megváltottakat a bűn félelmetes következményeire emlékezteti. A bűnnek csak egy emléke marad: Megváltónk örökre viselni fogja kereszthalálának nyomait...

Mindaz, ami elveszett a bűn miatt, »megtaláltatott«. »Így szól az Úr... aki alkotá a földet és teremté azt és megerősíté; nem hiába teremté azt, hanem lakásul alkotá« (Ézs 45:18). Ez volt Isten eredeti szándéka a föld megteremtésével. Ez a terv most valóra vált; a földet örökké a megváltottak fogják lakni...

Krisztus - amint tanítványainak ígérte - azért ment el, hogy Atyja házában lakóhelyet készítsen számunkra. Akik hisznek Isten Igéjének tanításaiban, azok tudnak a mennyei lakóhelyekről...

Ott a halhatatlan lények soha nem csökkenő örömmel fogják a teremtő hatalom csodáit, a megváltó szeretet titkait fürkészni. Ott nem lesz Isten ellefejtésére kísértő kegyetlen, ámító ellenség. Ott minden tehetség fejlődik, minden képesség gyarapszik. A tanulás nem fogja elménket fárasztani és erónket kimeríteni. Ott a legnagyobb vállalkozások is véghezvihetők, a legmagasabb törekvések is megvalósíthatók, a legmagasabb célok is elérhetők. Mindig új magaslatok hívogatnak, új csodák gyönyörködtetnek, új igazságokat érthetünk meg, és új dolgok serkentetik a lélek és a test képességeit” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 574-577. o.).

„...e beszédek hívek és igazak...” (Jel 22:6)

1. P. Gal 4:4-5 Isten Fia és a megváltás
2. Sz. Zsid 9:28 Krisztus visszajön
■ *Naplemente: Budapest: 16:03 Debrecen: 15:51*
3. V. Mt 2:1-2 A napkeleti bölcsek
4. H. Jel 22:20 Jézus ígérete
5. K. Jób 19:25 Jób biztos hite
6. Sz. 1Kor 15:26 Az utolsó ellenség is eltűnik
7. Cs. Ézs 25:8 Nem lesz többé halál
8. P. Jak 5:11 A béketűrők boldogsága
9. Sz. 2Pt 1:19 Biztos a prófétai szó
■ *Naplemente: Budapest: 16:11 Debrecen: 15:58*
10. V. Jel 10:5-6 Örökkévalóság
11. H. Róm 9:28 Isten hamar teljesíti ígését
12. K. Jel 18:1 Isten angyalának dicsősége
13. Sz. Jel 11:15 Urunk örök uralma
14. Cs. Mal 4:5-6 Az Úr napja előtt
15. P. Jel 22:16 Jézus üzenete
16. Sz. Mt 28:19 Tanítványok gyűjtése
■ *Naplemente: Budapest: 16:20 Debrecen: 16:07*
17. V. Lk 21:26-27 Az ember Fia az ég felhőiben
18. H. Ézs 1:16-17 Elszakadni a rossztól, jóra törekedni
19. K. Róm 13:11 Közelebb van az üdvösség
20. Sz. Jel 14:12 Béketűrés, törvényisztelet és hit
21. Cs. Lk 15:4 Megkeresi az elveszettet
22. P. Jel 1:3 Boldog, aki olvassa és akik hallgatják
23. Sz. Jn 15:20 Nem nagyobb a szolga az uránál
■ *Naplemente: Budapest: 16:30 Debrecen: 16:17*
24. V. Mt 16:18 Péter
25. H. 2Tim 3:1-5 Az utolsó napok jellemzői
26. K. Jel 16:15 A várakozók boldogsága
27. Sz. Lk 21:36 Vigyázzatok!
28. Cs. Lk 12:37 A hű szolga jutalma
29. P. Zof 2:3 Keressétek az Urat!
30. Sz. Mt 18:19 Együtt kérni
■ *Naplemente: Budapest: 16:40 Debrecen: 16:28*
31. V. Jer 9:23-24 Az értelmes ember és az Úr ismerete

„Uram! Te adsz nekünk békességet...” (Ézs 26:12)

1.	H.	Mal 3:2	Az Úr megjelenése
2.	K.	3Móz 20:26	A szent Úr népe
3.	Sz.	1Sám 2:3	Az Úr mindent tud
4.	Cs.	5Móz 8:2	Visszatekintés
5.	P.	Jak 1:22	Ne csapd be magad!
6.	Sz.	1Pt 3:15	Feleletre készen
■ <i>Naplemente: Budapest: 16:51 Debrecen: 16:38</i>			
7.	V.	Mt 5:6	Aki az igazság után vágyódik
8.	H.	2Kor 6:17-18	Eltávolodni a rossztól
9.	K.	1Jn 5:21	Tartózkodás a bálványoktól
10.	Sz.	2Kor 13:5	Önvizsgálat
11.	Cs.	Zsolt 24:3-4	Az Úr szent hegyén
12.	P.	1Pt 2:9	Választott nemzetiség, királyi papság
13.	Sz.	Zsid 10:35-39	Ne add fel a hitet!
■ <i>Naplemente: Budapest: 17:02 Debrecen: 16:49</i>			
14.	V.	2Kor 7:1	Tisztítsuk meg magunkat!
15.	H.	Mt 25:1-2	Eszesek és balgák
16.	K.	Mt 25:13	Folyamatos készenlétben
17.	Sz.	Mk 13:31	Isten országa és a mustármag
18.	Cs.	Mt 26:41	Vigyázzatok és imádkozzatok!
19.	P.	1Pt 4:7	Mértékletesek, józanok legyetek!
20.	Sz.	1Tim 3:16	A kegyesség titka
■ <i>Naplemente: Budapest: 17:13 Debrecen: 17:00</i>			
21.	V.	ApCsel 20:28	A gondoskodás feladata
22.	H.	1Kor 8:6	Egy Istenünk van
23.	K.	1Thessz 5:23	A békesség Istene szenteljen meg!
24.	Sz.	2Pt 3:11-12	Milyeneknek kell lennünk?
25.	Cs.	1Jn 2:1-2	Jézus engesztelő áldozata
26.	P.	Zsid 11:5	Énók
27.	Sz.	Hab 2:3	Bízz benne, ha késik is!
■ <i>Naplemente: Budapest: 17:24 Debrecen: 17:11</i>			
28.	V.	Ézs 26:19	A feltámadás ígérete

„Minden gondotokat őreá vessétek...” (1Pt 5:7)

1.	H.	Jóel 1:14	Kiáltsatok az Úrhoz!
2.	K.	Ézs 1:27	Jogosság, igazság
3.	Sz.	Jn 3:5-7	Újjá kell születni
4.	Cs.	Mt 6:33	Keressétek először Isten országát!
5.	P.	Mt 13:45-46	Az igazgyöngy
6.	Sz.	Kol 1:13-14	Váltságunk, bűneink bocsánata
■ <i>Naplemente: Budapest: 17:34 Debrecen: 17:22</i>			
7.	V.	Zsolt 34:9	Tapasztalni az Úr jóságát
8.	H.	Ef 2:19	Isten házanépe
9.	K.	Jn 17:3	Az örök élet
10.	Sz.	1Jn 3:1	Isten gyermekei lehetünk
11.	Cs.	Mt 22:11-12	Menyegzői ruha nélkül
12.	P.	Zsolt 119:174	Szabadításra vágyva
13.	Sz.	1Kor 6:19-20	A Szentlélek temploma
■ <i>Naplemente: Budapest: 17:45 Debrecen: 17:32</i>			
14.	V.	1Pt 2:11	Önmegtartóztatás
15.	H.	2Tim 2:22	Kerülendő kívánságok
16.	K.	1Tim 4:12	Fiatal példakép
17.	Sz.	2Pt 1:5-7	Teljes igyekezettel
18.	Cs.	1Thessz 5:17	Szüntelen imádkozni
19.	P.	Zsolt 62:9	Bízni Istenben
20.	Sz.	Jak 1:6	Kételkedés nélkül kérni
■ <i>Naplemente: Budapest: 17:55 Debrecen: 17:42</i>			
21.	V.	Mt 5:8	Akinek a szíve tiszta
22.	H.	Jn 17:17	Jézus imádsága
23.	K.	1Pt 5:8-9	Józság, készenlét, erő
24.	Sz.	Róm 6:13-14	A szabad akarat szerepe
25.	Cs.	2Pt 3:9	Az Úr hosszútűrése
26.	P.	Jel 14:7	Féljétek az Istent!
27.	Sz.	Ef 6:11	Lelki fegyverzetben
■ <i>Naplemente: Budapest: 18:05 Debrecen: 17:52</i>			
28.	V.	Zsid 1:1	A próféták és Jézus
29.	H.	2Pt 2:9	Megszabadíthat az Úr
30.	K.	Zsid 2:3	Az üdvösség értéke
31.	Sz.	Ám 4:13	Hatalmas Istenünk